

HARLEQUIN®

БЕСТСЕЛЪР

Тереза
МАЙКЪЛС

ПРОСТО
МЕЖДУ
НАС

ЕДНА ИЗПЕПЕЛЯВАЩА ЛЮБОВ ВЪВ ВИХЪРА НА ВОЙНАТА МЕЖДУ СЕВЕРА И ЮГА

ТЕРЕЗА МАЙКЪЛС ПРИЮТЕНИ В РАЯ

Превод: Саша Попова

chitanka.info

В разгара на войната между Севера и Юга полковник Колтър Сакстън случайно среща Елизабет Уеринг в обзетия от безредици град Ричмънд. Заклева се да узнае защо младата жена е предала любовта им и се е омъжила за друг. А когато вижда Никол, малката дъщеричка на Елизабет, полковникът разбира, че преди години е станал баща. Въпреки постоянно надвисналата опасност, той е решен да не се отделя от семейството си и на всяка цена да спечели отново сърцето на Елизабет.

ПЪРВА ГЛАВА

Ричмънд, Вирджиния

Ноември, 1862 година

— Елизабет! — прошепна полковник Колтър Уейд Сакстън и недоверчиво потри очи. Закова на място дорестия си кон и скочи на земята. Струваше му се, че е зърнал видение. Две пълни с провизии каруци изтрополиха покрай него и той изгуби от поглед стройната фигура на жената. Имаше нещо толкова познато у нея... Без да обръща внимание на предупрежденията на приятелите си офицери, че закъсняват за срещата в щаба на армията, Колтър се промъкна между каретите и фургоните, задръстили улицата, и се запъти към сградата, в която бе влязла жената.

Изкачи тичешком стълбите, воден от непреодолим вътрешен импулс. Когато се озова в приемната на Кристофър Меминджър, министър на финансите на Конфедерацията, Колтър бе избутан с лакти от напирещата тълпа.

Със сила си проправи път през множеството, като разсеяно се извини на няколко възрастни дами, чиито кринолини бе закачил, и спря за малко, търсейки с поглед жената, която бе проследил. Когато забеляза светлосивата пелерина и тъмносинята пола, Колтър извика името на младата жена, без да обръща внимание на учудените погледи на околните. Тя моментално се обърна и Колтър едва овладя вълнението си. Лицето ѝ бе бледо, под очите ѝ се забелязваха тъмни сенки. Красивата дама промълви името му и изумено се втренчи в мъжа.

Притисната в другия край на салона и обградена от хора, Елизабет нямаше къде да избяга. Времето сякаш бе спряло.

Приела неизбежността, стоеше като вкаменена, докато той си проправяше път с устрема на хищно животно.

Колтър се добра до нея и я издърпа в един ъгъл, където тълпата не бе толкова гъста.

— Господи! Елизабет, толкова време мина... — възклицанието му премина в глухо негодувание срещу обръчите на кринолина ѝ, които в първия миг му попречиха да я прегърне. Притисна я в обятията си и заглуши вика ѝ с целувка. Не бе в състояние да разсъждава. Оскъдните три часа сън на денонощие го бяха лишили от тази способност. Приемната на министъра, изумените хорски погледи, войната — всичко губеше значение в тези съкровени мигове, докато я притискаше към гърдите си. Искаше му се да опустоши устните ѝ с цялото трескаво напрежение, което го изгаряше. Но устните ѝ бяха толкова нежни, че той обузда порива си.

Всичко се случи с такава мълниеносна бързина, че Елизабет не успя да се защити. Колтър бе тук, жив, държеше я в прегръдките си и я целуваше, сякаш все още имаше право на това!

И тя му позволяваше!

Не. С вродената си честност Елизабет не можеше да не признае колко отчаяно се нуждае от неговата целувка, потапяйки се отново в спомена, когато за първи път бе вкусила мъжката му страст. Тя се вкопчи в раменете му и отметна глава, откликвайки на целувката с любов, потискана твърде дълго. Докато Колтър я притискаше към силното си тяло, тя сякаш се възроди за нов живот и изгаряща от страст, вдиша добре познатия аромат на тялото му, който не би събркала с ничий друг.

Любовници... Някога, но никога отново! Страстта ѝ не му принадлежеше, дори да бе склонна да му я отдаде.

Езикът му се плъзна по устните ѝ и тя се стъписа. Престори се на оскърбена от този изблик на непристойност и си заповяда да се отдръпне, но не можа да го стори. Открадна още няколко мига, сгушена в топлата му прегръдка, склони глава на гърдите му и се заслуша в дивия ритъм на сърцето му, което биеше в унисон с нейното.

Колтър — красив сън и кошмар от миналото...

Той докосна с устни слепоочието ѝ и усетил бесния ѝ пулс, вдъхна дълбоко нежното ухание на разцъфнали праскови. Нейното ухание — ухание, което го бе преследвало в дългите самотни нощи.

— Няма да моля за прошка, Елизабет.

Тя рязко вдигна глава и го изгледа изумено.

— Ти трябва да... Аз...

— О, разбира се, какъв пропуск от моя страна! — чувствените му устни се извиха в цинична усмивка. Очите му заискриха от гняв, той отстъпи назад и я пусна. — Кавалерският кодекс на честта изисква да се извиня, задето си позволявам волности с омъжена жена.

— А вашата съпруга, сър, нямаше ли да възрази, ако...

— Съпруга ли?! Преди време една пропусната възможност завинаги ме излекува от желанието за брак.

Той няма право да излива горчивината си върху мен, помисли си Елизабет. Прехапа устни и се зачуди какво точно има предвид мъжът, но не се осмели да го попита. Сведе поглед към ръцете си, които усукваха дръжката на дамската ѝ чантичка и се помоли наум някой познат да не е станал неволен свидетел на нейната недискретност. Страхът от възможните последствия я накара да опита да заобиколи мъжа.

Ала Колтър бързо я прикова към стената, като използва тялото си едновременно за защита и преграда. Бе сигурен, че тя не би предизвикала скандал.

Елизабет вдигна поглед. Като южняк, Колтър бе джентълмен по сърце, но си оставаше опасен мъж и тя не хранеше надежди, че той ще отстъпи.

— Не, няма да ти позволя да избягаш! — произнесе той, потвърждавайки страховете ѝ. — Бъди така великодушна да отделиш няколко минути за един стар приятел.

Елизабет потръпна от неумолимостта му.

Макар да бе чакал години да се срещне лице в лице с нея, Колтър откри, че изпитва задоволство от умолителния израз в очите ѝ. Лицето ѝ пребледня още повече и той се уплаши, че младата жена ще припадне.

— Моля те, Колтър, пусни ме! Нямаме какво да си кажем — Елизабет усещаше колко е напрегнато тялото му. Не искаше да си спомня какво бе усещането на гладко избръснатите му страни и брадичка по устните ѝ или на късо подстриганите му бакенбарди до кожата ѝ. Не трябваше да позволи изтощеният му вид да я трогне, нито чувството на състрадание да помрачи здравия ѝ разум, който я подтикваше да избяга. Докато все още можеше.

— Какво правиш в Ричмънд, Елизабет? Успя ли Джеймс да си намери чиновническа служба и да се измъкне от мобилизация? Затова

ли се страхуваш да говориш с мен? Тук ли е той?

— Имай милост, Колтър — прошепна Елизабет. — Не знаеш ли? — недоумението, изписало се на лицето му, и озадаченият поглед бяха красноречив отговор. — Той бе обявен за безследно изчезнал след битката при Шайло, Тенеси.

— При Хорнетс Нест ли? С генерал Джонстън?

— Да.

— Но това бе преди седем месеца!

— Ти беше ли там, Колтър?

— Не. Но знам, че изгубихме почти една трета от войниците си в тази битка заедно с всякаква надежда за бърз и безкръвен край на войната. Не си ли имала известия от Джеймс оттогава?

Тя затвори очи и бавно поклати глава, опитвайки се напразно да възвърне самообладанието си.

— Сигурна ли си, Елизабет? Толкова мъже имат подобни имена, може да е станала грешка. Когато за първи път чухме, че генерал Джонстън е загинал в битката, никой не се досети, че Албърт, а не Джоузеф е бил убит.

Тя отвори очи и го погледна за миг.

— Нямаше мъж с името Уеринг в списъците с убитите, ранените и пленените от войските на Севера — надяваше се Колтър да изтълкува сълзите ѝ със загубата на съпруга ѝ. Никога нямаше да му позволи да узнае колко предадена се е чувствала първо от него, а после от Джеймс. Никога нямаше да му каже, че бракът ѝ с Джеймс се бе оказал ужасна грешка. Или че известието за изчезването му я бе оставило беззащитна пред злобата на свекърва ѝ Алма Уеринг. Усети, че ѝ прилошава. Никога нямаше да позволи планът на Алма да успее!

Срещата с Колтър нямаше да ѝ донесе нищо добро. Той бе част от миналото и трябваше да си остане там.

Тя несъзнателно докосна устни. Още усещаше изгарящата целувка на мъжа.

— Недей!

Измъченият му шепот почти я разколеба и тя едва събра сили да го помоли:

— Трябва да ме извиниш, Колтър.

Той не помръдна, макар да усети как в отчаянието си младата жена се отдръпна. Прекалено много нощи бе бленувал да я види

отново, въпреки горчивината, която таеше у себе си. Но бе озадачен защо се страхува от него. Това не бе присъщо на онази Елизабет, която познаваше.

Колтър с усилие потисна въпросите, които напиха на устните му, и сподави чувствата си, отправяйки ѝ усмивка.

— Няма да те оскърбя, Елизабет. Всъщност, защо си тук? Мога да те уверя, че министърът не разполага с никаква информация, отнасяща се до Джеймс.

Нежният му глас я поуспокои. Когато Колтър пускаше в ход чара си, трудно можеше да му се устои. Тя въздъхна и отпъди страховете си.

— Дойдох да потърся работа — когато изрече тези думи, тя се помоли наум Колтър да не е разпределен близо до Ричмънд. Не искаше да го вижда отново.

— Не разбирам...

— Откакто Конгресът на Конфедерацията прие Наредбата за военната повинност, на жените бе позволено да попълнят вакантните места в правителствените учреждения.

— Но какво значение има това за теб? Нима се нуждаеш от работа?! — Колтър не можа да се въздържи да не я подразни. — Винаги срещу течението, нали, малка лисичке?

Той се усмихна дяволито, предразполагайки я да сподели намеренията си. Въпреки миналото, Елизабет се изкуши да му се довери и се взря в очите му. Зеленият им цвят потъмня и в ирисите проблесна желание.

Колтър я стрелна с поглед и промърмори:

— Не си забравила кога за първи път те нарекох така, нали?

Вълна от спомени я връхлетя, но тя ги потисна.

— Престани, Колтър! Не казвай нищо, за което ще съжаляваш. И не ме наричай повече така. Всички неразумни детински прищевки останаха в миналото.

— Прищевки ли? — повтори той с презрение. — Това ли бях аз за теб? — той се наведе към нея и я застави да опре гръб в стената. — Кажете ми, госпожо Уеринг, всички призраци от миналото ли посрещате с такъв ентузиазъм?

Тя се вгледа в до болка познатите черти, но не откри в изражението му нищо утешително. Повдигна брадичка и, събрала кураж, изрече:

— Сигурна съм, че имаш неотложна работа, както и аз.

— Нищо не е в състояние да ме откъсне от теб — процеди той.

Една врата се отвори и тълпата нахлу при помощник-секретаря, който извика поименно записаните. Колтър изглежда гневно мъж и жена, които го блъснаха отзад и го принудиха да притисне Елизабет до стената. Въпреки това не можеше да отрече, че всякакъв претекст бе добре дошъл, щом му позволяваше да я докосне, дори проклетата му чест да отиваше по дяволите.

Елизабет сведе глава, когато след малко Колтър отстъпи назад и я погледна. Изглеждаше крехка и беззащитна, източена като върба, деликатно стройна, висока едва до брадичката му. Не че височината ѝ някога го бе възпирала да желае страстните ѝ пълни устни. Усещаше как кръвта му бушува. Налагаше се да усмири плътта си. Той насочи поглед към малкото сиво боне, кацнало на тила ѝ, което откриваше челото и пригладените ѝ назад коси с топлия нюанс на канела. Едва се въздържа да не я погали.

Елизабет плахо потърси очите му, но бързо отклони поглед. Колтър си представи как обсипва с целувки очите ѝ, които за миг придобиха цвета на тъмно отлежало уиски. Ресниците ѝ бяха дълги и прави, леко изсветлели по краищата...

Тя използва неговото объркване и избегна погледа му.

— Да привършваме, Колтър. Хората ни гледат.

— Не, има въпроси, на които непременно трябва да ми отговориш. Няма да те оставя да се измъкнеш.

Елизабет инстинктивно се отдръпна и се затвори в себе си. Това беше единственият начин да му противостои.

Колтър въздъхна. Защо не можеше да върне времето назад? С четири години. Трябваше да ѝ предложи женитба още тогава, вместо да се поддава на проклетото желание да ѝ даде време да порасне и да осъзнае новооткритата си свобода. Тогава си мислеше, че е прекалено млада, за да се омъжи на седемнайсет...

Но не и толкова млада, че да се люби с теб, подло му нашепна вътрешен глас.

Той стисна юмруци. Неговият най-добър приятел, Джеймс Уеринг, не бе страдал от излишно благородство. Месеци след заминаването на Колтър за Англия по семейни дела, Джеймс му писа, че Елизабет се е съгласила да се омъжи за него.

Този спомен бе отворена рана, която никога нямаше да зарасне. Колтър знаеше, че Елизабет го обича. Бе му доказала любовта си последната вечер преди отпътуването му, противопоставяйки се на възпитанието, което ѝ бяха дали, и на добродетелността, в която вярваше.

Елизабет усети вълнението му. Той дишаше учестено, затворил очи, потопен в миналото. Можеше да избяга и Колтър нямаше никакво право да я спира. Но той щеше да го стори. Бе сигурна в това.

Тя колебливо докосна ръката му.

— Колтър, не можем да върнем миналото.

Тъмните му кафяви мигли се повдигнаха. Погледът му бе толкова студен, че по гърба ѝ полазиха тръпки. Той покри ръката ѝ с длан и поклати глава.

— Това място не е подходящо за разговори, а и аз имам нужда от...

— Не, всичко отдавна свърши! — изрече Елизабет. Но в погледа на мъжа се четеше решителност, която я разгневи още повече. — Не мислиш ли, че прекаляваш? Ти ме изостави! Преди четири години. Какво искаш от мен след толкова време?

Заболя го от отчаяно умолителния ѝ тон.

— Ела с мен, Елизабет.

Та преглътна мъчително. Искреността бе единственото ѝ оръжие.

— Не мога да тръгна. Казах ти, че искам да получа работа. Моля те, Колтър — прошепна тя, приковала поглед във волевата му брадичка, — беше ми толкова трудно, докато се реша да дойда в Ричмънд! Господин Меминджър не отговори на нито една от писмените молби, които му изпратих — тя се огледа и добави: — Сам виждаш колко много желаещи за работа има.

Колтър огледа тълпата.

— Работа ли искат всички тези жени?

— Животът в Ричмънд е скъп. Ако съдя по облеклото им, повечето от тях са вдовици. Заплатата е шейсет и пет долара на месец. Разбрах също и че за всяко свободно работно място има повече от сто кандидатки. Така че, както виждаш, трябва да остана и да се опитам да получа работа.

— Значи младата господарка на плантацията „Уеринг“ разчита на подобна мизерна заплата? Бонето ти трябва да струва повече!

— Престани да ми се подиграваш! Никога не съм била господарката на плантацията. Майката на Джеймс не би го допуснала.

— Ако се страхуваш да дойдеш с мен само защото няма да можеш да се видиш с Меминджър, бъди сигурна, скъпа моя госпожо Уеринг, че ще ти помогна да се срещнеш с него — Колтър постави ръката ѝ и под мишницата си и като я стисна здраво, за да не може да я измъкне, поведе младата жена навън.

Елизабет безуспешно опита да се възпротиви. Колтър не приемаше никакви извинения, нито разумни доводи. Докато си проправяха път, тя усети нежелан изблик на ревност, забелязала как дамите се обръщат след Колтър с възхищение. Полковникът внушаваше уважение и се ползваше с репутацията на безразсъдно смел мъж. А сурово изсечените му черти, които говореха за дива мъжественост, неизменно привличаха вниманието на дамите, където и да се появяше. Елизабет също не беше безразлична към чара му.

Острият зимен вятър ги прониза, щом излязоха на улицата. Младата жена потрепери под леката вълнена наметка. Колтър изруга едва чуто, забелязал малката група офицери, които го чакаха отвън. Той пренебрегна подигравателните им усмивки. Не можеше да заведе Елизабет в хотела. В пренаселения като мравуняк град едва ли имаше порядъчно място, където да се усамотят.

— Теб чакат, нали? — попита тя и се изчерви под възхитените погледи на младите офицери.

— Къде си отседнала? — припряно попита Колтър, видял, че приятелите му скачат от конете. Но преди офицерите да успеят да изкачат стълбите, Колтър ги изпревари и двамата с Елизабет се озоваха долу. Трябваше да предвиди, че офицерите ще го чакат и, щом видят Елизабет, ще поискат да им представи младата дама.

— Живея извън града — промълви тя, ужасена от мисълта да се запознае с всички тези мъже. Изглеждаха с година-две по-млади от Колтър, но щом приближиха, Елизабет забеляза същия цинизъм, проблясващ в погледите им, присъщ на повечето млади господа от Юга. Младата жена мълчаливо застана до Колтър, разчитайки рицарското възпитание на полковника да ѝ спести притесненията.

Най-младият от тримата приближи, с галантен жест свали шапка и се усмихна разбиращо на Колтър.

— Простено ти е, че ни накара да чакаме толкова дълго.

— Госпожо Уеринг, позволете да ви представя майор Брайс Карол. И не позволявайте приятната му външност да ви заблуди. Брайс е самият дявол!

Елизабет се усмихна смутено и избегна проникателния поглед на майора.

— Жалко, че е омъжена, Колтър. Иначе бих бил поласкан да...

— Брайс! — тихото, но безкомпромисно предупреждение на Колтър охлади офицера. — Госпожа Уеринг и съпругът ѝ са мои стари приятели. Тя току-що ме осведоми, че Джеймс е изчезнал безследно при Шайло.

Промяната в държанието на Брайс бе впечатляваща. Елизабет прие неговите искрено засвидетелствани съболезнования, но неволно потрепери.

Ситуацията ѝ се струваше доста нелепа.

Когато Колтър ѝ представи подполковник Андре Лорънт, мъжът побърза да ѝ целуне ръка и недвусмисленият блясък в очите му още повече я смути.

Накрая ѝ бе представен капитан Хю Морган и тя нямаше как да не отвърне на топлата усмивка на младежа.

Брайс отведе Колтър настрани да поговорят. Елизабет тихо се извини и понечи да се измъкне, но полковникът я стрелна гневно с поглед.

— Няма да се забавя — обеща той на хората си.

— Уокър ще побеснее, ако закъснеем, Колтър. Тя е очарователна и напълно разбирам желанието ти да отложиш посещението си при военния министър. Съзнавам, че когато толкова млада и красива вдовица се нуждае от утешение...

— Явно не си ме разбрал, Брайс — Колтър понижи глас, така че Елизабет да не го чуе. — Съпругът ѝ е обявен за изчезнал, а не за мъртъв. Дълбоко уважавам госпожа Уеринг и очаквам от теб да се държиш както подобава с нея — като потупа по рамото по-младия мъж, Колтър се усмихна широко: — Но ти можеш да ми осигуриш няколко минути закъснение, нали? Аз наистина трябва да поговоря с нея. Изглежда, съществува семеен проблем, който бих могъл да разреша.

— Разбирам — Брайс нахлупи шапката си и дръпна козирка. — Хю, мисля, че конят на полковника е изгубил подкова. Погрижи се за

това, а ние двамата с Андре ще го извиним пред министъра.

Офицерите отдадоха чест на Елизабет и потеглиха. Колтър я хвана за ръка и я отведе зад ъгъла на сградата. Не че мястото беше уединено, но поне беше по-спокойно. Той я прикри с тяло от любопитните погледи на минувачите и рече:

— Искам да ме изслушаш и да ми отговориш. Първо, защо си отседнала извън града? Какво стана с къщата на семейство Уеринг? И защо не живееш със семейството на Джеймс? В Питърсбърг засега не се водят битки.

— Майката на Джеймс реши да продаде всички имоти в Ричмънд — Елизабет се изкушаваше да избяга, защото Колтър едва ли щеше да престане да я разпитва, докато не научи всичко. Сведе глава и опита да превъзмогне умората, натрупана от месеци. Защо точно днес Колтър трябваше да се появи в Ричмънд? Той никога нямаше да приеме факта, че няма право да я разпитва за каквото и да било. Елизабет бе изненадана от себе си, че не намираше сили да го излъже и да си тръгне.

Колтър облегна рамо на стената. Покрай тях продължаваха да скърцат и трополят каруци. Търпението му бе подложено на изпитание, защото тя явно не искаше да говори.

Мъжът свали ръкавицата си и я втъкна в колана. Прокара палец по бузата на младата жена и повдигна брадичката ѝ.

— Какво се е случило, Елизабет? И без увъртания. Искам да знам с какво мога да ти помогна.

— Ако наистина желаеш да ми помогнеш, остави ме на мира!

— Искаш от мен невъзможното!

Нежното му докосване я обезоръжи. Елизабет можеше да се бори с арогантността, гнева и подигравките му, но не и с нежността. Очите ѝ се наляха със сълзи и тя премигна, за да ги отпъди. Ала Колтър улови сълзата, търкулнала се по бузата ѝ, и я поднесе към устните си, без да откъсва поглед от младата жена.

Елизабет изпита силно вълнение, ала не можеше да се обърне и да избяга.

— Горчива е, любов моя. Сълзите от толкова тъжни очи не могат да бъдат сладки. Помниш колко съм упорит, нали?

— Да, помня.

— Хайде, говори!

Елизабет се втренчи в златния ширит на ръкава му и избегна изпълнения с очакване поглед на мъжа.

— Няма много за разказване. Преживяла съм ни повече, ни по-малко от повечето жени в Юга.

— Не ме залъгвай с празни приказки!

Тя го изгледа втрещено и той почти бе готов да ѝ се извини учтиво, ала стисна ръцете ѝ в няма молба да говори. Колтър чудесно знаеше, че тя е съпруга на друг и той няма никакви права да я насилва. Елизабет не можеше да бъде негова.

Младата жена безмълвно изучаваше дълбоките бръчки около очите му, правия нос, извивката на устните му, които ѝ бяха показали какво е удоволствие... Неочаквано съгледа тънък белег на скулата му.

Колтър, сякаш прочел мислите ѝ, докосна белега.

— От саблен удар е. Имах късмет, че се отървах само с този белег.

— Значи си имал и други рани? — мисълта, че Колтър е бил раняван, я изпълни с ужас. Не, тя нямаше право да мисли за него, да се страхува...

— Нищо опасно. Престани да отклоняваш вниманието ми. Трябва ли да повторя, че...

— Не, не е необходимо — рязко го прекъсна тя.

Колтър ставаше безмилостен, когато желанията му не се изпълняваха мигновено. Обзе я дълбоко и искрено възмущение. Не беше вече онова невинно и доверчиво младо момиче, което той безотговорно бе подвел и изоставил. Чувстваше се добре като свободна жена, макар да не ѝ допадаше начинът, по който бе получила свободата си.

— Майката на Джеймс смяташе, че поведението ми съвсем не подхожда на скърбяща вдовица на войник от Конфедерацията. Тя очакваше да прекарвам часове в молитви и да отказвам всички посещения, при които ми изказват съболезнования. Дори се опита да ме заключи в стаята ми. Според нея синът ѝ заслужавал поне известно време да бъде в траур. А когато опитах да се противопоставя...

— Тя те изхвърли.

— Не те учудва, нали? Бях забравила колко добре познаваш семейство Уеринг. След това Алма продължи да настройва всички от семейството срещу мен.

— Елизабет, нима любовта ти към Джеймс бе толкова силна, че...

— Никога не ми задавай този въпрос! Нямах право! — тя гордо вдигна глава и очите ѝ гневно заблестяха.

Почервениялото ѝ от гняв лице принуди Колтър да не обсъжда повече въпроса и той ѝ отстъпи тази малка победа с рязко кимване.

— Мога само да ти кажа, че не скърбя за Джеймс, защото не вярвам да е мъртъв. Никой няма право да ме укорява, задето напуснах онзи дом. Постоянните скандали и това, което се опитаха да направят с Никол, затвърдиха решението ми.

— Никол ли? Не си спомням никой с такова име...

Елизабет с мъка пое дъх и бавно издиша, за да възпре желанието си да изкрещи. Пребледня и се загърна в пелерината си.

— Не съм забравила колко жесток можеш да бъдеш, Колтър — тя отстъпи назад. Умората ѝ изчезна, заглушена от гнева.

— Какво се е случило, Елизабет? Престани да се отдръпваш, като че ли ще те нападна.

— Как смееш да се преструваш, че не знаеш! Как смееш! Джеймс неведнъж ми е разказвал всяка подробност от последната ви среща.

Колтър бавно се отдели от стената, разтревожен от дивия гняв в очите ѝ.

— Колтър!

Полковникът се извърна, разпознал гласа на Хю. Все още не можеше да проумее в какво се състоят обвиненията на Елизабет.

— Брайс ме изпрати да те намеря, Колтър. Уокър държи на твоето присъствие.

Раздвоен между дълга и личните си тревоги, Колтър го изглежда гневно.

— Идвам след няколко минути — той се обърна към Елизабет. — Къде точно си отседнала? Трябва да тръгвам, но Хю ще те придружи и ще продължим разговора си по-късно.

— Не! Не искам нищо от теб, Колтър! Нямам никакво желание да те виждам отново!

— Но аз настоявам да разбера в какво ме обвиняваш!

— В какво те обвинявам ли?! Това ще успокои ли гордостта ти? Трябва ли да го чуеш и от мен? Не повярва ли на Джеймс, когато ти

каза за Никол?

— Не съм виждал Джеймс от четири години! Не съм го виждал от деня, когато отпътувах за Англия — гневният му тон сякаш нажежи въздуха. — Ако съпругът ти е казал нещо друго, излъгал те е! А сега ми кажи коя, по дяволите, е Никол?

— Никол е нашето дете. Нашата дъщеря, Колтър.

ВТОРА ГЛАВА

— Колтър, трябва да тръгваме! — подкани го отново Хю и разгони неколцината зяпачи, спрели да ги слушат.

— Господи! — гласът на Колтър премина в стон. Двамата с Елизабет имаха дете! Той се отдръпна от младата жена. Не можеше да осъзнае думите ѝ. Дете? Погледът му потъмня и мъжът трябваше да се облегне на стената, за да не се строполи. Раменете му се тресяха, докато се бореше да си поеме въздух.

Слава Богу, че Хю му се притече на помощ и го подкрепи. Колтър разтри очи с юмруци, сякаш да проясни погледа си. Тя лъжеше! Не можеше да бъде иначе. Той отблъсна приятеля си, но когато се обърна, видя крайчеца на полата ѝ да изчезва зад ъгъла.

— Елизабет! Върни се, по дяволите!

Но Хю го задържа за рамото и не му позволи да се втурне след нея.

— Аз ще я настигна, Колтър, ти по-добре иди на съвещанието.

Колтър се извърна към приятеля си, без да направи дори опит да прикрие мъката си.

— Открий я! Не ме интересува как ще го направиш, само я открий...

Лерой Уокър, военен министър на Конфедерацията, седеше зад писалището си. Посивялата му пооредяла коса преминаваше в също тъй прошарена брада. Когато Колтър се появи в кабинета, Уокър многозначително погледна часовника над камината, изслуша извинението му за закъснението и кимна рязко.

Колтър седна до Брайс и опита да прогони от мислите си Елизабет, като съсредоточено проследи как министърът прегледа секретната документация и я прибра в папката.

Брайс тихо осведоми Колтър какви въпроси бяха обсъждали досега. Преди два месеца, през септември, Линкълн бе оповестил

намерението си да обнародва декларация за освобождаване на всички роби от първи януари 1863 година. Министърът ги информира за очакваните реакции относно подготвяния акт, обобщавайки, че политическите опоненти на Линкълн, както и някои от неговите поддръжници, са изявили решимост да осъдят плана му.

Уокър се изкашля и премести настрани папката с документи.

— Готов ли сте, полковник?

Андре подаде на Колтър своя картографски планшет. Макар и раздразнен от подигравателната усмивка на подчинения си, полковникът извади две подробни карти и ги разгъна върху разчистеното писалище.

— Сър, преди да ви съобща за намеренията на генерал Лий, бих искал да ви информирам, че слуховете се потвърждават. След като Маклелан толкова дълго не успя да подготви преминаването на река Потомак, Линкълн го е освободил от командването на армията и е назначил на негово място генерал Амброуз Бърнсайд.

— Бърнсайд?! Наистина ли? Е, разбира се, не поставям под съмнение верността на сведенията ви, Сакстън. Знам, че на вас може да се разчита. Но както ви е известно, генерал Бърнсайд вече на два пъти е отказвал да приеме подобно назначение.

— Така е, сър. Но информацията е потвърдена.

— Съобщението би трябвало да развесели президента Дейвис. Линкълн толкова държеше на Маклелан. Макар до мен да достигнаха сведения, че неговият русокос генерал неведнъж е предавал доверието му. Но аз май се отклонявам от въпроса. Какво още знаете за генерал Бърнсайд?

— Брайс, докладвай! — заповяда Колтър на своя подчинен и отстъпи встрани.

Без да се увлича в подробности, Брайс стегнато изложи сведенията, с които разполагаха.

— Генерал Бърнсайд проведе успешно операцията по превземането на остров Роаноук през януари тази година. Генерал Маклелан му възложи командването на едното крило на армията си в Южната планина и Шарлсбърг. С цялото дължимо уважение, сър, трябва да заявя, че благодарение отлагането на преминаването на реката рано този ден, нашите войски не понесоха значителни загуби.

— Да, така е — съгласи се Уокър. — Спомням си, че генерал Лий споменаваеше този факт в доклада си пред президента.

Брайс се върна на мястото си и Колтър побутна Андре да продължи.

— Във всеки случай — започна Андре със своя леко привлечен говор, — генерал Бърнсайд се съмнява в способността си да командва толкова голяма армия. Макар да е изслушал инструкциите на Маклелан, Бърнсайд не е съгласен с плана му за запазване разкъсването на нашите армии. Полковник Сакстън ще изложи по-подробно въпроса.

— Планът на Маклелан бил да попречи на войските на нашия генерал Лонгстрийт, разположени близо до Кълпепър, да се обединят с армията на Стоунуол Джексън в долината Шенандоа. И е имал шанса да го стори, тъй като нашите войски е трябвало да предприемат двудневен тежък преход, за да се слоят — Колтър посочи стратегическите обекти на картата и продължи: — Нашите сведения сочат, че генерал Бърнсайд се придвижва по северния бряг на Рапаханок към Фредериксбърг. Той е реорганизирал армията си в три дивизии под командването на Хукър, Съмнър и Франклин.

— Да, много ценни сведения! Един от вашите хора се добра до тях, нали?

— Да, сър.

— Отлична работа, Сакстън.

— Благодаря, сър — Колтър прикри нетърпението си зад учтива усмивка, както изискваше протоколът. Искаше да приключат колкото може по-бързо и да си тръгнат. — Според генерал Лий би било грешка да обстрелваме отделни техни части. Той ще осигури защита на столицата, като пресече пътя на врага. Войските му ще заемат височините южно и западно от Фредериксбърг, като се окопаят, а артилерията ще укрепи позициите.

Уокър замислено изучаваше картата, присвил очи.

— Малък град е, нали? Бил съм там. Знам, че призори над долината пада мъгла и скрива града.

— Да, сър. Мъглата се вдига от реката към ниските хълмове — потвърди Колтър. — По-голяма част от хълмистата местност не е залесена, но ето тук, сър, се простират гори — посочи той на картата.

— Значи трябва да бъде отбранявана зона от около осем километра — отбеляза Уокър.

— Точно така — усмихна се Колтър. — Имаме основателни причини да смятаме, че придвижването на войските на Севера ще бъде забавено. А един инцидент с понтонния мост би възпрепятствал бързото преминаване на реката.

Министърът подръпна брада и се усмихна.

— Основателни причини, казвате...

— Да, сър. Но трябва да предадете на президента Дейвис, че генерал Лий едва ли ще успее да спре генерал Бърнсайд, ако той реши да премине реката. Противникът е разположил над сто оръдия по възвишенията на левия бряг и контролира голяма част от долината.

— Жалко. Ще трябва да се съобразя с преценката на генерал Лий, макар да ми е известно силното желание на президента да удържим позициите.

— След направения оглед на местността съм склонен да вярвам, че генерал Бърнсайд ще избере района около потока Акуйа за своя база. В срок от три до пет дни сведенията ни за разположението ще бъдат потвърдени.

— Президентът няма да одобри, ако янките, се появят пред вратите на Ричмънд. Предайте това на генерал Лий.

— Ще го сторя, сър, уверявам ви.

— Ако това е всичко, Сакстън, срещата е приключена.

Колтър сгъна картите, прибра ги в планшета и го подаде на Уокър.

— Предайте моите почитания на президента, сър.

— Ще му предам, Сакстън. Той ще остане доволен от доклада ви. А сега да оставим формалностите настрана. Не забравяй, че добре познавам баща ти. Като стар приятел на семейството имам право да знам какво те мъчи, момчето ми.

— Няколко дни домашен отпуск биха ми се отразили добре.

— Да не си болен?

— Не, сър. Непредвиден проблем, който изисква незабавна намеса от моя страна...

— Три дни. Това е максималният отпуск, който бих могъл да ти дам, без да има възражения. Къде ще отседнеш, в случай че президентът пожелае да те види лично и да разговаря с теб?

— В хотела...

— Да, да. Предполагам, ще поискаш отпуска и за твоите млади приятели офицери?

Колтър с усмивка се извърна към Брайс и Андре, които бяха притихнали в очакване, след това отново вдигна поглед към Уокър.

— Ако може да се уреди, сър... Те бяха заедно с мен на предните линии цели две седмици.

— Завиждам ви за младостта и енергията, джентълмени! Ако няма нищо друго...

— След като попитахте, сър — рече бързо Колтър, — капитан Морган би желал да осигури разрешително за безопасното завръщане на съпругата му от Ню Йорк.

— Тя янки ли е?

— Женени са почти от пет години, сър. Тя се е върнала при семейството си преди почти година, когато загубила детето им.

— Лоша работа — измърмори министърът и посегна да вземе шапката си.

— Така е, сър — съгласи се Колтър. — Щеше да бъде първото им дете...

— Не, нямах предвид това и макар да не искам да бъда коравосърдечен, не мога да пренебрегна принадлежността на двамата съпрузи към враждебни каузи.

— Мога да ви уверя, господин министър, че нямаме никакви основания да поставяме под въпрос лоялността на Хю Морган. Никакви!

— Никога не давай прибързани гаранции, Колтър. Ние разчитаме на теб — сигурен, че е поставил нащрек бдителността на полковника, министърът се усмихна, за да смекчи порицанието. — Надявам се твоите хора да оценят колко горещо защитаваш честта им. Моля се само никога да не се налага да ти връщат жеста, Колтър. Ела, моят секретар ще подготви документа и аз ще го подпиша, щом толкова държиш да съберем твоя млад капитан и неговата дама.

Колтър последва Уокър и внимателно затвори вратата. Остана разочарован обаче, когато не видя Хю да го чака в приемната с новини за Елизабет.

Брайс и Андре го очакваха нетърпеливо. По лицата им се четеше напрежение. Колтър не можеше да ги вини. И тримата знаеха колко

лесно командването би могло да отмени вече дадените им отпуски. С чувство на вина Колтър опита да потисне внезапно обзелата го завист, когато получи разрешителното за безпрепятственото преминаване на Джена Морган на тяхна територия, попълнено и подписано.

Колтър мълчаливо го прочете:

„Лицето и спътниците му да бъдат пропускани без усложнения с правителствен транспорт.“

Следваше подписът на военния министър.

— Ще трябва да осигуриш и военни пропуски, но мисля, че няма да имаш проблеми, Сакстън.

— Да, сър — Колтър прибра документа във вътрешния джоб на мундира си и заедно с Андре и Брайс отдаде чест на Уокър, като му пожела приятен ден.

Навън острият вятър бе утихнал, ала се бе смрачило и валеше дъжд. Колтър тихо изруга. Без да обръща внимание на ентузиазиранияте предложения на Брайс и Андре къде да отидат най-напред, той им каза, че ще се прибере в хотела да чака Хю. Това предизвика неодобрението им и Брайс рече укорително:

— Само уиски и жени, Колтър, ще ни помогнат да забравим през тези три дни проклетата война, ако имаме късмет, разбира се — додаде той и задържа юздите на породистия му ловен кон, докато Колтър се мяташе на седлото.

— Вие двамата можете да се забавлявате колкото искате.

— Какво ти е, Колтър? Отново ли си слушал наставленията на пуритана Джексън?

— Генерал Джексън, Брайс! Не, наистина не съм го слушал.

— Хаплив и досаден като муха...

— Остави го, Брайс — рече Андре. — Колтър вече е дал някому обещания и като джентълмен не би ги споделил с нас. Нали така? — погледна той полковника.

— Ако не бяхме приятели, Андре, щях да те призова на дуел заради непристойните си подмятания.

— Но ти няма да го направиш, приятелю мой, защото съм прав.

Брайс се изпреди пред Андре и бързо изрече:

— Имаш право да поискаш удовлетворение, Колтър, но...

— Остави, Брайс! — полковникът забеляза заплашителния блясък в очите на буйния Андре, готов да отвърне на всяко предизвикателство с дуел. И то само заради една остра дума или неприязнен поглед. Някога и Колтър беше такъв. Ала сега уморено поклати глава. Повечето от южняците не пропускаха повод да обявят някому дуел. Не само млади аристократи с потеклото на Андре и Брайс, но и бедняци, които само чакаха случай да си отмъстят с револвер или сабя за реална или въображаема обида.

— Запази войнствения дух за бойното поле, Андре! — препоръча му Колтър. — Обещавам ти скоро да имаш възможност да се изявиш — студени струи дъжд се стичаха във врата му и Колтър побърза да обърне коня си и да го пришпори по улицата.

— Не си спомням досега нашият полковник да е отказвал гуляй и забавления с жени, макар в сравнение с нас да е сдържан като свещеник — загрижено рече Брайс и възседна коня си.

Андре проследи с мрачен и замислен поглед отдалечаващия се ездач и процеди:

— Сигурен съм, че красивата вдовица е предизвикала не дотам благопристойни помисли в главата му, които друга едва ли би удовлетворила. Но тя ще му донесе неприятности, сигурен съм! Хайде, приятелю, наш дълг е да задоволим всяка прищявка на ричмъндските красавици!

Брайс се засмя и в миг забрави необузданото избухване на Андре и гнева на Колтър. В съзнанието му изплува картината отпреди няколко часа, когато за пръв път бе видял Елизабет Уеринг и Колтър да стоят един до друг на горната площадка на стълбата. Дамата изкушаваше с благопристойността си. Не можеше да вини Колтър. Както не можеше да вини никой офицер или войник, който държи да получи онова, което е пожелал. Миговете удоволствие сега се равняваха на часове. Неочаквано Брайс бе споходен от тягостно чувство. Светът, който познаваха, и в който вярваха, им се изплъзваше като пясък между пръстите. Той се обърна и хвърли последен поглед натам, накъдето бе изчезнал Колтър. Дано Андре да греши. Колтър се чувстваше задължен да се погрижи за дамата, а не да си навлече тревоги и неприятности.

Веднъж приключил със задълженията си, Колтър се почувства свободен да се отдаде на мисли за Елизабет. Не желаше да си припомня безпричинната атака на Андре. Нещо бе смутило приятеля му. Никога досега Андре не бе провокирал конфликт помежду им по толкова открит начин.

Трябваше да му даде време да осъзнае грешката си. Иначе не можеше да бъде спокоен относно по-нататъшните му реакции.

Колтър едва си проправяше път през многолюдните улици, усмирявайки буйния си кон и мъчейки се да надвие налегналата го умора. Имаше нужда от няколко часа сън, който да заличи седмиците напрежение на вражеска територия.

Когато наближи ъгъла на Брод и Седма улица, Колтър си спомни, че тук някъде се намирал любимият му магазин за седла, хотелът и Ричмъндският театър. Ала всичко, което бе останало от тях след опожаряването им през януари, бяха одимени руини.

Той изчака каруците с бежанци да отминат, взирайки се в изтерзаните човешки лица. Не си спомняше някога градът да е бил толкова пренаселен, но все пак бе заминал оттук преди доста време. Един лекарски фургон тежко изтрополи по улицата и Колтър задържа жребеца си. Колата се отправи към складовете за провизии на Осма улица. След летните битки бойните действия се бяха преместили в близост до града и напливът от ранени и техните семейства се бе увеличил неимоверно. Хиляди измъчени хора търсеха спасение в града. Повечето обществени сгради и дори частни домове бяха превърнати в болници.

Той подкара жребеца си към конюшната зад хотела и в същия миг чу гласа на Хю.

— Успя ли да я проследиш? — попита Колтър, знаейки предварително, че Хю не би се върнал, ако не е изпълнил поръчението. Хю изравни коня си с неговия, но явно не бързаше да слиза.

— Чак сега ли свършихте? — полковникът кимна и отгатнал нетърпението му, Хю побърза да го осведоми. Избърса мокрото си от дъжда лице и се наведе към Колтър. — Къщата принадлежи на Емили Пъркинс, вдовица. Прислужницата не бе склонна да ми каже много. Но доколкото забелязах, няма други обитатели. Госпожа Уеринг живее там почти от седмица — Хю млъкна и смутено отмести поглед. Не бе

сигурен как да продължи. Не искаше да признае, че е дочул по-голяма част от разговора на Колтър с прекрасната Елизабет.

— Хайде, Хю, говори! — подкани го полковникът, ала в същия миг забеляза смущението на капитана. — Всичко е наред, Хю. Зная, че неволно си чул нашия разговор. До каквото и да доведат моите действия, спокоен съм, че поне знаеш за Елизабет. А що се отнася до...

— Ще запазя тайната ти, Колтър! Ще измисля нещо, ако Брайс и Андре ме попитат.

— Няма нужда да лъжеш. И те вече са разбрали — следващият въпрос бе неизбежен, ала Колтър едва намери сили да произнесе: — Случайно да си забелязал дете с нея?

— Не. Съжалявам, Колтър. Но защо ли стоим на дъжда? Едно топло бренди би прогонило този адски студ, сковал костите ми.

— Върви, Хю! — рече Колтър и дръпна юздите на неспокойния си жребец. — О, за малко да забравя! — той внимателно издърпа от вътрешния джоб на мундира си разрешителното за преминаване през зоната на военните действия и го подаде на капитана. — Издействах ти три дни отпуск. Не губи време, а иди в щаба и поискай военни пропуски.

— Джена ми липсва толкова много — с искрена тъга рече помладият мъж. — О, как ще ти се отблагодаря, Колтър...

— Няма нужда. Това е отплатата ми за всичко, което стори за мен днес.

Хю стисна ръката му.

— Ще отидеш ли да я потърсиш?

— Налага се — решително отвърна Колтър.

Приседнала на тапицираното с копринена дамаска канапе, Елизабет отпиваше от топлото вино, което Емили Пъркинс бе наредила да приготвят за нея. В задния салон, който ѝ бе отстъпен, гореше огън. Тя потръпна под мекия фланелен халат. Бе се преоблякла веднага щом се бе върнала от Ричмънд. Съжали, че не бе приела да използва каретата на Емили и дъждът бе съсипал най-хубавите ѝ обувки, както и настроението ѝ.

Бе благодарна на лошото време единствено задето ѝ бе помогнало да се измъкне от Колтър.

Тя разтри слепоочия. Колтър... Какво да предприеме? Направи непростима грешка, като му каза за Никол. Как можа да забрави, че когато Колтър желае нещо, преследва целите си неумолимо и неотстъпно! След остро то им спречкване този следобед, тя нямаше основание да вярва, че се е променил.

Студените пипала на страха обгърнаха сърцето ѝ. Беше пропиляла възможността да разговаря с господин Меминджър за постъпване на работа, а нямаше достатъчно пари, за да напусне града.

А дори да го направиш, къде ще се скриеш, подразни я подъл вътрешен глас.

Тя се взря в рубиненочервеното питие в чашата си и го изпи на един дъх, сякаш се надяваше да си вдъхне смелост. Ще брани докрай дъщеря си, въпреки обвиненията и заплахите на Алма Уеринг. Но трябваше да намери и начин да се издържат.

Като начало можеш да престанеш да гадаеш какво би направил или не би направил Колтър...

Нима можеше да очаква от него да се погрижи за нея и Никол? Четири години той не бе направил никакъв опит да ѝ се обади.

От друга страна, Елизабет бе благодарна, че той не се бе появил през всички тези години. Ала сега, когато съдбата отново ги срещна, Колтър бе смутил сърцето ѝ и я бе лишил от способността да мисли разумно. Той винаги щеше да присъства в мислите ѝ и да остане част от нейния живот.

Трябваше да призове на помощ всичките си сили и да се справи с положението. Нямаше на кого да се довери, нито на кого да разчита за защита. Джеймс никога не бе успял да излезе от сянката на майка си, но дори да бе тук сега, едва ли би спасил Елизабет от чувствата, които изпитваше към Колтър.

Стаята тънеше в мрак подобно на душата на младата жена. Не можеше да престане да мисли за Колтър. Тя отметна дългата си до хълбоците коса и започна да я сплита, въпреки че още беше влажна.

Щом пристегна плитката, Елизабет тревожно пристъпи по избелелия брюкселски килим и застана пред прозореца, загледана тъжно в дъждовните капки, които се стичаха по стъклото. Сълзите ѝ бяха пресъхнали. Бе ги изплакала до дъно, докато бягаше днес от Колтър.

— Защо? — прошепна тя. — Защо ме изостави тогава?

Можеше да го попита днес, но бе толкова зашеметена от радост и уплаха, че не се сети...

Нечий глас я изтръгна от унеса ѝ. Говореше Рута, готвачката на Емили Пъркинс. Сега, когато всички роби се бяха разбягали, тя изпълняваше и задълженията на прислужница.

Рута обясняваше нещо на Никол.

Щом чу смеха на дъщеря си, Елизабет изтича към антрето, забравила мъката си.

— Ето я и твоята майка, дете! — Рута остави момиченцето да стъпи на пода.

Елизабет коленичи и разпери ръце да посрещне Никол. Медноруси къдрици обрамчваха личице, което бе започнало да губи бебешката си пухкавост и подсказваше, че детето скоро ще се превърне в красиво момиче. За миг Елизабет жадно вдъхна бебешкия аромат на дъщеря си и за сетен път се закле, че никой никога не ще ѝ отнеме отново Никол.

— Рута ми даде меден сладкиш, мамо, защото бях много послушна!

— Надявам се наистина да си била послушна, палавнице — рече Елизабет и погледна прислужницата, която кимна за потвърждение.

— Госпожице Бет, веднъж избито, маслото няма нужда да се бие повече. Така е и с децата.

— Добре, Рута — усмихна ѝ се Елизабет, за пореден път впечатлена от внушителната ѝ фигура.

Лицето на Рута бе гладко и лъскаво като полирано скъпо дърво и човек трябваше да гадае възрастта ѝ.

Елизабет се изправи, без да пуска малката ръчичка на дъщеря си.

— Още веднъж ти благодаря, Рута. Знам колко си заета и колко време ти отнемат грижите за Никол.

— Не ми благодарете. Щом се развали времето, старите болки на госпожица Емили се обаждат, така че нямам какво толкова да върша. Детето не ми създава проблеми. Тя се държи с мен като възпитана малка дама. И господин Джош много скоро ще ѝ направи люлка в градината.

— Вие двамата много я глезите!

— Не ми отнема кой знае колко време. Но и майка ѝ има нужда някой да я поглези, така мисля аз.

— Добре съм, Рута. Слава Богу, тук сме в безопасност — Елизабет извърна очи, смутена от проникателния поглед на Рута, който подсказваше, че прекрасно си спомня как преди малко е отворила вратата на една изплашена до смърт, едва поемаща си дъх от тичане, жена. — Наистина се чувствам добре — повтори Елизабет.

— Сигурно! Вярно е, колкото, че аз съм брала памук днес — измърмори прислужницата и се засуети из стаята. — Ще трябва да запаля лампите, не смея да стоя на тъмно.

— И аз не обичам тъмното, мамо!

— Зная, миличко. Трябваше сама да се сетя да ги запаля.

Рута бързо запали и двете лампи, постави стъклените абажури и духна клечката кибрит. Сложи един пън в камината и прибра празната чаша от вино на Елизабет.

— Стойте си тук, хубаво и уютно ви е с малката госпожичка. Вечерята скоро ще бъде готова.

— Госпожица Емили ще вечеря ли с нас?

— Не знам. Тъкмо се канех да отида да я видя.

— Предай на господин Джош моите благодарности — рече Елизабет.

Когато се настани с Никол пред огъня, Елизабет зарови лице в косата ѝ и опита да прогони нерадостните си мисли. Беше благодарна на съдбата, задето ѝ предостави това убежище, където Алма Уеринг никога не би се сетила да ги търси.

Господин Джош бе готов да ги защити с цената на живота си, ако се наложеше. Той бе шейсетгодишен, но за възрастта му свидетелстваха единствено гъстите бели къдрици, иначе снагата му бе изпълната като струна и се движеше с пъргавината на младеж. Той и Рута постоянно додояваха на Емили с грижите си, а сега бяха взели под крилото си също Елизабет и Никол.

Далечен тътен на гръмотевица прекъсна мислите ѝ. В стаята беше студено, въпреки огъня в камината, и младата жена зиморничаво се притисна към Никол. Детето спокойно се отпусна в прегръдките ѝ, готово да заспи. Елизабет въздъхна щастливо. Дъщеря ѝ беше до нея, лукс, от който бе лишавана в последно време.

— Мамо, господин Джош ще ми направи кукла!

— Той ли ти каза, Никол? Ако ти е обещал, наистина ще ти направи.

— О, да — зажима момиченцето. — Той обеща!

Елизабет я погали по косата.

— Харесва ли ти тук?

— Харесва ми! Госпожица Емили каза, че съм много добро момиче. И не ми крещи. Не искам да се връщаме при...

— Тихо, тихо, любов моя! Никога няма да се върнем там, мама ти обещава. Никога...

Никол спокойно се отпусна в прегръдките ѝ и Елизабет пожела и тя да можеше така лесно да се спаси от напрежението, което изпълваше цялото ѝ същество.

След малко Никол я помоли да ѝ разкаже приказка. Елизабет изпълни молбата ѝ и дори изигра епизоди от любимата ѝ приказка. За повече от час тревогите и страховете бяха забравени и единственото нещо, което я интересуваше, бе пълзенето на четири крака, смеховете, ръмженето и престорените писъци на дъщеря ѝ.

По едно време ѝ се стори, че дочу гласове откъм антрето, но не можа да разпознае чии са. След малко Рута влетя в стаята, потривайки притеснено ръце и Елизабет скочи, обзета от лошо предчувствие.

— Най-добре е да дойдете, госпожице! Един джентълмен намира да влезе и не признава никакъв отказ. Господин Джош го забелязал да дебне наоколо, преди да нахълта тук.

— Как се казва този господин, Рута? — едва успя да промълви Елизабет със свито от страх сърце.

ТРЕТА ГЛАВА

— Много представителен господин...

— Полковник Колтър Сакстън, нали? — без да изчака потвърждение от Рута, Елизабет вдигна Никол и ѝ прошепна успокоително: — Ангел мой, иди в другата стая с Рута.

— Не! Искам да остана.

Елизабет затвори очи и се помоли да прояви повече търпение. Когато ги отвори, упорито стиснатите нацупени устнички на Никол предизвикаха у нея въздишка на раздразнение.

— Моля те, Рута, вземи Никол и я отведи в другата стая. Не мисля, че полковник Сакстън ще създаде проблеми, но не искам да тревожим госпожица Емили. Никол, моля те, пусни мама — рече тя и я побутна към Рута, като избегна укорителния поглед на прислужницата. — Полковник Колтър е...

— Знам кой е.

— Моля те, дай ми няколко минути и след това господин Джош може да го въведе.

— Мамо...

— Тихо, дете! Върви с Рута.

Елизабет изтича към спалнята и не чу какво обеща Рута на дъщеря ѝ. Облегна се на вратата, като се опитваше да подреди трескавите си мисли. Нямаше време да анализира причините, довели Колтър тук. Тя свали халата и нощницата си, хвърли ги на леглото с балдахин и изтича към дрешника. Малкото ѝ комплекти бельо бяха грижливо колосани и сгънати. Елизабет облече чиста камизола и памучни гащи до коленете. Повечето от долните ѝ фусти още бяха влажни, както и кринолинът. С мисълта да съкрати колкото може повече предстоящата среща, тя навлече една фуста, надяна черна пола от моаре и бързо завърза ширитите на талията си. Изруга по неподобаващ за една дама начин, докато опитваше да се справи с дребните копчета на корсажа. Дрехата пристегна силно гърдите ѝ, ала нямаше време да се тревожи за това сега. Нави плитката си на кок и

бързо я прибра в мрежичка за коса. Сълзи изпълниха очите ѝ, когато в бързината на няколко пъти се убоде с острите фуркети.

Зад плътно затворената врата откъм салона Елизабет долови гласа на господин Джош, както и приглушеното мърморене на Колтър. Нямаше време да слага чорапи. Обу сатенени пантофки за танци, пое дълбоко дъх, но не можа да се помръдне.

От какво се страхуваш?

Да не загубиш Никол ли? Или от себе си? От страстта на Колтър? Или от своята собствена?

Колтър не би наранил нито теб, нито Никол.

Постепенно успокои дишането си. Криеше се в стаята си като страхливка. След като можеше смело да се противопостави на Алма Уеринг и да се реши да избяга с Никол, значи със сигурност можеше да се изправи и срещу Колтър.

Неспособна да се отърси изцяло от обхваналата я тревога, тя леко открехна вратата.

Колтър стоеше с гръб към нея, подпрял длани на полицата над камината. Навел глава, той сякаш се взираше в пламъците. Недопита чаша бренди бе оставена до сребърния свещник до дясната ръка на мъжа.

Косата му изглеждаше по-тъмна от проблясващите в нея капки дъжд. Без мундира тялото му изглеждаше все така стройно и гъвкаво, както някога, но придобитата с годините зрелост придаваше на мъжа вид на хищно животно. Влажната му риза бе прилепнала и очертаваше широкия му гръб. Сивите бричове и високите до коленете ботуши подчертаваха всяко мускулче на дългите му стройни крака.

Елизабет потръпна от желание, но потисна порива си бързо и безмилостно.

Съдейки по калните пръски по дрехите му, Колтър я бе последвал веднага след приключване на съвещанието при министъра. Но как я бе открил?

— Свърши ли с огледа, Елизабет? — извърна се той към нея.

Тя замълча, но отвори широко вратата и влезе в салона.

— Защо си дошъл?

Той горчиво се засмя.

— Каква липса на любезност! Присъща единствено на една Уеринг — додаде той и ѝ се поклони.

— На път си да развалиш представата ми за теб като за джентълмен, Колтър.

— Не разчитай да бъда джентълмен — предупреди той.

— Какво лековерие от моя страна! Но би ли ми казал все пак защо си тук? Мога да те уверя, че не крием янки зад стените на този дом. Тук няма нито коне, нито храни, които да бъдат конфискувани за армията.

Изражението му бе непроницаемо, докато той се взираше в младата жена.

— След проклетото ти съобщение днес следобед все още питах защо съм тук?! Ти избяга като страхливка, Елизабет! Искam да видя детето.

— Смятам това за неразумно. Тя още не е свикнала след преместването. Съжалявам, че си изгубил времето си да дойдеш дотук в този дъжд и...

— Елизабет — прекъсна я той нежно, дори прекалено нежно, — не можеш да ме отпратиш! Ако тя е моя дъщеря, имам право да я видя.

— Никога не смей да казваш това! Никога! Чуваш ли? Никой не я смята за твоя дъщеря.

— Тогава защо, по дяволите, ми каза? Да не би сега да се опитваш да отречеш, че аз съм нейният баща? — процеди той с едва сдържан гняв. — Или може би си решила да ме разиграваш? Не, разбира се, че не! Ти си прекалено честна, за да ми пробутваш този стар като света номер — изтощен от словесната битка, Колтър уморено потри врат. — Ясно ми е, че жените често избират недотам почтени начини да постигнат целите си, но те предупреждавам — нямам нито време, нито търпение.

— Не искам нищо от теб! — гордо отвърна тя.

— Разбирам... Явно си забравила, че с женствеността си...

— Не се опитвай да ме покровителстваш, Колтър — просъска тя и се втурна към него, ала рязко спря.

Колтър обходи с присвити очи стройните ѝ бедра и изкусително заоблените гърди, като накрая прикова добре пресметнат чувствен поглед върху устните ѝ.

— Виждам, че си надянала защитната си броня — той многозначително плъзна поглед по тялото ѝ. — Вдовиците разполагат с добро въоръжение...

— Може би трябваше да вземете сабята си, полковник! Раните щяха да бъдат много по-дълбоки, но поне можеха да заздравеят!

Той я изгледа вбесено, ала неволно се възхити колко бързо бе възвърнала духа си. Тази жена вече приличаше на някогашната Елизабет, която той познаваше.

— Не съм дошъл да споря с теб. Признавам, усъмних се в истинността на думите ти. Но като се замислих, разбрах, че има вероятност тя наистина да е мое дете.

— Прекалено великодушен сте, сър — саркастично прошепна Елизабет. — Моля, седнете. Ще потърся нещо по-силно за вас, след като не пиете брендите си.

— О, не, госпожо! — рече той, неочаквано я хвана за ръката и я притегли към себе си. — Можеш да играеш игрички с другите, но не и с мен, малка лисичке! Никога не го прави!

— Ти си проклет негодник!

— Никога не съм го отричал.

Елизабет го погледна в упор. Той здраво стисна устни.

— Пусни ме, Колтър! Настоявам да си тръгнеш.

— Искам да я видя! Не ме дръж в неведение. А и не би могла да ме спреш, уверявам те.

Вбесена, Елизабет не можеше повече да сдържа гнева си.

— Нямах право да искаш каквото и да било от мен! Не аз те прелъстих и изоставих. Не аз предпочетох други забавления отвъд океана...

— В какво, по дяволите, ме обвиняваш? Никога не съм гледал на теб като на забавление. Какви лъжи са ти наговорили? Не съм намерил друга жена в Англия.

— Но Джеймс ми каза...

— Джеймс?! Да гори в пъкъла дано! Какво ти е казал?

— Че твоята братовчедка... Каза, че си предложил женитба на твоя далечна братовчедка, че сватбата ще се състои веднага и ти ще доведеш съпругата си тук...

— Излъгал е, Елизабет! Джеймс те е излъгал! — внезапно всичко му се изясни. — Както и мен — добави той и поотпусна прегръдката си.

Елизабет побърза да се освободи и леко се олюля.

— Излъгал ме е?!

— Да. Излъгал те е, когато ти е казал, че възнамерявам да се ожена за друга. Точно както те е излъгал, че ми е казал за Никол.

Той посегна да погали бузата ѝ, но Елизабет инстинктивно се отдръпна и Колтър бе принуден да потисне желанието си.

— Кажи ми какво точно се случи — помоли тя шепнешком.

— Пет месеца след като заминах, получих писмо от Джеймс. Той ми съобщаваше, че си се съгласила да се омъжиш за него и ме молеше да не ти се обаждам повече.

— И ти повярва на думите му, без дори да ми пишеш?! — процеди тя. — Как можа да го сториш след всичко, което бяхме преживели двамата с теб? Как можа...

— Ами помисли. Джеймс беше моят най-добър приятел, защо да се съмнявам в думите му?

Елизабет глухо простена и отчаяно обви ръце около тялото си, сякаш да потуши вълнението си.

— И ти никога повече не го видя, нито получи друго писмо? Той никога... Ще се закълнеш ли, че той никога не ти е споменавал за моята дъщеря?

— В какви ли не грехове ме обвини днес, а сега дръзваш да поставиш под въпрос честта ми, като оспорваш истинността на думите ми!

— Твоята гола чест не означава нищо за мен! Ще се закълнеш ли? — сурово изрече тя.

— Да, заклевам се! Джеймс никога не ми е казвал за Никол. Никога не ми е споменавал, че имаш дете.

— Само лъжи... — съкрушено промълви тя.

Мисълта за пропилените четири години зашемети Колтър. Тихите ѝ думи стопиха гнева му. Тя открито срещна погледа му и мъжът съзря поражението в очите ѝ.

— Има и още — рече той.

— Не... Не мога да слушам повече.

— Джеймс знаеше, че те обичам. Знаеше и че възнамерявам да ти предложа да се оженим, когато се върна от Англия.

Елизабет вече не бе в състояние да прецени колко голямо е било предателството на съпруга ѝ.

— Ти не оповести открито намеренията си. А сега те вече нямат стойност. Казват, че пътят към ада е осеян с добри намерения.

Колтър не желаше да продължат мъчителния разговор. Щастлив бе, задето я намери отново. Нищо не бе в състояние да го застави да си тръгне.

— Искам да видя дъщеря си.

— Сигурен ли си в това, за което ме молиш, Колтър? Смятам, че ти е нужно време, за да свикнеш с тази мисъл. На мен също. Ще ти изпратя писмено известие, когато...

— Не само ти си пострадала от гнусните лъжи на Джеймс — мъжът прокара пръсти през косата си и се въоръжи с търпение.

Елизабет се отдалечи, ала изглежда промени намеренията си и отново пристъпи към Колтър.

— Никол е чувствително дете, което насила бе откъснато от света, в който растеше. Няма да позволя никой повече да я нарани.

Колтър сграбчи ръцете на младата жена и я притегли към себе си.

— Искам да я видя! Няма да си тръгна, без да съм я видял.

Въпреки неумолимостта му, Елизабет намери кураж да поклати глава.

— Трябва да ме послушаш! — разтърси я той. — И не очаквай милост от мен! Днес ти преобърна целия ми живот и аз...

— Това, което искаш, няма значение! Как да те принудя да разбереш? — отчаяно промълви тя и го блъсна в гърдите.

— Толкова ли ме мразиш, Елизабет? Нима си склонна да повярваш, че съм способен да нараня едно невинно дете...

— Колтър, забравяш, че и аз някога бях невинна...

— Госпожо — произнесе той хладно и я пусна, сякаш не желаше вече да я докосва, — май вие размахвате сабя?

— Колтър, аз... — Елизабет с мъка преглътна извинението, което напираше на устните ѝ. По-добре беше да се примири с гнева на Колтър, вместо да изпълни желанието му. Животът с Алма Уеринг я бе научил да открива най-уязвимото място на противника и да атакува точно там. Въпреки това не ѝ бе приятно да пуска в ход това си умение. Тя се отдръпна. Колебаеше се дали да му позволи да види Никол.

Решението бе взето от дъщеря ѝ, която влетя откъм антрето.

— Мамо! Мамо! Господин Джош ми направи кукла! Виж, има си истински дантелени гащички... — внезапно Никол млъкна и спря на

прага. Притиснала куклата към гърдите си, тя се вторачи в Колтър. — Той е ужасно голям...

Елизабет едва сподави усмивката си и се извърна към Колтър. Той стоеше като онемял.

Елизабет се опита да погледне дъщеря им през неговите очи — дългата ѝ разпиляна коса, развързания люляково син шал, калта по единия от белите ѝ чорапки... В очите на Никол се четеше страх от непознатия мъж и Елизабет бе готова да се нахвърли върху него, но съзря в погледа му страстна молба.

Силното му желание да опознае дъщеря си я изплаши. Джеймс бе твърде безразличен към детето. Елизабет не бе и подозирала, че Колтър ще прояви интерес към Никол или че ще иска нещо повече от това да я види.

Тя се спусна и коленичи пред момиченцето.

— Миличко, знам, че ти изглежда голям като великан, но няма от какво да се страхуваш. Полковник...

— Той не е дошъл да ме отведе, нали? — детето обгърна с ръчички врата на майка си и се притисна в нея.

— Не, скъпа моя! Той няма да те отведе — Елизабет хвана вкопчените ръчички и погледна момиченцето в очите. — Полковник Сакстън е стар приятел на мама. Бих искала да се запознаеш с него. Нали мама ти обеща, че няма да позволи на никой да ни раздели?

Никол кимна и крадешком погледна Колтър.

— Би ли искала да го поканим да остане малко с нас? — детето отново кимна и Елизабет се извърна към мъжа.

Той наблюдаваше как Никол притиска личице до бузата на майка си. Прониза го остра болка. Така му се искаше да ги прегърне и двете и да ги закриля! В същото време у него се надигна гняв. Неговото дете се страхуваше от баща си. И тъй като не можеше да получи веднага отговор на въпросите си, мъчението бе още по-непоносимо.

Да стои безпомощно и да наблюдава как Елизабет гали гръбчето на Никол, целува я леко по слепоочието и ѝ шепне успокоителни слова, беше съвсем непознато за него мъчение.

Най-сетне Елизабет се изправи, но Никол остана скрита в полата на майка си. Поглаждайки леко къдриците на детето, Елизабет се опита да подсказе на Колтър, че моментът е подходящ да каже нещо.

Той приклекна, така че да не плаши с височината си момиченцето и Елизабет му се усмихна окуражително.

— Погледни, миличко, и ще видиш, че той вече не е толкова голям — ласкаво рече младата жена.

Колтър се усмихна. Момиченцето беше миниатюрно копие на майка си. Притежаваше същите деликатни черти и коса, по-светла на цвят, но също толкова гъста и блестяща като тази на Елизабет. Никол издаде напред долната си устничка, когато срамежливо надникна иззад полата на майка си. Той не можеше да откъсне поглед от очите ѝ — същите зелени очи като неговите.

На лицето му се изписа учудване. Силното вълнение, стегнало гърдите му, постепенно премина във всепоглъщащо чувство на любов, толкова ново и толкова дълбоко, че очите на мъжа се навлажниха. Това малко създание бе част от него! От този момент нататък той ѝ обричаше сърцето си, душата си, всичко, което можеше да ѝ даде.

Изпита непреодолима нужда да докосне момиченцето. Протегна треперееща ръка и дрезгаво прошепна:

— Никога преди не съм срещал принцеса...

— Аз не съм принцеса!

— За мен си красива като принцеса.

Никол сериозно поклати глава.

— Мама е красива, не аз.

Колтър отпусна протегнатата си ръка и замислено потри брадичка. Никол се отнасяше с подозрение към него. Той отчаяно се помъчи да открие начин да спечели доверието на момиченцето.

— Съгласен съм, майка ти е прекрасна — рече нежно и съвсем сериозно Колтър. — Но само красиво малко момиченце като теб може да бъде принцеса.

— Красиво?

— Да, много красиво.

— Истинска принцеса?

— За мен ти винаги ще бъдеш истинска принцеса — рече той с усмивка.

Изцяло завладян от дъщеря си, Колтър не забеляза как Елизабет припряно изтри сълзите си. Младата жена знаеше, че той е способен да бъде мил и внимателен, но никога не го бе виждала толкова трогателно нежен. Ако не го обичаше, то това ѝ стигаше да се влюби в него,

запечатвайки завинаги в паметта си тези вълнуващи мигове. Неговата чувствителност и търпение разрушиха всички защитни бариери, които от толкова време упорито бе издигнала около себе си. Колтър прикри разочарованието си, че Никол не му върна усмивката, и Елизабет почувства болката му толкова дълбоко, сякаш бе нейна собствена.

Нямаше намерение да се намесва, но той заслужаваше да получи нещо повече от Никол. Елизабет нежно докосна дъщеря си и момиченцето вдигна поглед към нея.

— Мисля, че една истинска принцеса би направила реверанс на джентълмена, поднесъл ѝ комплимент.

Никол се поколеба, ала излезе иззад полата на майка си.

Малките ѝ крачета пристъпиха несигурно, но тя приклепна и направи мил реверанс. Повдигна главица и погледна Колтър, после сведе очи към пода, пристъпвайки срамежливо на място.

— Една истинска принцеса си има замък, нали?

— Е, да, трябва да си има. И аз ще ти...

— Колтър! — предупреди го Елизабет, разтревожена, че изпаднал в умиление, той би обещал дори замък на Никол.

Той я погледна безпомощно. Какво очакваше Елизабет от него? Не знаеше много за децата, а и нямаше представа как да се държи със собствената си дъщеря. Но щом погледна Никол, разбра, че момиченцето очаква той да довърши обещанието си.

— Аз ще... Ще ти намеря някой... — подхвана той неубедително.

Изречението на Никол помръкна и Колтър разбра, че не е оправдал очакванията ѝ. Чувството на нежност, което изпитваше към дъщеря си, бе тъй ново за него. С голямо усилие на волята той се въздържа от прибързани обещания, спомнил си предупреждението на Елизабет. Погледна куклата, която Никол притискаше към гърдите си, и внезапно му хрумна нещо.

— Ще намеря замък за куклата ти! По този начин — добави той по-тихо — и двете ще бъдете принцеси.

Никол погледна майка си, като очакваше нейното одобрение. Елизабет кимна. Момиченцето отново се обърна към Колтър и направи няколко колебливи крачки.

Той затаи дъх в очакване да приеме обещанието му. Болка пристегна гърдите му. Може би щеше да изглежда крайно глупаво в

очите на хората, които го познаваха, но в този миг това изобщо не го интересуваше.

Никол срамежливо протегна ръчичка към него.

— С моята кукла сме поласкани от честта да бъдем твои принцеси.

Колтър пое малката ѝ ръчичка и нежно я вдигна към устните си. Затвори очи в мълчалива молитва да заслужи обичта на това дете и се остави на прекрасното усещане, че докосва за пръв път родната си дъщеря.

Когато я погледна, разбра, че тя едва ли осъзнава вълнението, което той изпитва в този миг.

— За мен е чест, мила моя!

Елизабет усети как сърцето ѝ се свива, но се усмихна на дъщеря си, а после и на Колтър. Едва тогава Никол щастливо се засмя.

Дори похвала от висшето командване за отлично изпълнена мисия не би зарадвала повече Колтър. Той се почувства пленен, очарован и изцяло омагьосан от малката палавница.

— Кога? — попита детето.

— Утре! — отвърна той, решен да преобърне с главата надолу Ричмънд, но да намери кукленски замък.

— Никол — строго изрече Елизабет, опасявайки се малката ѝ дъщеря да не поиска още нещо от Колтър. — Иди да покажеш новата си кукла на Рута.

— Няма нужда госпожице Бет — обади се прислужницата от прага, втренчила недоумяващ поглед в тримата. — Дойдох да ви съобщя, че госпожица Емили ще се присъедини към вас — и прислужницата изгледа надменно Колтър.

— Не можеш ли да я разубедиш? — разтревожено я погледна Елизабет.

— Госпожица Емили е упорита като янки! Идва да го види.

Елизабет се втурна покрай Рута в антрето. Ала тихите стъпки на господин Джош и потропването на бастуна на госпожица Емили ѝ подсказаха, че е закъсняла. Нямаше време Колтър да избяга, нито да се скрие. Младата жена стисна юмруци, гордо вирна брадичка и се върна обратно в салона, оставяйки без отговор немия въпрос в очите на Колтър.

Той се изправи и впери поглед във вратата. Зърна абаносов бастун, инкрустиран със сребърни орнаменти. Стори му се подозрително познат и мъжът се помъчи да си спомни къде го е виждал преди. Металният, потъмнял от времето, наконечник на бастуна здраво опираше в пода и контрастираше с нежнорозовата дреха на притежателката му.

Разнесе се тихо шумолене на криолин и фусти и в стаята се появи самата госпожица Емили, подкрепяна от господин Джош.

Никол радостно се втурна към нея.

— Госпожице Емили, той ми обеща замък! Аз съм принцеса!

— Моля те, Никол, не сега! — Елизабет хвана ръката на дъщеря си и я дръпна встрани. Доловила как Колтър рязко си пое въздух, младата жена се извърна към него.

— Господи, Елизабет! Знаеш ли коя е тази жена?

— Знам много добре, Колтър! — отговори тя дръзко.

— Но това е Лили...

— Не! — гневно процеди Елизабет, забравила за присъствието на Никол в стаята. — Името ѝ е Емили и много добре знам, че беше любовница на баща ми!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Колтър беше войник. Гордееше се със способността да се справя с внезапните обрати в една битка, с необичайното понякога поведение на подчинените му и с изненадващите маневри на врага. Но при така създалото се положение не бе съвсем сигурен как да реагира. Понечи да поиска обяснение, но нападателната поза на Елизабет го възпря. Той само изскърца със зъби и стисна устни.

Видяла достатъчно, Рута хвана Никол за ръка и побутна съпруга си Джош да излязат от салона. Дори Никол покорно тръгна с тях.

— Моля, седнете, полковник — предложи Емили и бавно пристъпи в стаята.

Елизабет премести едно по-високо кресло, тъй като знаеше колко болезнено е за Емили да седи на ниска мебел. Докато настаняваше възрастната жена, Елизабет дискретно я скри от погледа на Колтър.

— Колтър... — Елизабет седна на канапето и с грациозен жест покани Колтър да се настани до нея.

— Ще остана прав, ако нямаш нищо против.

— Няма нужда да бъдеш хаплив...

— Елизабет! — смърри я Емили. — Спомни си, че твоят полковник е преживял доста голям шок днес.

— Аз също. И той не е мой полковник.

— Все пак мисля, че този мъж има право на обяснение.

Елизабет гневно погледна Колтър, след което впери очи в огъня.

— Не смятам, че има право да получи от мен повече обяснения, отколкото бих желала да му дам.

— Не говориш сериозно, мила.

Срещнала погледа на Емили, Елизабет разбра, че възрастната дама е права, но се почувства обидена, задето едва ли не я заставяха да разкрие неприятните подробности за причините, довели я в този дом.

Колтър застана пред Елизабет, изопнал тяло, стиснал ръце зад гърба си. Изражението му беше заплашително.

— Бих искала все пак да си дадеш сметка, че не съм един от твоите подчинени. Така че аз решавам какво да ти кажа.

Колтър кимна рязко и се въздържа да ѝ отговори.

— Вече споменах отчасти защо бях принудена да напусна семейство Уеринг и...

— Крайно недостатъчно, доколкото си спомням.

— Остави ме да говоря, ще се постарая да ти обясня — Елизабет склочи ръце и се вгледа в упоритите черти на лицето му. Молеше се Колтър да бъде търпелив и продължи: — Просто трябва да приемеш думите ми, че положението стана нетърпимо. Алма почти успя да прекъсне контактите ми с малкото приятели, които имах, а тези, които ми останаха, явно не забелязваха това, което Алма се опитваше да стори. След като няхах собствено семейство, към което да се обърна, изгубих надежда, че ще успея да се изтръгна от лапите ѝ.

Елизабет млъкна и затвори очи, сякаш за да заличи спомена за отчаянието си през онези първи дни. А нощите... Нощите бяха безкрайни пристъпи на страх и ужас дали ще доживее да види утрото.

Колтър осъзна как нетърпението да узнае защо неговата дъщеря живее при любовницата на баща си, незабавно бе изместено от съчувствие към болката на Елизабет. Той приближи и стисна ръцете ѝ. Разтревожи се, че бяха толкова студени и изненадващо и за самия него, потърси с поглед помощ от Емили.

През цялото време възрастната дама се бе взирала изпитателно в лицето на Колтър и бе усетила силата, която то излъчваше, бе почувствала дълбоката му решимост да закриля Елизабет и Никол, макар да знаеше, че мъжът все още таи в себе си гняв. Страхуваше се, че изчакването само ще засили гнева му и затова взе нещата в свои ръце, като продължи от името на младата си приятелка:

— След като бащата на Елизабет почина, дочувах новини за живота ѝ благодарение на наши общи познати. Когато до мен достигнаха слуховете за нейното отчаяно положение след обявяването на Джеймс за безследно изчезнал, започнах да се интересувам още повече. Слуховете, макар и непотвърдени, зачестиха и това увеличи тревогата ми. След като дълго обмислях какво да предприема, написах писмо, което ѝ бе предадено тайно, и в което ѝ предлагах помощта си.

— И тя прие? — Колтър твърде късно осъзна обидно осъдителния си тон.

— Без помощта на Емили, сега щях да бъда затворена някъде без дъщеря си или щях да бъда мъртва — Елизабет рязко измъкна ръце от дланите му.

Може би при по-различни обстоятелства Колтър би възприел ситуацията по друг начин. Ала преживяното през деня поставяше на изпитание самообладанието му — след седмиците недоспиване бе срещнал жената, която обичаше и която не се бе надявал да види отново, след което бе последвал шокът от откритието, че има дъщеря. Това, че най-скъпите му същества живееха с жена, чиято репутация в най-добрия случай бе съмнителна, беше непоносимо за него.

— Елизабет, винаги ли си знаела за връзката на госпожица Емили с баща ти? — попита Колтър.

Елизабет не посмя да го погледне, вместо това се извърна към огъня и отвърна:

— Знам и не го осъждам, защото майка ми беше студена и безчувствена егоистка. Бяха я омъжили за баща ми насила, без да искат съгласието ѝ. За нейна радост, аз съм била зачената веднага и тя изхвърлила и мен, и съпруга си, както от леглото, така и от живота си. Тя никога не се опитала да бъде майка на моите по-големи заварени братя. Два месеца след като съм се родила, тя заминала на „предълго“ посещение в Англия. Завърнала се в деня на третия ми рожден ден, за който вече била забравила — с гордо вдигната глава Елизабет продължи: — Емили бе жената, която дари баща ми с любов, с топлота и приятелство. Те не криеха връзката си и не виждам защо трябва да ги упрекваме за това, от което всички се нуждаем, Колтър. В края на краищата — рече тя, като се обърна към него и срещна погледа му с горчиво примирение, — коя съм аз, та да ги обвинявам? Не се тревожех за брачния обет, когато ти се отдадох. Дори не сметнах за нужно да получа от теб обещание за женитба, преди да заминеш.

Колтър се извисяваше заплашително над нея, едва сдържайки гнева си, доловил подигравката.

— И не се разтревожи да ме осведомиш дори, че ще ставам баща, нали, Елизабет? Не, ти се обърна към Джеймс. Казваш ми да не укорявам Емили и баща ти, ала дълбоко в себе си обвиняваш мен за всичко.

— Както и ти мен — процеди тя и вирна брадичка, предизвиквайки го да отрече.

Емили гледаше и слушаше — както ядно разменените реплики, така и тежката тишина, която настъпваше от време на време. Не можеха да постигнат разбирателство, докато не излееха горчивината, събрала се в душите им през четирите години раздяла. Но тя трябваше да даде време на Елизабет да се успокои и затова насочи вниманието на Колтър към себе си.

— Разбирам защо джентълмен като вас, полковник, се чувства неудобно, задето Елизабет и Никол живеят при мен. Но мога да ви уверя, че малцина знаят за моето минало. Върху Елизабет и детето ѝ няма да падне позорно петно.

— Никол е и мое дете, госпожо — поправи я той сковано. — И държа да ви кажа, че съм обиден от подигравателния ви тон. Въпреки това, което може би очаква Елизабет, уважавам честността и ще ви отговоря открито. Чувствам се много неудобно, че те са тук — полковникът се взря в спокойното лице на Елизабет. Срещнал открития ѝ поглед, мъжът едва чуто промърмори извинение за грубостта си. Въздъхна тежко и прокара пръсти през косата си, като се опитваше да подреди мислите си. — Някой от вас ще ми каже ли все пак защо източникът на всичките ви страхове е Алма Уеринг?

Емили не отговори, а насочи вниманието си към Елизабет.

— Той трябва да знае.

— Рискът...

— Риск ли? Какъв риск? — възкликна Колтър. — Престанете да говорите така, сякаш не съм тук!

— Не е необходимо да крещите, полковник. Моля, помнете, че все пак сте гост в моя дом.

— И престани да обикаляш като звяр в клетка — додаде гневно Елизабет. — Ще се отнасяш към Емили с цялото нужно уважение или ще напуснеш този дом. Тя ми предложи убежище, когато нямаше къде да отида. Домът и сърцето ѝ са отворени за Никол и за мен. Изпитвам към нея дълбока благодарност и искрено уважение. Затова няма да допусна да се държиш с нея грубо и непочтено.

Колтър кимна. Бе по-доволен, отколкото показваше. Думите ѝ означаваша, че може да се върне отново тук и да бъде добре дошъл. Не можеше да желае повече засега.

— Ще ми обясниш ли за Алма?

Елизабет сведе поглед, ръцете ѝ несъзнателно мачкаха плата на полата.

— Тя се закле да ми отнеме Никол на всяка цена.

— Ще ѝ пишеш незабавно и ще я уведомиш, че Никол е моя дъщеря и че тя няма никакви права над нея. Ако иска, ще възстановя всички разходи, които е направила заради теб и детето.

— Не мога — измъчено промълви Елизабет.

Емили повдигна бастуна си, за да изпревари протеста на Колтър.

— Вие сте човек на честта, нали, полковник? Така че казано на прост език, бихте ли искали детето ви да бъде наричано копеле?

— Не. Аз ще...

— Не можете да направите нищо, докато съдбата на Джеймс не бъде изяснена — обясни бавно Емили, макар да знаеше, че го вбесява със спокойствието си. — Помислете добре, полковник — тя се обърна към Елизабет и добави: — Моля те, кажи на Рута, че полковникът ще се присъедини към нас за вечеря. Смятам, че имаме нужда от малко отдих след тежкия разговор. Ще ми помогнете ли, полковник?

Той отстъпи пред молбата на Емили и ѝ помогна да се изправи, като проследи с поглед Елизабет, която излезе от стаята преди тях.

— Все още я обичате, нали?

Дори да бе разочарована, задето Колтър не ѝ отговори, Емили умело прикри чувствата си, докато полковникът я придружаваше към трапезарията.

По време на вечерята Елизабет усещаше нервното напрежение на Колтър. Емили бе предложила кратко примирие, поне докато се хранят и той бе приел. Но Елизабет се опасяваше, че веднага щом привършеха с вечерята и сложеха Никол в леглото, той отново щеше да подхване разпита си. Тя чувстваше, че е изразходвала и последните си резерви от смелост и душевна сила. Помоли се всичко да приключи бързо и Колтър да си тръгне.

Той обаче не бе склонен да прояви милост. Все още кипеше от гняв, раздразнен от недоизреченото съгласие за примирие.

Менюто за вечерята се състоеше от риба, зеленчуци, гарнирани с бекон, и пшеничен хляб, който бързо изчезна, преди да си е взел

достатъчно. Колтър не си даваше сметка с какъв учуден поглед наблюдава последното парче, докато Емили не му го предложи.

Той отказа, разтревожен за запасите им от храна. Тази мисъл го подтикна да огледа стаята. Ъглите тънеха в мрак, тъй като двата огромни свещника осветяваха по-скоро масата, отколкото цялото помещение. Стените бяха голи, както и бюфетът. По красивото полирано дърво нямаше нито едно сребърно украшение. Колтър си помисли за момент, че Емили може би е скрила ценностите си. Времената бяха несигурни.

Но когато Рута влезе и сервира малко парче меден кекс на него и на Никол, на Колтър му мина през ум, че домакинята трябва да е в затруднено положение. Изчака Рута да се върне, но минутите течаха, а тя не идваше. Тогава той осъзна, че прислужницата няма какво да предложи на Емили и Елизабет. Нищо не бе в състояние да го накара да вземе вилцата и да опита сладкиша. Той внезапно си спомни как Елизабет се бе смяла от удоволствие, когато веднъж ѝ бе подарил кутия бонбони.

Никол очевидно обичаше сладкиши като майка си. Момиченцето бързо изяде кекса и Колтър бе изненадан с какво старание дъщеря му събира всяка трохичка и я поднася към устните си. Тя улови погледа му и дяволито се усмихна, а Колтър ѝ намигна. Почувства как в гърдите му се разлива непозната топлина, задето е споделил нещо толкова мъничко с детето си, топлина, която не остави място за мрачни емоции, но го накара да обещае, че няма да позволи нищо, дори войната, да застраши скъпоценния ѝ живот.

— Допий си млякото, Никол — нежно подкани Елизабет.

— И след това ще има още един кекс за теб — добави Колтър, като се надяваше да получи усмивка.

— Тя вече изяде две парчета. Предостатъчно е.

— Но тъй като днес станавме приятели, може би правилата не трябва да бъдат толкова строги, Елизабет — продължи Колтър. — В края на краищата, тя е принцеса и...

— И няма да ти позволя да се намесваш във възпитанието на моето...

— Елизабет! — предупредително изрече Емили. — Сигурна съм, че полковникът има добри намерения. Може би ако ѝ даде половината от неговата порция, това ще удовлетвори всички.

Елизабет кимна рязко, но показва на Емили, че е обидена, задето домакинята е взела страната на врага. За своя изненада, Елизабет откри, че негодуванието ѝ от вниманието на Колтър към Никол ѝ дава сила и кураж. Може би той възнамеряваше да стане част от техния живот? Или щеше да ги изостави отново? Тя беше повярвала на Колтър с цялата сила на младото си влюбено сърце, а той бе предал доверието ѝ. Ако съдеше по сегашните му думи и действия, той изглежда молеше отново за доверие. Един поглед изпод сведените ѝ ресници я накара да се поправи; Колтър не молеше и не изискваше, той просто заемаше мястото си сред тях, сякаш това бе негово естествено право.

Елизабет хладно се извини и излезе от стаята, за да изкъпе Никол и да я сложи да спи.

Колтър прекара следващия час с Емили. Той бързо изостави плана си деликатно да ѝ задава въпроси, тъй като тя прояви учудваща готовност да му каже всичко, което би искал да узнае.

— Продадох повечето от ценностите си, за да помогна на Елизабет да избяга от Алма, с изключение на бастуна на Тимоти. Предположих, че си се досетил — завърши Емили, като отговор на въпроса му относно тяхното финансово положение. Тя забеляза как изражението му смекчи. — Налага се временно Елизабет да работи. Тя дойде тук с малко дрехи и почти нищо друго.

— И вие безкористно се разделихте с всичко ценно, което имахте, за да осигурите средства на Елизабет? А сега на какво ще разчитате?

— Обичах много Тимоти Хамънд и заради тази любов се отказах от надеждата да бъда богата и уважавана един ден. Сега обичта ми е насочена към дъщеря му и внучката му. Не бяхме благословени с наше собствено дете. Може би така е по-добре — добави тя с въздишка. — Не бих намерила покой, ако не бях се отказала от всичко, което притежавах, за да ги спася.

— Елизабет няма да приеме помощта ми.

Емили се вгледа в Колтър, който стоеше до камината. Той все още беше млад, но в очите му просветваше решителност, която говореше за зрялост. Бе човек на действието, не на търпението, макар да личеше как обуздава присъщата си нежност, като упражнява натиск, за да получи достатъчно факти и да си направи заключения.

— Не, тя няма да се предаде лесно.

— И аз мисля така.

— И това ви вбесява. Все пак това е моят дом, полковник. Ако обещаете да обуздавате желанието си да командвате, бихте могли да ни посещавате, когато пожелаете. Ако решите да спделите провизиите си с нас, ще потисна гордостта си в интерес на оцеляването ни. Моля ви да уважавате Елизабет като майка и да се съобразявате с желанията ѝ, без да се опитвате да спечелите по лесен начин обичта на детето, като го глезите.

— Мъдър съвет, госпожо — въпреки че тонът му бе донякъде подигравателен, усмивката му бе искрена. — Мога ли тогава да заключа, че във ваше лице имам съюзник?

— Полковник!

— Както споменахте преди малко, казано на прост език, госпожо, ще ми позволите ли да помогна както мога, без да засегна гордостта на Елизабет?

Емили кимна и сърдечно отвърна на усмивката му.

— Не преминавайте границите на личната свобода.

— Съществуват ли такива, когато става въпрос за собственото ви дете? — Колтър се въздържа да добави „и за жената, която обичате.“ Разкъсван от чувствата, бушуващи в гърдите му, той изрече с горчивина: — Първо ми предлагате помощта си, госпожо, а после ми връзвате ръцете.

— Елизабет трябва да реши дали да ги развърже. Тя ще слезе в салона след няколко минути. Ако още веднъж бъдете така любезен и ми предложите помощта си, полковник, ще ви оставя.

Когато стигнаха началото на тясното стълбище, Рута ги придружи, за да им освети пътя. Емили му пожела лека нощ, точно когато Елизабет слизаше, прегърнала полузаспалата Никол. Светлината от лампата огря лицата им и Колтър едва потисна желанието да се приближи и да ги прегърне. И двете се изчервиха, а мъжът завидя на това, което Елизабет прошепна на дъщеря им, защото малката весело се разсмя.

Емили получи целувка и прегръдка от Никол, после Елизабет, която все още притискаше детето към гърдите си, се извърна към Колтър.

— Мама каза, че мога да целуна и теб — каза Никол.

Когато Колтър ѝ предложи бузата си, обгърна го топлината на телцето ѝ и сладкият детски аромат. Докосването на устните ѝ беше като полъх, а пръстчетата ѝ леко се плъзнаха по белега на лицето му.

— Много ли болеше?

Той се наведе към нея, за да задържи докосването ѝ още миг и прошепна:

— Вече не.

— Целувките на мама лекуват болките. Би ли искал една?

— Никол! Мисля, че полковникът...

— ... ще приеме с удоволствие — довърши Колтър с доволна усмивка.

Елизабет едва допря устни до бузата му, от което дъщеря ѝ се намръщи. За изненада на майка си, Никол прибави още две целувчици, сякаш за утеха на Колтър.

— Пожелавам ви безопасно пътуване, полковник — заяви Елизабет и се обърна.

— Може ли да я занеса вместо теб? — Колтър погледна Никол, като очакваше нейното решение, а не на майка ѝ.

— Първо трябва да си кажем молитвите.

— Значи тъкмо ще се присъединя към вас, тъй като има много неща, за които да благодаря на Бога — той посегна към дъщеря си, неспособен да чака повече.

Никол се поколеба за миг, преди да протегне ръчички.

В очите на Елизабет проблесна гневно неодобрение. Желанието на Колтър да натрапи присъствието си бе твърде настойчиво, но тъй като не искаше да предизвиква скандал пред Никол, тя се обърна и тръгна към стаята.

— Лека нощ, съкровище — тихо рече Елизабет и взе едната лампа от стаята на дъщеря си. Остави другата на нощното шкафче до леглото. Колтър погледа няколко мига спящата си дъщеря и последва Елизабет навън.

В долната част на стълбите, Елизабет се обърна към него:

— Ще те изпратя.

— Не е необходимо. Още не съм решил да тръгвам — той взе лампата от ръцете на младата жена и се отправи към задния салон.

Огънят догаряше и тъй като навън все още валеше, в стаята бе доста студено. Колтър сложи лампата върху масата близо до канапето и изчака Елизабет да седне.

— Преди да говорим за каквото и да било, искам да знам защо Никол се страхува от тъмното?

— Алма забрани да палим лампа в спалнята ѝ. Смяташе, че така ще закали характера ѝ.

Гласът ѝ прозвуча безстрастно и Колтър едва сега осъзна колко е изтощена.

Той седна до нея и хвана ръката ѝ.

— Обещавам занапред да ви защитавам. Алма никога няма да има дъщеря ми, без значение чие име носи детето. Ако ми позволиш — прошепна той и повдигна ръката ѝ към устните си, — ще направя и повече.

— Ще използваш Никол като оръжие, за да си разчистиш сметките?

— Никога! — обеща той и я притегли към себе си. Ала усети съпротивата ѝ и прошепна: — Позволи ми да те поддържа за малко в прегръдките си, нищо повече. След това веднага ще си тръгна.

Разтреперана и едва дишаща, Елизабет кимна и склони глава на рамото му. Колтър притвори очи, като опитваше да се потопи изцяло в мечтаната идилия младата жена да бъде близо до него.

Елизабет също затвори очи и опита да заличи от съзнанието си всички вълнения, преживени днес. Топлината и силата на Колтър бавно проникнаха в нея. Когато пръстите му се плъзнаха по ръката ѝ, младата жена усети как я изпълва безметежно спокойствие.

— Имам три дни отпуск — промърмори той и леко се премести, така че тя да може удобно да се облегне на канапето. — Искам да ги прекарам тук, с теб и Никол.

— Искаш моето съгласие или вече си решил, Колтър? — прошепна Елизабет, без да отваря очи.

Пламъците хвърляха по лицето ѝ тайнствени отблясъци и Колтър се изкуши да я целуне по челото.

— Недей!

— Не мога да се въздържа — отвърна той, плъзна ръка по гърба ѝ и я притегли още по-близо до себе си. Устните му се плъзнаха нежно

по страната ѝ, докоснаха брадичката и нежно успокоиха с целувки пърхащите ѝ мигли.

— Почини си, Елизабет. Не искам нищо повече.

Дишането ѝ скоро се успокои подобно на сърцето ѝ и тя неусетно се унесе в сън, приспана от нежния шепот на Колтър и леките му целувки.

Когато се увери, че тя дълбоко спи, Колтър я взе на ръце и я отнесе в спалнята. Остави я на мекото легло, без да я буди, отгърна завивките и грижливо я покри.

Върна се в стаята, духна лампата и се загледа в пламъците, зает с безмълвен спор със себе си. Бе ѝ обещал, че ще си тръгне, но...

Сякаш да му покаже абсурдността на това намерение, в този миг ураганныят вятър запрати със сатанинска ярост струи дъжд в прозорците.

Колтър бавно разкопча ризата си, ала неочаквано съгледа на прага Рута, която припряно прошепна:

— Господин Джош прибра коня ви в обора и обеща да го наглежда през нощта.

Колтър кимна примирено. Така беше решила съдбата. Свали тирантите от раменете си и съблече ризата. Рута веднага се спусна да я вземе.

— Позволете ми да я...

— Но ти не одобряваш моето присъствие тук!

Рута взе дрехата и рече:

— Не е моя работа да обсъждам това.

— Жените в тази къща ме превъзхождат по брой и всяка има право на мнение.

— Но едва ли ще чуете добри думи — промърмори прислужницата на излизане.

— Зависи дали ще се вслушат в разума, или в сърцето — прошепна Колтър на себе си. Седна и се зае да събуе ботушите си. Оказа се трудна работа, ала накрая се справи и ги остави по-далеч от огъня. Забеляза недопитата чаша бренди на полицата на камината. Изпи я на един дъх и я отнесе на масичката в салона.

Затвори тихо вратата, прекоси стаята и се отправи към спалнята на Елизабет.

ПЕТА ГЛАВА

През нощта дъждът утихна, а призори облаците изтъняха, преди свежий вятрец да ги издуха надалеч. Тъй като къщата беше построена на високо плато, разположението ѝ предоставяше на Колтър чудесна гледка към полето и гората отвъд него.

Той се събуди призори до Елизабет. Скръсти ръце под тила и въздъхна. Въпреки че часовете сън не му бяха достатъчни, бяха най-спокойните от месеци насам.

Неспокойният сън на Елизабет и мятанията ѝ в леглото недвусмислено издаваха състоянието ѝ. Но преди по-малко от час тя се бе обърнала към него, бе облегла глава на рамото му, положила ръка под главата си, а другата — на гърдите му.

Бе изпитал изгаряща страст при мисълта за гърдите ѝ, които бяха тъй близо. Жадният му поглед се плъзгаше по леко отворените ѝ устни, докато езикът му навлажняваше неговите, които изведнъж бяха пресъхнали. Трябваше да извика на помощ цялото си самообладание, за да не я целуне.

Щом слънцето изгря, лъчите му превърнаха косите ѝ в ярки пламъци и осветиха порозовелите ѝ от съня страни.

Колтър опита да потисне силната възбуда, обзела тялото му, но всеки дъх, който споделяха, всеки миг, прекаран до нея, засилваха копнежа му.

Както първия път...

Тогава не я бе забелязал веднага, тъй като бе пристигнал по-късно на празненството, уредено в съседното имение. Колтър безгрижно се разхождаше и разговаряше с гостите, когато младото момиче привлече погледа му. Незабавно помоли домакинята да го представи, получи свенлива усмивка от Елизабет и се влюби в нея още тогава, в първия миг.

И до днес си спомняше тихите звуци на валса. Двамата се носеха под вълшебната музика, но по средата на танца Колтър не издържа и отведе Елизабет в градината. Целуна я и страстта им лумна, ярка и

гореща, след първия вопъл на сляпото желание, когато устните им се разделиха. Той я пожела безумно и безразсъдно. Елизабет беше прекалено млада... но и тя бе усетила зова на плътта.

Елизабет... Устните ѝ бяха меки, сочни и ненаситни. Гърдите ѝ се надигаха и отпускаха при всяко неспокойно вдишване и издишване. Тръпнеше в ръцете му, толкова дяволски невинна и изкусителна...

Искаше му се да ѝ каже, че е най-добре да се довери на вътрешния си инстинкт и да избяга, иначе... Тя бе уплашена, но не достатъчно. И той се бе борил свирепо със себе си, за да запази здравия си разум.

В продължение на цяла година. И почти бе спечелил битката. Макар всеки път, когато бяха заедно, да им бе все по-трудно и невъзможно да се разделят.

И той я бе любил.

— Колтър... — гласът на Елизабет го върна към настоящето.

— Предполагам, недоизречената част от въпроса ти е какво правя тук?

— Какво правиш тук? — повтори тя и затвори очи, за да открадне още миг от топлината му. Погали гърдите му, но тихият стон на мъжа я накара да се отдръпне уплашено.

Преди да успее да я спре, тя седна в леглото и рязко отметна косата си, разплела се през нощта.

— Какво правиш тук? — отново попита тя.

Мъжът хвана дълъг златист кичур и го дръпна лекичко, като мълчаливо настоя тя да се върне при него. При докосването му по гърба ѝ полазиха тръпки.

— Погледни ме... Не съм сторил нищо повече, освен че спях до теб. Първият спокоен сън от месеци.

— Колтър, да не си полудял? Никол можеше да...

— Не се тревожи за това — дръпна я за дрехата и я повали отново върху възглавниците. Възползва се от моментното си предимство и я притисна с тяло.

— Елизабет! — докосна шията ѝ, шепнейки името ѝ отново и отново. Обсипа с целувки лицето ѝ, като нежно я примамваше и увещаваше да сподели сладката топлина, която го изпълваше.

Сърцето му преливаше от желание да се грижи за нея, да я защитава, да я държи в прегръдките си, да я докосва... Затопленото ѝ

от съня тяло не се противеше под неговото и Колтър си помисли, че не би могъл да желае нищо друго, освен да останат така завинаги.

Сочните ѝ полуотворени устни безмълвно молеха за неговите.

Ала очите ѝ отказваха. Мъжът ги затвори с целувки.

Елизабет водеше жестока душевна битка. Чувстваше се така, сякаш предаваше част от себе си, докато се притискаше в прегръдките му, желаеща топлината и силата му. Веднъж вече му бе принадлежала изцяло, позволила бе нежността му да я обгърне и да проникне в нея, заличавайки студа от страха и самотата.

И в този миг изпита силно желание и потръпна от неговата решителност. Цената на копнежа ѝ по този мъж се бе оказала твърде висока първия път. А сега...

Обхвана я паника. Полата и фустата се бяха усукали около краката ѝ, завивките бяха допълнително препятствие. Но Колтър...

Тя отвори очи и прочете безумното желание в погледа на мъжа. Плътна ръце и ги впи раменете му. Пръстите ѝ жадуваха да се вплетат в косата му... Не, тя не искаше да мисли за нищо друго в този миг!

Той я притисна още по-плътнo към тялото си. Устните му опустошаваха нейните безмилостно и ненаситно. А ръцете му ѝ доставяха отдавна жадувано удоволствие с нежните си ласки, които стопяваха и последните ѝ сили да се съпротивява. Когато езикът му докосна устните ѝ, окуражителният шепот на мъжа изтръгна стон от гърдите ѝ.

Тя жадуваше близостта му. Тялото ѝ копнееше да отвърне на неговата страст. Свенливостта ѝ бе пометена от едва сдържаното желание и тя разтвори устни.

Той се наслаждаваше, а тя ликуваше. Стоновете, които се изтръгваха от него — мъжествени гърлени звуци, които изпълваха с гордост любовницата, каквато я бе научил да бъде. За него. Единствено за него.

Колтър се откъсна от устните ѝ и обсипа с горещи целувки скулите и изящното носле, нежните слепоочия... Ръцете му се провряха под нея, за да притиснат бедрата ѝ към неговите. Шията ѝ примамваше устните му и той невъздържано използваше езика си, за да възбуди младата жена.

Тя вдигна глава и впи устни в неговите. С дива страст той завладя устата ѝ и не остави никакви съмнения, че жената му

принадлежи. Изцяло.

Елизабет се поддаде на опиянението и захапа долната му устна. Чувстваше се едновременно владетелка и робиня.

Колтър се извъртя и освободи едната си ръка. Обхвана талията на младата жена и плъзна длан към гърдите ѝ. Елизабет изстена и отметна глава.

Колтър се отдръпна. В очите му гореше безпаметно желание. Елизабет задържа погледа му и ръката му покри гърдите ѝ с нежност, граничеща с благоговение.

— Ти ли кърми Никол? — сподавено прошепна той. Устните ѝ потръпнаха и тя кимна едва забележимо. Мъжът нежно галеше гърдите ѝ през копринения плат. Плъзгаше материята по пламналата кожа, докато усети как зърната се втвърдяват под дланта му.

Изведнъж Елизабет рязко отблъсна ръката му, обърна се и едва не падна от леглото.

— Не! Не мога... — отхвърли завивките и скочи на пода. Обви ръце около кръста си и се приведе. В същия миг Колтър се озова до нея.

— Заболя ли те? По дяволите! Какво направих? — той не можа да разбере нищо, защото тя продължаваше да клати глава. — И ти ме желаше, не можеш да го отречеш. Нараних ли те, скъпа?

Тя въздъхна тежко и бавно възвърна част от самообладанието си. Да, тя го желаше. Но не би го признала. Топлината на тялото му още я обгръщаше, вкусът му се бе смесил с нейния... Колтър се бе надвесил над нея заплашително близо.

Той опита да смекчи тона си.

— Имам право да знам какво ти причиних... — той замълча, за да помисли, след това отново попита: — Да не те обидих, като те попитах дали си кърмила Никол?

— Не. Аз...

Нима можеше да му каже?

— Седни, трепериш като лист. Отговори ми, иначе няма да ти позволя да напуснеш тази стая.

Елизабет седна, не защото той ѝ заповяда, а тъй като краката ѝ трепереха. Колтър остана прав пред нея. Светлината на утрото идеше иззад гърба му откъм прозореца и лицето на мъжа тънеше в сянка.

— Кажи ми! Няма да изчезна отново от твоя живот. Всеки призрак, всяка лъжа, всичко, което ни разделя, трябва да бъде изречено.

— Ти си мъж, Колтър, и едва ли би ме разбрал.

— Опитайте, госпожо — той коленичи пред нея и хвана ръцете ѝ. — Не искам да те насилвам, макар да желая да споделиш с мен... — болката в очите ѝ го прониза. — Елизабет, четири години от живота на дъщеря ми са били откраднати от мен. Но още по-ограбен се чувствам заради раздялата е жената, която винаги съм обичал. Отново ли ще ме отхвърлиш?

— О, Колтър! — извика тя пламенно и се хвърли в прегръдките му.

— Какво, по дяволите, са ти сторили?

— Само ме прегърни. Имам нужда от това. Ще ти разкажа, обещавам — помоли тя бързо, преди да размисли и да се откаже от близостта му. — Само ми дай време.

Колтър я залюля в прегръдките си и притвори очи. Всичко, което тя искаше от него, бе време. А това бе единственото, което не можеше да ѝ даде.

Той я люля още няколко безкрайни минути, после шепотът ѝ го извади от унеса.

— Джеймс се противопостави на Алма. Той настояваше Никол да остане при мен. Искях да я кърмя, въпреки че бе старомодно. Бяха минали три седмици, откакто бях родила, когато Алма измисли някакво извинение и изпрати Джеймс далеч. Тя ми взе Никол само минути след като Джеймс бе тръгнал и я занесе на дойка. Когато Джеймс се върна, бе вече прекалено късно. А ти знаеш, че той не бе достоен противник на майка си.

Той прие болката, горчивината и отчаянието във всяка нейна дума и ги задържа дълбоко в себе си, като ѝ говореше тихо утешителни думи, без да разбира докрай загубата, която е била принудена да понесе. Но инстинктът му го предупреждаваше, че има още. Заради обещанието ѝ да му каже, той чакаше. И ревността му се увеличаваше. Мъжът се опитваше да не мисли за времето, когато Джеймс е бил баща на момиченцето му и съпруг на любимата му... Сякаш за да прогони тези мисли, Елизабет продължи:

— Болката ме подлудяваше. Искях детето си, нуждаех се от него.

— Да, любов моя.

— Алма не ми позволяваше да видя Никол. Не можех да я прегръщам, да ѝ се радвам... Нямах утешение. Алма ми се надсмиваше всеки път, когато идваше да ме види, а Джеймс казваше, че го разстройвам с вечните си оплаквания и стоеше далеч от къщата — Колтър притисна младата жена към себе си и зарови устни в косите ѝ. — А ти не беше при мен, Колтър — тихо прошепна тя.

Обвинението ѝ му причини силна болка. Той преглътна и премълча единственото нещо, което можеше да каже в своя защита: „Не знаех.“

Дълбоко в него гневът му прерасна в ярост — не в гореща, нажежена до бяло, ярост, която искаше отмъщение, а в студена смъртна ярост, която накара Колтър да се закълне, че ще накара семейство Уеринг да платят за всички мъки, които бяха причинили на Елизабет.

Той я притискаше в обятията си, докато младата жена се поуспокои. Но когато риданията ѝ затихнаха и секнаха, Колтър изпита още по-голяма нужда да узнае всичко докрай. Мразеше се, задето се възползваше от уязвимостта ѝ, но знаеше, че веднъж успокоила се, тя ще започне да мисли разумно и ще се опита отново да издигне стена помежду им.

— Защо Алма те мрази?

— Тя не ме мрази. Поне не ме мразеше в началото — Елизабет помилва страните му с вече набола брада и избърса последните сълзи от очите си. Избегна погледа му и Колтър усети неохотата ѝ да му каже повече.

— Обясни ми защо се обърна към Джеймс, когато научи, че носиш моето дете?

— Робърт, моят заварен брат, почина няколко седмици след като ти замина за Англия. Когато научиха за смъртта му, Алма и Джеймс дойдоха да ми поднесат съболезнованията си. Прилошаваше ми непрестанно и Алма ми обясни кога една жена се чувства така — Елизабет се изправи. Доловил вълнението на младата жена, Колтър я остави да се отдалечи. Желанието да узнае повече го възпря да протестира. — В началото — продължи тя с безизразен глас — не исках да ѝ повярвам. Тя идваше всеки ден да ме види и винаги беше много мила. Седмиците се нижеха. Аз бях сама. Нямах на кого друг

да се доверя. Алма не ме укоряваше, но настояваше да реша какво ще предприема. Когато и другият ми заварен брат, Томас, се изгуби при една буря в морето, вече не бе останал никой от моето семейство, на когото да се опра. Тогава Джеймс ми каза за твоето писмо. И през ум не ми мина, че може да ме лъже. Той ми предложи закрилата на името си и дом за детето ми.

— Чух, че и двамата ти братя са починали, както и че корабите им са били продадени. Но не те потърсих, защото според Джеймс такава беше желанието ти...

— Това желание е било изцяло негово, повярвай ми, Колтър! — страните й поруменияха и тя сведе поглед. — Никол ще се чуди къде съм.

Безсмислено беше да продължат този разговор. Колтър се изправи.

— Отивам в града, но скоро ще се върна, Елизабет.

— Дай ми време.

— Не мога. Във война сме, въпреки че бих искал да забравя този факт. Дадох ми три дни отпуск и имам нужда да ги прекарам с теб и нашата дъщеря. Преди да ми откажеш, искам да те уведомя, че Емили щедро ми предложи гостоприемството си.

— Но не и спалнята ми!

— Не — съгласи се той с усмивка. — Само ти имаш това право. Но аз те желая и без значение как се самозалъгваш, любима, чувствам, че ти ме желаеш също толкова силно.

— Аз съм съпруга на Джеймс.

— Джеймс е платил предателството със смъртта си.

Четири мулета, натоварени с провизии, бяха изпратени в дома на госпожица Емили. Едва когато осигури хранителни припаси за седмици напред, Колтър се успокои. Той се уговори с няколко търговци да снабдяват госпожица Емили с основни хранителни продукти и прясно месо, когато бъде възможно, като всички сметки бъдат изпращани на него. Не се забави да открие и спестовен влог на Никол. Не можеше да твърди открито, че тя е негова дъщеря, и обясняваше благородния си жест с близките си приятелски отношения с Джеймс

навремето, макар да се задущаваше от гняв, когато си помислеше за онова време.

Колтър отчаяно се чудеше откъде да намери кукленски замък за Никол. Много семейства, изпаднали в нужда, се разделяха с любимите си вещи и на пазара имаше всякакви неща за продан, но нищо, подобно на замък. Бе се заклел да обърне града с главата надолу, но нямаше да му стигне времето и той започна да съжлява за прибързано даденото обещание.

Помощта дойде от съвсем неочакван източник.

Колтър се прибра в хотела си следобед, за да съблече униформата си. Боеше се да не открие съобщение, че отново е повикан на служба.

Но откри само Андре, който го чакаше.

Един поглед върху небръснатото лице на Колтър и Андре разбра, че полковникът не се бе прибирал от вчера.

— Явно войната доста те е изтощила, приятелю мой, щом ти е била нужна цяла нощ, за да утетиш прекрасната Елизабет.

— Неуморно си търсиш смъртта, приятелю.

— Повече, отколкото предполагаш.

На Колтър му трябваха няколко минути да разбере, че Андре говори сериозно. Мълчаливо ругаейки, че разправията допълнително ще го забави, той спря да се бръсне и се извърна към Андре.

— Ако си убил човек, ще те изведе от града, преди някой да е узнал.

Андре взе бутилката с бърбън, наля си в чаша и отпи.

— Обмислям подобен изход, но все още не съм направил нищо.

— Не бъди егоист! Остави малко бърбън и за мен. Налей ми и обясни какво се е случило.

Андре му подаде питието, допълни своята чаша и попита:

— Колко пари ще ми заемеш? Преди да отговориш, Колтър, имай предвид, че имотът ми е сринат със земята. Животът ми, както и твоят, е меко казано несигурен. С една дума, шансът да ти върна парите е много малък.

— Колко загуби?

Приковал поглед в кехлибарената течност в чашата, Андре промълви:

— Не бих признал на никой друг, освен на теб. На колко оценяваш сърцето ми?

— Жена?! Коя е тя? Да не си станал плячка на...

— Както ти на Елизабет ли?

Колтър срещна погледа на Андре. Не бяха нужни повече думи.

— Ще подпиша искането ти. Ще получиш парите веднага.

— Без въпроси ли, приятелю мой?

Колтър погледна в огледалото за бръснене.

— Кажи ми каквото желаеш. Ако предпочиташ да не казваш нищо, ще го приема.

— Две хиляди в злато и един час от твоето време — рече Андре спокойно, само лекото треперене на чашата в ръката му показваше колко е разтревожен.

Колтър остави бръснача, събу бричовите си и отиде до гардероба. Взе от спретнатата купчина чиста риза и я хвърли към Андре.

— Довърши прибирането на багажа ми вместо мен — рече той.

Когато след малко отидоха в банката, Колтър почти не срещна затруднения. Когато бе направен опит да отклонят искането му сумата да бъде предоставена в злато, той се позова на ранга си и намекна, че правителствената сигурност е изложена на риск и спомена няколко известни имена, което накара банкера да се съгласи и дори да се закълне, че ще запази тайната.

— А сега какво? — попита Колтър, щом излязоха.

— Рисува много заради мен. А сега да се разходим — Андре го погледна и без никакво предисловие призна: — Тя е кварталонка.

Колтър реши да пренебрегне предизвикателната нотка в гласа на Андре.

— Трябва да е много красива — това беше единственият му коментар.

— В моя град всяка година се провежда бал, на който се събират мъже от целия Юг и там се представят младите метреси на бъдещите им покровители. Кварталонките са най-красивите цветнокожи жени, които някога съм виждал.

— Мога да си представя колко трябва да тежи кесията на един мъж, който иска да стане покровител на такава красавица.

— Много, приятелю. Ела, трябва да поемем оттук и да завием — рече Андре и поведе Колтър далеч от центъра на града. — Близко е. И да продължа, покровителят трябва да докаже, че може да осигури финансова сигурност, частно жилище в приличен квартал, слуги,

каре́та, коне и още куп други удобства, които се договарят внимателно, преди да я купи. Връзката обикновено продължава дълго и има предимства и за двете страни. Понякога — продължи Андре с напрегнат глас — имат и деца.

Докато пресичаха улицата, Колтър ускори крачка, за да не изостава от Андре. Лицето на младежа бе изопнато. Колтър винаги бе предполагал, че тъмният тен на Андре е наследство от някой мавърски прародител. За момент се зачуди дали Андре не се опитва да му каже още нещо. Но възпря предателската мисъл още преди да е добила ясни очертания и попита:

— А какво става, когато двама мъже искат една и съща жена?

— Този, който даде повече пари, я получава.

— Това ли се случи, Андре? Двама ли искате една и съща жена?

— Не. Брайс откри красива вдовица, която да утешава привечер, а аз се отдадох на хазарта. Печалбите ми бяха скромни, но от друга страна, играта ме увличаше. Настана объркване, когато представих искане за незабавно плащане. Мъжът, почти два пъти по-възрастен от теб, Колтър, заяви, че току-що е пристигнал в града и все още не си е открил кредит, но предложи да погаси дълга с нещо по-ценно. Минути след това се върна с най-изящната жена, която някога съм виждал. Тя беше... — гласът на Андре заглъхна — толкова уплашена. Съзрях страха в очите ѝ.

Двамата спряха, за да мине една каруца, след това пресякоха улицата, от двете страни на която се редяха скромни къщи. Колтър не беше сигурен къде отиват, но не попита нищо повече, тъй като искаше да даде на Андре време да се успокои.

— Всички те бяха пияни, повече отколкото ние някога сме били, и сигурен съм, между тях нямаше джентълмени. Но май се отклоних от темата. Всички игри бяха прекратени и някой предложи да се проведе търг. Виждал си това и преди, нали?

— Няколко пъти, но го правят само пропаднали комарджии. Спомням си двама, които обикаляха малки градчета и обираха наивниците, докато най-сетне бяха заловени. Тъй като много често тези мошеници не са в състояние да си платят дълговете, организират импровизирани търгове. Обявяват за продан някой уж свой роб, прибират остатъка от парите и изчезват. А на сутринта робът вече е офейкал.

— Купувал ли си някога роб на търг?

Колтър отново усети странната нотка в гласа на Андре, но предпочете да замълчи.

— Какво се случи снощи?

— Те поискаха да видят за какво ще наддават.

— И ти се почувства обиден?

— Както и ти би се почувствал. Онези не бяха мъже, а разбеснели се животни.

— Нека отгатна — рече Колтър. — Ти си предложил нещо, което да отклони вниманието им. Игра на късмет, може би си удвоил залозите само за да разгориш хазартната страст, така че никой да не може да откаже. И си победил.

— Откога ме познаваш толкова добре?

— Откакто за първи път рискувах живота си, а ти бе зад мен.

Андре спря пред къщата на ъгъла.

— Тук е.

Продължиха да се разхождат напред-назад, докато Колтър, който винаги бе нащрек, забеляза леко раздвижване на завесите на един от горните прозорци. Андре вдигна потъмнялото месингово чукче, ала вратата се отвори, преди да е потропал.

Въведоха ги в слабо осветено антре и Колтър се взря в мъжа, който ги посрещна. Ала онзи не му обърна внимание, а погледна право към Андре.

— Носите ли парите? В злато ли?

— Къде е тя?

— Първо парите.

Колтър чу ударите на часовник в съседната стая и се обърна по посока на звука. Мебелите в салона бяха покрити с муселин, с изключение на един стол пред огъня. Полковникът насочи поглед към полицата над камината. Там, почиващ в самотно великолепие, се виждаше миниатюрен замък-часовник. Часовникът отброи втори удар, а когато Колтър се приближи, двама гвардейци изскочиха от вратите на замъка. Зазвуча ритмична мелодия и те замаршируваха пред замъка. Омагьосан, Колтър не можеше да откъсне очи от изящните порцеланови фигурки. Рози украсяваха централния балкон. Докато музиката още звучеше, на балкона се показва фигурка на благородна

дама, облечена в златиста дреха. Бавно повдигна ръка, сякаш помахна на невидима тълпа долу.

След миг благородната дама се скри, след нея и стражата, музиката затихна и след миг спря.

Колтър несъзнателно бе взел часовника и го разглеждаше.

— Доставяше удоволствие на едно дете — стресна го непознат мъжки глас.

Колтър вдигна поглед към възрастния мъж до себе си. Раменете му бяха прегърбени, а ръката му трепереше, когато я протегна към часовника. Но Колтър не му го подаде.

— Колко?

— Не се продава.

— Би могъл да достави удоволствие на друго дете. Малко момиченце.

— Вашето ли?

Колтър погледна към коридора и съзря Андре да стои сам на мъглявата светлина, процеждаща се през виолетовите завеси на прозорците. Полковникът усети странно напрежение, ала почувства, че трябва да каже истината, за да му повярват. Той кимна, все още загледан в Андре.

— Да, моето.

Андре заговори бързо на френски и Колтър остана сам, тъй като старецът се отдалечи, клатейки глава в знак на отказ.

На Колтър му се стори, че раменете на възрастния мъж се приведоха още повече, докато Андре продължаваше да го убеждава да продаде часовника на Колтър.

— Кажи му, че ще платя, колкото поиска, Андре. Не се пазари. Искам часовника-замък!

Внезапно мъжът се обърна и погледна Колтър.

— Надявам се детето ви да му се радва през целия си живот.

— Не знам как да ви благодаря! Чакайте, аз дори не знам името ви.

Мъжът вдигна ръка и сложи край на разговора. Колтър се подчини, без да осъзнава двойната загуба на този странен мрачен непознат. Полковникът сложи часовника на големия стол и използва овехтялото муселинено покривало, за да го увие внимателно. Тъкмо

отиде при Андре с подаръка си, когато нежно шумолене на дреха привлече вниманието му към стълбището.

Жената беше точно такава, каквато я бе описал Андре — изящна до съвършенство. Движеше се с плавна грация и светлокафявите ѝ очи на кошута срещнаха за миг погледа на Колтър, преди да се отместят към Андре. Къдриците ѝ бяха с цвят на абанос, а кожата ѝ притежаваше деликатен медено матов оттенък. Когато младата жена приближи, Андре поднесе ръката ѝ към устните си.

— Както обещах, Наоми, дойдох за теб.

Усмивката ѝ бе също толкова свенлива, както тази на Елизабет, когато Колтър я видя за първи път, и това накара полковника припряно да изрече:

— Андре, въпросът между нас е уреден. Оставям те да предприемеш каквото намериш за добре. Време е да тръгвам.

— Пожелавам ти щастие, приятелю. Подобно на това, което аз очаквам да изпитам.

Колтър отвори вратата, но преди да излезе, дочу заръката на непознатия старец:

— Пазете тези подаръци! Те са безценни.

ШЕСТА ГЛАВА

Огънят изпраця и изсъска, хвърляйки дъжд от искри през комина, когато от едно неизсъхнало дърво потече сок. Лампата с абажур огряваше лицето на Колтър, който четеше вестник, отпуснат в удобното кресло. Зад дантелените завеси тъмната нощ криеше толкова опасности за Елизабет, колкото и присъствието на полковника. Седнала в канапето пред огъня, младата жена бе приковала немиждащ поглед в ръкоделието, отпуснато в скута ѝ.

Когато мъжът се беше върнал днес следобед, тя се бе опитала да протестира, ала напразно. След това бе потънала в мълчание. Колтър бе успял да спечели благоволенieto на всички останали.

Единствено Рута бе по-предпазлива, но когато Колтър предложи да запълни рафтовете в килера с основни продукти и деликатеси, които дълго време бяха липсвали в кухнята, тя не можа да прикрие задоволството си. А господин Джош искрено бе изразил възхищението си от четирите мулета, които Колтър бе заявил, че оставя на неговите грижи, макар Елизабет да бе видяла как с блага усмивка полковникът разтоварва овеса за зоб.

Гостоприемството на Емили бе възнаградено с томче поезия, обкован със сребро флакон с розова вода и мек кашмирен шал в розови тонове, които чудесно хармонираха с поруменелите ѝ страни.

Елизабет се ядоса заради дребнавите си мисли. Не им завиждаше заради подаръците или заради удоволствието, което те им доставяха, но не можеше да пренебрегне страховете, че като им оказва така открито внимание, Колтър може да им навлече беди. Алма нямаше да се примири, докато не получише Никол. Елизабет знаеше това и с въздишка прие факта, че тя трябва да съобщи на Колтър своите опасения.

Трудно ѝ бе да го стори, особено докато радостният смях на Никол все още отекваше в съзнанието ѝ. Как можеше да изпитва дори частица злоба или гняв към мъжа, който бе подготвил такава изненада за Никол? Всички бяха свидетели на старанието му.

Навела глава, Елизабет си позволи да се усмихне при спомена за неговото сериозно обяснение, че моментът за неговия подарък трябва да бъде идеално избран. Никой от тях не беше схванал тънкия му замисъл. С блеснали от нетърпение очи, преодоляла всякакъв страх, Никол се бе приближила към него. По време на вечерята момиченцето непрекъснато се въртеше, ровеше храната си и постоянно прекъсваше разговора на възрастните с един и същ въпрос: „Кога?“.

Изненадата бе пристигнала с кутия бонбони, завързана с червена панделка. Рута я бе сложила пред Елизабет, без да ѝ остави друга възможност, освен да приеме. Колтър нареди на Никол да затвори очи и тя се подчини. Часовникът-замък пред нея удари точния час и се разнесе вълшебна мелодия.

Възторженият писък и смехът на Никол при вида на гвардейците, очарованите ѝ очи и учудването, с което наблюдаваше изящната фигурка на благородната дама, накараха Елизабет да си припомни собственото си детство и всичко, от което бе лишена. Но не материалните подаръци бяха важни за нея, а духовната близост, която строгите разпоредби на Алма бяха забранявали.

За да защити детето си, Елизабет бе решила да бъде твърда с Колтър. Тя съзнаваше собствената си уязвимост спрямо него и макар да се нуждаеше от сигурността, която присъствието му вдъхваше, би било лекомислено да забрави, че грижите му бяха нож с две остриета.

В този момент Колтър отмести поглед от вестника и забеляза как огънят хвърля бронзово златисти отблясъци по светлите кичури в косата ѝ. Изящната ѝ шия привлече погледа му. Завладя го желание да я люби и гореща вълна заля тялото му. Искаше да се остави във властта ѝ, но горчиво-сладка мисъл уталожи страстта му.

Елизабет се страхуваше от него.

Елизабет не му вярваше.

Къде беше изчезнала чаровната палавница, винаги весела, жадна за живот и удоволствия? Сега той преоткриваше някогашната Елизабет в дъщеря си. Споделайки радостта на детето, когато му бе подарил часовника-замък, той тайно бе наблюдавал реакцията на Елизабет. Само слепец не би забелязал тъгата в очите ѝ. Колтър искаше да заличи тази тъга. Той отказваше да повярва, че онази Елизабет от спомените му, които упорито го навестяваха нощем, е игра на въображението.

Колтър съзнаваше, че си е навлякъл гнева ѝ с този подарък, чието намиране му бе отнело цял ден. Бяха седели в мълчание близо час, преди да сложат Никол в леглото. Емили бе последната, която проговори. Тя пожела лека нощ и им напомни, че Рута е сменила спалното бельо в предната спалня на горния етаж, като хвърли на Колтър поглед, с който го молеше за повече търпение.

И така, той седеше и чакаше. Чакаше от час. А Елизабет мълчеше.

Времето беше негов враг. Не можеше да ѝ даде повече.

Мъжът остави вестника, стана и хвърли последните два пъна в огъня, след което се обърна към Елизабет.

— Имаш среща с Меминджър утре.

— Благодаря, че ми напомни.

— Само това ли ще ми кажеш? Едно фалшиво благодаря?

Резкият му тон накара Елизабет да вдигне глава.

— Какво искаш от мен, Колтър? Да не очакваш да те попитам какво си му казал за мен? Да не искаш да заявя, че гордостта няма да ми позволи да приема помощта ти, за да си намеря работа, с която да се издържа? Живея от милостта на чужди хора в замяна на радостта да виждам детето си и ти смееш да ме обвиняваш!

— Говориш твърде високо, Елизабет.

— Да, не мога да се въздържа.

— И си измачкала до неузнаваемост ръкоделието си — отбеляза той, наведе се и го взе. Прикри усмивката си при смаяното ѝ изражение, когато остави бродерията на масичката до канапето. — Все още не си свършила, нали? — попита той и се приготви да я изслуша.

— Не разбирам за какво намекваш.

— Никога не намеквам, госпожо — отвърна той и бързо прокара пръсти през косата си. — Ти не ми вярваш и се страхуваш от мен. Настоявам да знам защо. И когато задоволиш любопитството ми, можеш да ми кажеш и защо се ядоса на...

— Достатъчно! Не съм под твое командване, полковник. Нямах право да ме тормозиш и да изискваш от мен да... — тя рязко стана от канапето с намерението да се прибере в стаята си. Мъжът я задържа за ръката.

— Стига вече бягства!

Очите му светеха безразсъдно. Тя му отвърна с враждебен поглед и смело срещна неговия.

— Не се страхувам от теб, Колтър! Страхувам се от бедата, която можеш да ни довлечеш, като привличаш вниманието върху нас. Ти чу Емили да споменава за риска. Рискът за Никол. Алма няма да се спре пред нищо, докато не предяви иск за попечителство — тя затвори очи, сведе глава и усети хватката му да се отпуска. — Бащата на Джеймс завеща всичко на внучката си. Без Никол...

— Но тя не е...

— Няма значение. Тя е призната за негова дъщеря. Без нея Алма трябва да се прости с наследството, което ще бъде разделено между братята на покойния ѝ съпруг. Тя не би позволила това! — заяви Елизабет и яростно потръпна.

Колтър освободи китката ѝ, но обви ръка около кръста на младата жена и я привлече към себе си. Допря устни до слепоочието ѝ и тихо изрече:

— А аз как да си възвърна твоето доверие?

С присъщата ѝ прямота тя отвърна:

— Не знам, Колтър.

— Когато те държа в прегръдките си, сякаш държа лятното слънце. Ти си вечната топлина, която стопява леда, сковал самотното ми сърце.

Чувствата му сякаш я заляха, спряха дъха ѝ, учестиха пулса ѝ.

— Помисли какво говориш. Между нас е имало само откраднати мигове...

— И аз ще си открадна още!

Дрезгав и ласкав, гласът му извикваше спомени от времето, когато бяха заедно, също както и успокоителното докосване на ръцете му, галещи гърба ѝ.

Той се опитваше да я накара да му вярва.

Ароматът на тялото му я изкушаваше да вкуси отново целувката му и Елизабет положи неимоверни усилия, за да запази здравия си разум.

— Докато не разбере какво се е случило с Джеймс...

— Джеймс не е тук. Аз съм тук — той обсипа с целувки косите ѝ. — Джеймс не те желае. Аз те желая — мъжът нежно ухапа ухото ѝ и тя не можа да възпре тръпката, разтърсила тялото ѝ. — И ти — пое

си той дъх, вдигна ръка и обхвана брадичката ѝ, а очите му се втренчиха в нейните, — ти искаш мен, не Джеймс.

— Никога не съм го искала. Не и по начина, по който ти мислиш. Аз... — устните му се сляха с нейните, накараха я да замлъкне и предизвикаха страст, а не страх.

Устата на Колтър криеше такова изкушение! И удоволствие — горещо, диво и страстно. Елизабет си спомняше всичко това много добре. Отвори устни, а тялото ѝ се отпусна върху неговото. Тя искаше да го накара да почувства същата нужда, каквато той бе предизвикал у нея.

Колтър ѝ отстъпи тази роля. Младата жена пое жадно устните му с деликатна нежност, която изпълни тялото му с желание. Той охотно ѝ позволи да взема и дава толкова, колкото поиска.

Мъжът постави ръката ѝ на рамото си и нежно притисна тялото ѝ към своето. Погали прекрасните ѝ гърди, докато тя се притисна към него, тръпнеща и останала без дъх.

Той с усилие се откъсна от устните ѝ, пренебрегвайки протеста ѝ. Закачливите целувки я накараха да извика името му с треперещ от желание глас.

— Харесва ти, нали? — попита той, издърпа мрежичката и фуркетите от косата ѝ. — Кажи ми! — настоя с дрезгав от страст глас.

— Харесва ми...

— И искаш още. Кажи и това, малка моя лисичке.

— И искам...

— И искам още — довърши той задъхано и отново потърси устните ѝ.

Целувките на Колтър я разпалиха и изтръгнаха от спокойствието ѝ. Той зарови пръсти в разпиляната ѝ коса, притисна младата жена към себе си и нежно потри устни в нейните. Езикът му се движеше в устата ѝ бавно и чувствено.

Дишайки учестено, той се отдръпна и прошепна:

— Сладка, сладка моя лисичке, караш кръвта ми да кипи!

В изблик на страст мъжът захапа нежната кожа на шията ѝ.

— Ще ми направиш синина — извика тя леко.

— Точно това искам — в гласа му се прокрадна ярост.

Но Елизабет не обърна внимание на грубостта му. Тя знаеше, че кръвта му кипи, тъй както и нейната бе достигнала трескаво състояние.

Ненаситно потърси отново устата му. Езикът ѝ срещна неговия, ръцете ѝ се плъзнаха в гъстата му коса и се вкопчиха в нея. Елизабет се притисна до тялото му и протестите ѝ заглъхнаха в шепот.

Колтър я бе накарал да ликува заради страстта, която бяха събудили един в друг. Той я бе научил да споделя, бе я научил, че отдаването между влюбените е нещо рядко, нещо, което заслужава да се цени. А желанието ѝ прерасна в непреодолима нужда, която изискваше удовлетворение.

Колтър плъзна ръка по гърба ѝ и я отведе до креслото, на което бе седял. Устните му продължаваха да играят с нейните, настоявайки да го последва. Мъжът седна и принуди Елизабет да се настани на коленете му.

Тя отвори очи и се вгледа в изострените черти на своя любим. Зачервеното му от любовните ласки лице я привлече и тя прокара пръсти по скулите му, докосна с палец устата му. Колтър последва движението ѝ, езикът му облиза върха на палеца ѝ и бавно го пое в топлината на устата си. Елизабет се олюля и се задържа за рамото на любимия си.

Когато мъжът освободи палеца ѝ, тя го допря до своите устни, очите ѝ срещнаха погледа на Колтър.

— Нашият вкус, твоят и моят — изрече тя приглушено и очите ѝ се премрежиха от желание.

Мъжът я следеше изпод сладно натежалите си клепачи. Тесните гълъбовосиви бричове не можеха да скрият възбудата му и Колтър притисна младата жена към себе си. Но когато отново потърси устните ѝ, Елизабет отдръпна глава.

В тишината от горния етаж на къщата долетя биенето на часовника, който не можеше да бъде сбъркан с нищо друго. Елизабет се напрегна. Колтър беше подарил този часовник-замък на Никол. На нейната дъщеря. Обезумяла ли беше, та се забавляваше с него, докато детето ѝ спеше под същия покрив?

Предупреждения и обвинения се изсипаха върху нея като леден дъжд. Гласът на Алма се извиси някъде от спомените ѝ, сипещ проклетия:

— Уличница! Повлекана! Метресата на Колтър! Ти не си достойна да бъдеш майка на това дете!

— Любима, какво има? — нежно попита Колтър.

Елизабет не отговори. Вдигна юмрук до подпухналите си от целувки устни.

Колтър усети намерението ѝ да избяга, затова плъзна ръка около кръста ѝ и я задържа. Няколко мига тя се бореше мълчаливо да я пусне, а той, също така мълчаливо, отказваше да го стори.

— Престани, Колтър! Ти не ме притежаваш. Аз не съм твоя. Пусни ме...

— Говориш безсмислици, Елизабет, заради...

— Няма да ти позволя да използваш страстта, пламнала помежду ни, за да ме накараш да забравя коя съм — извика тя и го блъсна в рамото.

— Господи, Елизабет! — процеди той през зъби, опитвайки да укроти пламналото си тяло и да разбере причината за внезапното ѝ отдръпване. — Престани, преди да си се наранила.

— Тогава ме пусни! — тя опря ръце в гърдите му в отчаян стремеж да се освободи от здравата му хватка.

От страх наистина да не я нарани, Колтър я пусна.

Тя скочи и се отдалечи от него. Очите ѝ бяха разширени, дишаше тежко, вече не от страст, а от страх според него. Косата ѝ се спускаше, разпиляна до кръста.

Той знаеше, че ако помръдне, тя ще реагира като диво животно, жертва на хищник. Неговото дишане също бе тежко, тялото му се бунтуваше от желание, докато той се напрягаше да подреди мислите си.

Елизабет го наблюдаваше уплашено. Очите му я пронизваха — толкова тъмни и неумолими, че тя потрепери. Лицето му се изопна и той стисна челюсти от гняв. Тя можеше да види играта на мускулите му под ленената риза, докато мъжът бавно се изправи.

Сърцето ѝ биеше до пръсване в гърдите. Тя опита да проговори, но в гърлото ѝ сякаш заседна буца, а устата ѝ пресъхна.

Знаеше, че нейното мълчание бе причината гневът на мъжа да прерасне в сурова ярост. Елизабет замръзна като хипнотизирана, докато Колтър приближаваше към нея.

В няколкото секунди, с които разполагаше, тя реши да изпревари гневните укори и въпроси, които евентуално би ѝ задал. Преглътна няколко пъти, мина покрай камината и отстъпи към спалнята.

— Не приближавай, Колтър! — предупреди тя с несигурен глас, навлажни устни, трескаво търсейки нещо, с което да отвлече вниманието му. За нищо на света не би повторила обидите, с които Алма я бе жигосала. Никога не би споделила чувството на вина, което я измъчваше, нито срама, който бе изпитала, заради любовта си към Колтър.

Полковникът вече можеше да я достигне с ръка, но дори не направи опит да я докосне. Водеше борба със себе си и същевременно се опитваше да открие причината за неочакваното ѝ отдръпване.

Погледът ѝ обходи стаята и спря на полупразната кутия от сладкиши.

— Имал си намерение да ме получиш като отплата за щедрите си подаръци, нали?

— По дяволите! — изруга той грубо. — Ако съм имал подобни намерения, госпожо, бил съм жестоко изигран. Този проклет часовник ми струва две хиляди долара в злато — Колтър не бе в състояние да срещне погледа ѝ. Начинът, по който го бе нападнала, го предизвикваше да бъде груб.

— Колтър! Нямах предвид...

— Наистина ли? — той най-сетне вдигна поглед.

Елизабет потръпна от хладното му изражение. Бе заел войнствена поза и тя съзря напрегнатите мускули под тесните бричове. Вената, пулсираща на шията му, поддържаше същия див ритъм като този на сърцето ѝ.

Тя замаяно затвори очи. Какво, за Бога, бе направила?

— Погледни ме! Освободи се от страха! — гласът му би изплашил дори неговите подчинени. — Намери ми някоя безсрамна лека жена, достатъчно смела, за да предложи услугите си на такава висока цена. Открий я, по дяволите! — просъска той, съзнавайки, че губи самообладание.

Изненадана, Елизабет се втренчи в него. Юмруците му бяха свити в безсилна ярост.

— Колтър, замълчи! Моля те... — тя вдигна ръка, сякаш за да се предпази от ударите му.

— Смяташ, че бих посегнал да те ударя? — стисна устни Колтър.

— Не! Не, ти никога не би... — ръката ѝ се отпусна безсилно.

— Е? — подигравателно попита мъжът. — Нямах ли какво да добавиш? Наистина ли смяташ — предизвика я безмилостно, — че разходите ми за днес бяха добре възнаградени?

— Колтър, аз... не исках... — тя замълча смутено. Като извика на помощ цялата си смелост, изрече това, което се надяваше, че той иска да чуе. — Ако от тази вечер ти позволявам да се възползваш от тялото ми, докато заминеш, няма да съм способна да се отплатя... за щедростта ти.

В очите ѝ проблеснаха неизплакани сълзи, но Колтър беше прекалено вбесен, за да ги забележи и да изпита съчувствие към нея или да осъзнае, че тя не говори истината.

Елизабет бе отворила в душата му незараснала рана и гордостта му искаше удовлетворение.

— Ела тук, Елизабет — заповяда той с нежно заплашителен тон.

СЕДМА ГЛАВА

Елизабет не помръдна и Колтър добави:

— Не можеш да повярваш, че искам да се възползвам. Всичко, което се случи, те кара да не ми вярваш, нали?

В гласа му пролича заплаха, но и стаена болка. Той ѝ препречи пътя и тя не можа да избяга към преддверието. Сгреши, като погледна през рамо към вратата на спалнята. В това време Колтър успя да се приближи още повече, преди тя да се обърне и да се озове лице в лице с него. За негова изненада, Елизабет пристъпи напред и нежно попита:

— Няма път за отстъпление, нали?

Тялото му трепереше от гняв. Гордостта го накара да вдигне вежди недоумяващо, когато бавно, много бавно, ръката ѝ се вдигна да докосне бузата му и желанието му да търси удовлетворение се стопи.

— Какво весело преследване ти устроиш тази вечер — рече тя и наведе глава, докато ръката ѝ се плъзгаше надолу към гърдите му. — Толкова си силен, Колтър! Завиждам ти.

— Елизабет, аз...

— Искаш толкова много от мен — продължи тя с безизразен глас. — Не, не от мен, а от момичето, което бях — тя повдигна глава и се вгледа в лицето му. — Приеми малкото, което мога да ти дам, и не моли за повече. Ако не го направиш, Колтър, накрая ще ме намразиш. Всичко, което преживях през тези години, ме промени. Искам да знаеш всичко. Никога нямаше да намеря сили да кажа на теб или на когото и да било друго, но в случая не се съобразявам със себе си, а с Никол. Не можеш да я излагаш на риск...

— Тогава ми позволи да ти помогна! Докато бях в Европа при баща ми и неговите приятели, осигурих финансовата си стабилност. Мога да наема адвокат, който да се бори срещу иска на Алма. Ще открия какво точно се е случило с Джеймс и ако ми позволиш, ще поема пълната ти защита и закрила.

Тя се обърна.

— Колтър, дори да ти позволя да го направиш, ще отнеме много време. С мен може да се случи всичко...

— Не разбирам. Какво може да ти се случи? — той се опита да я задържи и я притегли към себе си, но тя се отдръпна назад.

— Ако Алма ни открие и ми вземе Никол, аз ще ги последвам. Алма заплаши да ме убие. Ако аз съм мъртва, Джеймс изчезнал, а ти — на фронта, кой ще ѝ попречи да изпълни пъкления си план?

— Значи всяко официално запитване за съдбата на съпруга ти, което направя, всяко действие от моя страна...

— Дори само слух би я довел тук. Ако поне малко те е грижа за детето ми, не привличай вниманието върху нас, не ни излагай на риск!

Колтър забеляза как тя потрепери от напрежение, но не приближи към нея.

Младата жена се отправи към стаята си.

— Елизабет, почакай...

— Лека нощ, Колтър.

Би се почувствал по същия начин, ако му бе казала сбогом. Превъртането на ключа го накара да осъзнае, че не само физически го бе отблъснала, а го бе изключила от живота им. Бе съкрушен. Не можеше да върне миналото.

Елизабет стана и се изми много преди изгрев-слънце. Отново облече тъмносинята пола и вталения жакет, който много ѝ подходеше. Насили се да изяде една бисквита с мед и си наля втора чаша чай, докато чакаше Колтър да се събуди. За да не бъде сама, тя отиде в кухнята при Рута, чието мълчаливо присъствие я успокояваше. Отделена от високия обор и сеновал с покрита с плочки пътека, кухнята бе иззидана от тухли, а едната стена бе изцяло заета от масивна камина и пещ за хляб. Къщата бе на повече от сто години.

— Ще хапнете ли още една бисквита, госпожице Бет?

— Стига ми една, Рута. Да занеса ли подноса със закуската на Емили?

Рута поклати глава и постави порцелановия чайник на покрития с ленена салфетка поднос. Когато прислужницата излезе, Елизабет огледа помещението. По всичко личеше, че някога бе служило и за кухня, и за трапезария на фермерско семейство.

Масивната дървена маса и пейките все още бяха тук, но младата жена седна на единия от двата стола, които явно бяха добавени отскоро. Дъската за пране, която двете с Рута се редуваха да използват, бе подпряна на вътрешната стена заедно с големите съдове, употребявани някога за осоляване на месо. Дървеният шкаф също си стоеше на мястото, но вече не складираха в него храни, тъй като бяха направили килер. Пресата за сирене събираше прах, защото нямаха крава, а разнебитеният тъкачен стан бе изоставен в един от ъглите.

Масивните напречни греди на тавана привлякоха погледа ѝ и Елизабет опита да си представи времето, когато на тях са били накачени бутове пушена шунка, бекон, лук и връзки изсушени подправки. Какви ли хора са живели тук, на какво са се смели, за какво са плакали между тези стари стени...

Мислите ѝ бяха прекъснати от господин Джош, който влезе в кухнята и сложи наръч подпалки в коша за дърва до печта.

— Денят ще бъде хубав, госпожице Бет. Мулетата са готови, чакат точно както нареди полковникът — той взе черпака, окачен над покритото дървено ведро с прясна вода, загреба и отпи жадно. Погледна бисквитите върху масата и попита: — Вие закусихте ли вече?

Трудно бе за Елизабет да не се усмихне, когато господин Джош влизаше в ролята на бавачка.

— Има още много, ако искаш...

— Да, току-що извадени от печта. Доволен съм, когато моята Рута не ги прегаря и не трябва да ги стърже след това.

— Харесваш полковника, нали?

— Ами... Язди хубав и добре гледан кон. Няма и петънце по него! Можеш да познаеш някой що за човек е по това как се отнася с коня си.

Елизабет не се сдържа и се разсмя. Скочи и го прегърна.

— Тази сутрин наистина имах нужда някой да ме разведри! Признавам, малко съм изплашена от предстоящата среща с министър Меминджър. Логиката ти е желязна, почти ме накара да повярвам, че щом полковникът се отнася добре с коня си, може би и хората могат да очакват същото отношение от него — Елизабет отстъпи назад и забеляза игривия блясък в очите му.

— Не говорете така, госпожице Бет. Просто казвам, че това е един от начините да прецените човека — прислужникът погледна зад

нея и усмихнато изрече: — Добро утро, полковник!

Елизабет се обърна навреме да види кимването на Колтър. Той стоеше в преддверието, водещо към къщата. Бе се облегнал на рамката на вратата. Тя огледа гладко избръснатото му лице и се опита да отгатне настроението му. Ала остана разочарована, когато той само ѝ кимна за поздрав.

— Рута е изпекла бисквити, Колтър. Има и чай.

За момент той се поколеба, оставяйки у Елизабет странното чувство, че не е сигурен в реакцията ѝ, и седна на масата. Елизабет взе порцеланова чаша и чинийка от откритата полица, наля му чай и му го поднесе. След това застана зад него, неспособна да откъсне поглед от редингота, който подчертаваше широките му рамене.

— Ще се присъединиш ли към мен?

Елизабет се огледа за Джош, като мислеше, че поканата на Колтър е отправена към него, но прислужникът се бе измъкнал незабелязано. Тя не желаше да обтяга още повече отношенията им, затова прие поканата.

Колтър вече си бе намазал втора бисквита с мед, преди още Елизабет да е отпила от чая си. Той примижа от наслада и се усмихна като малко момченце.

— Сладкишите на Рута са божествени! Главният готвач в хотела не може да ѝ стъпи на малкото пръстче — отбеляза той и посегна за трета бисквита. — Помогна ли ѝ да направи списък на останалите продукти, от които се нуждае? Обещах да ги донеса на връщане.

Елизабет се поколеба дали да му отговори, като замислено очертаваше с пръст ръба на чашата. Доверие... Колтър искаше от нея да му се довери. Но ако бъде честна, може да постави Рута в опасност.

— Не ми казвай, че още със започването на деня съм извършил нов непростим грях?

Думите му прозвучаха грубо, изневерявайки на спокойния му тон напоследък. Елизабет го погледна и решително изрече:

— Рута не се нуждае от помощта ми, за да направи списък на продуктите. Тя може да чете и пише.

— Моля?!

— Не повишавай глас, Колтър! Искаше да ти се доверя, нали? Знам, че законът забранява робите да бъдат учени на четмо и писмо, но Рута и господин Джош са свободни хора. Всъщност те винаги са били

такива, макар от деца да са обучавани за прислужници в семейството на Емили. Когато родителите ѝ починаха, тя им предложи да дойдат да живеят при нея, но им върна документите, така че те бяха свободни сами да решат как да постъпят — прошепна Елизабет и го погледна гневно, преди да се наведе над масата и да постави пръст на устните му. — Нямах никакво право да поставяш под въпрос качествата и ума им.

Колтър не издържа на изкушението и целуна върха на пръста ѝ, оставяйки мед върху нежната кожа. Преди да успее да примаме пръста ѝ в устата си, Елизабет дръпна ръка и с невинно изражение, което му подейства още по-предизвикателно, облиза меда.

Колтър се боеше да не усложни нещата, затова повдигна примирено рамене, взе си още една бисквита и изпи чая си. Имаше нужда от време, за да сподели тревогите си. Попи внимателно със салфетката устни, сякаш бе на официална вечеря и се облегна назад. Елизабет го наблюдаваше. Той скръсти ръце. Тъмният загар на кожата му бе почти същият по цвят като жилетката на костюма му.

— Елизабет — започна той, — това, което ми каза, е много сериозно. Разбираш, че аз...

— Знам кой си и какъв си, Колтър!

— Ти ми се довери. Нямам намерение да разрушавам крехкото доверие помежду ни, бъди сигурна в това. Но се притеснявам някой друг да не научи. Знам, че си била изолирана и до теб не са достигали новини, но да образоваш роби...

— Казах ти, че те не са роби!

— За външния свят са. Незаконно е да ги учиш да четат и пишат. Наказанието за Емили ще бъде много сурово, но ако направят разследване, ще стигнат и до теб.

— Ти одобряваш ли робството?

Погледът му бе непроницаем, когато срещна нейния.

— Бия се, защото вярвам в правото на щатите на самоуправление. Робството ще отмре от само себе си, независимо от изхода на тази война. Икономическото развитие на северните градове, почти два пъти по-големият брой на железниците в Северните щати, заедно с множеството фабрики — всичко това работи срещу порядките на Юга. Ние останахме зависими от Севера. Политическият, икономическият и социалният живот е доминиран от богатите

южняци, които притежават огромен брой роби, но това няма да продължи още много.

— Никога преди не си споменавал за възгледите си, Колтър.

— Никога не си ме питала. Колкото и да ми се иска да продължим този интересен разговор, опасявам се, че трябва да тръгваме за срещата с Меминджър.

Елизабет излезе да вземе бонето си. Краткият разговор ѝ показва Колтър в нова светлина. Не бе сгрешила, като му се довери. Налагаше се да съобщи на Емили, че той е посветен в тайната. След малко младата жена се върна и приближи до обикновената фермерска каруца.

— Извинявай за начина, по който се налага да пътуваме, Елизабет. Не се сетих да потърся кон за колата. Ще се погрижа днес.

Тя му позволи да я вдигне на дървената седалка и пооправи фустите си, докато мъжът се настаняваше до нея.

— Колтър, ще се чувствам по-спокойна, ако не купуваш кон. Опасността да бъде откраднат...

— Но ти ще се нуждаеш от превоз, за да ходиш на работа в града.

— Не. Ще ходя пеша. Най-малкото привличане на...

— ... вниманието би било пагубно. Да, знам.

Той дръпна юздите и подкара мулетата. Елизабет бе доволна, че поне за малко помежду им се възцари мълчание. Искаше ѝ се да я придружи на срещата с министъра, защото присъствието на Колтър можеше да се окаже много полезно.

Сякаш отгатнал мислите ѝ, той я попита какво възнамерява да каже на Меминджър.

— Ти споменава ли си му моето име? — попита Елизабет.

— Не. Просто го помолих да приеме за разговор една от нашите смели дами южнячки, родом от Вирджиния, осиротяла по време на войната. Споменах, че се нуждаеш от работа, че притежаваш прекрасен характер, а почеркът ти е тъй филигранен и безпогрешен...

— Но, Колтър, ти никога не си чел нищо, написано от мен!

— Незначителна подробност — той я погледна и се усмихна дяволито. — На Меминджър му е необходим само един поглед, за да разбере, че съм бил прав — изявлението му подобри настроението ѝ и тя избухна в искрен, галещ ухото, смях.

След малко Колтър добави:

— Май забравих да спомена, че той ще получи препоръчително писмо от военния министър.

— Не разбирам! Как може някой да напише препоръчително писмо за мен, без да ме познава и без дори да знае името ми.

— Не съм те изложил на риск, така че не се сърди, Елизабет. Беше лична услуга. Той споменава само, че познава приносителя на писмото — Колтър умело насочи мулетата и заобиколи дълбоките бразди по пътя. — Останах изненадан, когато научих, че не малко дами са се обърнали към президента да се застъпи за тях и никоя не се е посвенила да спомене, че познава този или онзи политик. Реших, че би било справедливо да дам и на теб такава възможност.

Елизабет положи ръка върху неговата в израз на благодарност и се опита да овладее вълнението си.

Умело и спокойно Колтър успя да си проправи път по претъпканите градски улици. Елизабет погледна познатата сграда, пред която спряха. Фасадата от бял камък искреше на слънцето.

— Тук се помещава службата за съкровищни бонове — обясни Колтър. — Меминджър ни очаква — полковникът скочи от колата, заобиколи и помогна на младата жена да слезе. Лекото треперене на тялото ѝ издаваше нервността ѝ. — Можеше да си спестиш притесненията, ако бе приела помощта ми. Не е необходимо да работиш.

Мъжът все още държеше ръцете ѝ, когато Елизабет погледна към златната игла, с която бе забоден шарфът, завързан на врата му. Бежовият цвят хармонираше идеално с ленената риза. Нямахше съмнение, че Колтър може да я издържа, но тя не би приела.

— Не ми каза, че възнамеряваш да ме придружиш.

— Не съм те заблуждавал относно намеренията си. Но ти не отговори на въпроса ми.

— Приеми решението ми, Колтър. Засега това е единственият изход за мен.

Милата ѝ усмивка стопли сърцето му, въпреки че той искаше повече, много повече от нея. Успокои се с това, че поне приема компанията му, което бе стъпка в правилната посока. Предложи ѝ ръката си и я поведе към някогашната девическа академия „Льо Фебр“.

Кристофър Меминджър ги измери с проникателния си поглед и сковано ги покани да седнат. Поведението му бе резервирано, видът му

— строг. Все пак се показва благосклонен, макар да нарушаваха програмата му за деня. Елизабет имаше чувството, че ако Колтър не беше с нея, срещата ѝ с министъра щеше да бъде значително по-кратка.

Както се бяха уговорили предварително, Колтър я представи с моминското ѝ име Хамънд и добави, че семейството ѝ произхожда от областта Кинг Джордж, което я учуди. Откъде знаеше той, че писмата ѝ до Меминджър са били подписвани именно така? Възнамеряваше да го попита по-късно.

Напълно спокоен, Колтър изчака министърът да прочете препоръчителното писмо.

— Ако се нуждаете от още препоръки — изрече полковникът бавно и добронамерено, — сигурен съм, че Рандолф, Седън или Лечър с удоволствие ще ви осведомят. Разбира се, госпожица Хамънд е прекалено скромна, за да тревожи нашата Първа дама, но съм сигурен, че Варина Дейвис лично би подкрепила нейната молба за работа.

— Няма нужда, няма нужда — отвърна Меминджър и хвърли писмото при другите документи върху писалището си. — Ако сте така любезна да ми демонстрирате вашия почерк, госпожице Хамънд, сигурен съм, че можем да ви предложим работа. Бихте могли да номерирате съкровищни бонове например. От вас ще се очаква да завеждате под номер поне три хиляди бона на ден. Работното време е от девет до три следобед, пет дни в седмицата. Ще ви бъдат удържани по десет цента за всеки повреден или унищожен бон. Като начало месечната заплата е шейсет и пет долара. Ще ви удържаме по три долара за всеки пропуснат ден, освен ако нямате проблеми със здравето. Това е. Имате ли въпроси?

Елизабет поклати глава, написа името си на листа, който министърът ѝ подаде, и го върна.

Меминджър взе листа и без дори да го погледне, го остави настрана и се изправи.

— Ако искате, ще ви покажа работното място.

— Да, бих искала. Много любезно от ваша страна. Аз...

— Министърът се радва, че може да ти помогне, Елизабет — заяви Колтър и размени поглед с Меминджър.

Колтър отново ѝ предложи ръката си и те последваха Меминджър на горния етаж. Елизабет застана на прага и огледа

работното помещение. Стаята бе светла и приветлива. Няколко служителки седяха на работните си маси, всяка заета със задълженията си. Елизабет се бе надявала, че ще се запознае поне с някоя от бъдещите си колежки, но Меминджър погледна джобния си часовник и тримата излязоха.

— Кога бихте искали да започнете работа, госпожице Хамънд?

— О, още утре...

— Не избързвай — възпря я Колтър. — Ще трябва да помислим как ще пътува дотук, Кристофър.

— Може да си наеме стая в „Балард Хаус“. Много от младите жени са отседнали там. Осигурили сме им транспорт и за отиване, и за връщане от работа.

— Лелята на Елизабет е доста възрастна и би искала племенницата ѝ да остане да живее в дома им извън града. Сигурен съм, че няма да представлява проблем.

Елизабет тъкмо се канеше да прекъсне Колтър, но предупредителният му поглед я накара да замълчи. Скоро си тръгнаха и тя едва изчака да излязат, за да се нахвърли върху му.

— Защо се държа така, сякаш съм глухоняма! И сама мога да изложя проблема си.

— Знам — рече той, хвана я за ръка и я поведе към колата. — Сега си тръгваш, а аз ще уредя още някои неща. Говорих вместо теб — продължи той, заобиколи колата и се качи — само за да покажа на Меминджър, че в мое лице имаш защитник.

— Но ти подхвърли доста имена! Знам, че Лечър е нашият губернатор, но останалите... И да му кажеш, че госпожа Дейвис би ме подкрепила лично?! Мошеничка, ето каква ме изкара...

— Свърши ли? Седън и Рандолф са висши военни служители, на които разчитам като на приятели. Ако е нужно да получиш и одобрението на Първата дама, ще го имаш. Изглежда, както и да се опитвам да ти угодя, все успявам да те разгневя.

— Колтър, не искам да бъда неблагодарна, но... Истината е, че се боях да не би да не получа работата. Изглежда слуховете, че връзките в политическите среди помагат, не са безпочвени. Но аз ще докажа на господин Меминджър, че не е сгрешил, като ме нае.

— Достойни за възхищение чувства, госпожице Хамънд.

Сериозният му тон бе в разрез с подигравателната му усмивка, която стана още по-широка, когато Елизабет безуспешно опита да си придаде строго изражение. Накрая тя се разсмя весело заедно с мъжа, но миг по-късно отново възвърна сериозния си вид.

— Колтър, откъде знаеш, че в писмата си съм споменала за произхода си от областта Кинг Джордж?

Колтър забави отговора си, тъй като бе зает да подкара мулетата. Когато все пак отвърна, той избегна погледа ѝ.

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че не можах да намеря покой миналата нощ, яздих до града, влязох с взлом в кабинета на Меминджър с намерението да открия писмата ти...

— Господи! Кажете ми, че не си го направил? — когато въпросът ѝ не получи отговор, Елизабет за първи път се замисли за неговите военни задължения. — С това ли се занимаваш, Колтър? Крадеш тайни и разузнаваш на територията на янките?

— Това би ли те разтревожило?

— Да.

Колтър отпусна поводите. За миг се бе изплашил, че тя няма да отвърне, или ако все пак го стори, отговорът няма да е такъв, какъвто той очакваше.

— Не би признал, нали?

— Не мога. Но те уверявам, че не съм влизал в кабинета на Меминджър. Ти наистина си родена в Кинг Джордж, но сте се преместили още преди да си навършила годинка.

— Спомняш си такива подробности?!

— Помня всичко, свързано с теб, Елизабет. Всичко! Но да продължа. Тъй като не си способна да лъжеш, просто предположих, че няма да съумееш да използваш истината по най-добрия за теб начин.

— Разбирам — Елизабет колебливо погледна мъжественния му профил. Тя едновременно се зарадва и стъписа от факта, че той помни такива незначителни подробности. — Добър ли си в това, което правиш?

Той си спомни някои доста критични ситуации, когато се бе намирал на косъм от смъртта, и очите му потъмняха. Но моментът не беше подходящ да споделя с Елизабет рисковете, на които се излагаше, а надали и някога щеше да го стори. Стигаха ѝ собствените ѝ кошмари, които я преследваха нощем. Не искаше да я обременява и със своите.

Елизабет потъна в мълчание, заета със собствените си мисли. Колтър живееше в постоянна опасност, както всеки войник по време на война. Едва сега тя осъзна, че няколко дни отпуск, които му оставаха, преди да се върне на бойното поле, са скъпоценно време за него. А тя дотолкова бе обсебена от собствените си проблеми, че почти не беше помислила за рисковете, на които е изложен Колтър. Елизабет се закле да му остави приятни спомени от краткото време, което щяха да прекарат заедно, без да излага на опасност дъщеря им.

Подобни мисли се въртяха и в ума на Колтър. Миналата нощ сблъсъкът му с Елизабет го бе хвърлил в сурово отчаяние, но тази сутрин нова надежда бе покълнала в душата му. Ако Бог, генерал Лий, янките и неговите собствени умения, му гарантираха живота, той завинаги щеше да запази като скъп спомен в сърцето си времето, което бе прекарал заедно с Елизабет. Все някак щеше да открие начин да я спаси завинаги от кошмарите ѝ.

Потънали в тежки мисли, и двамата не забелязаха мъжа, който тайно ги наблюдаваше.

ОСМА ГЛАВА

По-късно следобед, докато събираше орехите, нападали около дънерите на групичката дървета зад къщата, Елизабет дочуваше през отворената кухненска врата веселите писъци на Никол, придружени от смеха на Колтър и забележките на Рута.

Осъзнаването на факта, че времето е и враг, и приятел, бе сломило съпротивата ѝ срещу присъствието на Колтър в техния живот. Решението да му довери тайната на Рута и господин Джош бе отбелязало друга преломна точка в техните отношения. Тя се подлагаше на изпитание, като му даваше възможност да бъде с тяхното дете. Тяхното дете ли? Мисълта я обърка за миг и тя се поколеба дали да не нарича Никол отсега нататък тяхна. Пореден писък на престорен ужас от Никол накара Елизабет да се примири и да продължи работата си. Тя беше тяхно дете — това бе самата истина.

— Мамо! О, мамо, ела да играем!

Елизабет вдигна поглед. Никол изскочи за малко навън, но Колтър се показва зад нея и момиченцето отново избяга вътре. Той махна на Елизабет и се смути от вида си — косата му беше разрошена, а ризата и бричовите — напръскани с вода.

— Ела при нас! — извика той, но досетил се нещо, изръмжа високо и изчезна вътре.

Елизабет тъжно погледна към пълната до половина кошница и изостави досадното занимание. Претича през поляната и надникна в кухнята. Почти нищо не се виждаше от пара, въздухът бе наситен с аромата на подправки, врящи в голяма тенджера, окачена над огъня. Рута тъкмо предупреждаваше Никол да стои настрана, докато тя разбърква сместа, която непрекъснато прекипяваше и горящите въглища отдолу съскаха в облаци пара.

Лицето на Рута бе лъснало от пот, която тя избърса с ръкав, преди да добави още сол.

— Хванах те!

Елизабет се подвоуми дали да предупреди Колтър, но той се смееше и крещеше, а Никол настъпваше, стиснала в ръка огромен рак със заплашителни щипци.

Колтър се изправи в цял ръст с два внушителни по размери рака и прие предизвикателството на Никол.

— Господи, полковник, ако не престанете да си играете с детето, никога няма да вечеряме — предупреди Рута и му намигна.

Колтър събра пети и удари токове, при което се чу силно изщракване, отдръпна на безопасно разстояние смъртоносните щипци, така че да не представляват опасност за Никол, и се поклони.

— Чухте заповедите. Признавам се за победен в битката, мила моя — Колтър изсвири пронизително и зае военна стойка, а Никол го последва. Дватама започнаха да маршируват около масата, а след това дъщеря ѝ и полковникът се спуснаха към Елизабет.

Тя повдигна поли и побягна с викове на ужас, но те се втурнаха да я преследват по поляната. Малките дебелички крачета на Никол не можеха да тичат толкова бързо и Елизабет забави темпото, но Колтър се възползва и я хвана.

— Хванах те! — изръмжа той с престорена свирепост. — А сега, красавице моя, ще платиш глоба — лицето ѝ се наклони, към неговото и той бързо я целуна по пълните устни. Докосването възпламени кръвта ѝ. Неочакваният изблик на страст превърна закачливата целувка в неутолима жажда.

Непреодолимо желание обзе Елизабет. Езиците им се докоснаха, за да предизвикат нов взрив от усещания. Тя ухапа долната му устна и успокои болката му с език.

— Мамо, и аз искам една.

Елизабет отметна глава. Никол стоеше до тях, с една ръка дърпаше полата ѝ, а с другата все още държеше рака.

Колтър успя да се овладее по-бързо.

— И ще получиш каквото искаш.

Той се наведе и целуна дъщеря си по двете поруменели бузки. Все още дишаше учестено, изпълнен с желание. Но го обзе сладък покой, докато се взираше възхитен в детето си.

— Тези, които помагат, ще ядат, а тези, които не помагат, няма да ядат! — извика Рута от кухнята.

Елизабет грабна Никол и се втурна към кухнята заедно с Колтър. Стигнаха засмени и останали без дъх точно когато Рута се канеше да изсипе раците от чувала във врящата тенджерата. Колтър изтича да ѝ помогне, вдигна чувала и под надзора на готвачката раците посрещнаха смъртта си. Никол го предупреди за двата рака, които се бяха хванали за ръба на тенджерата и се готвеха да избягат. Светналите ѝ очи и смехът ѝ отстъпиха място на ужасен вик, когато Колтър ловко ги хвана и ги пусна във врящата вода.

Студеният нощен въздух леко щипеше, а на фона на ясното небе блещукащите звезди изглеждаха като разпилени върху кадифе скъпоценни камъни. Гледката изкушаваше и мамеше окото. Елизабет погледна към къщата и се успокои — всички спяха. Бледа светлина се процеждаше само от прозореца на задната стая на втория етаж. Младата жена се загърна още по-плътно във вълнената пелерина, взета назаем от Емили, и продължи да върви до Колтър, притихнала и щастлива. В този миг вярваше, че нищо не би могло да наруши уединението им.

— Студено ли ти е? — попита мъжът и обви кръста ѝ, за да я поведе по пътеката. Тя бързо поклати глава, но Колтър се усъмни, че казва истината. — Искам да ти благодаря — продължи той нежно, сякаш се боеше да наруши тишината на нощта, която ги обгръщаше, — че днес ми даде възможност да остана насаме с Никол.

— Тя изживя такава радост, постоянно се заливаше в смях. И ако някой заслужава благодарност, това си ти, Колтър.

Мъжът я притисна към себе си, обгърна раменете ѝ и забави крачка, за да може младата жена да го следва.

— Знам, че е моя дъщеря, но дори да не беше, мисля, че пак бих я обикнал. Когато замина, ще си спомням за времето, прекарано тук, като за безценен дар. Искане ми се да вярвам, че Господ ни наблюдава от небето и е доволен да види каква светлина струи в душите ни — светлината на нашата любов. Дано се смили над нашето дете и да го закриля.

Елизабет колебливо забави крачка. Самота... Посърналото му лице бе стаило толкова самота. Войната отново щеше да го грабне във вихъра си и да го отнесе далеч оттук. О, как би искала да беше ден и

вместо на бледа лунна светлина да погледа любимото лице, огряно от ярките слънчеви лъчи.

— Кога трябва да заминеш? — осмели се да попита накрая, макар да знаеше, че думите му биха сковали сърцето ѝ със суровост, срещу която се страхуваше да се опълчи.

— Утре следобед — ръката му се плъзна от рамото ѝ и мъжът спря близо до стар дъб с дебел като буре ствол. Облегна се на дървото и леко наведе глава, усетил, че Елизабет е спряла и го наблюдава. Колко ли самотни нощи бе наблюдавал небето, без да знае дали ще посрещне зората? Никога не бе и помислял да ги брои. Животът сега бе много по-ценен за него. Той отново погледна Елизабет и протегна ръка. — Ела при мен — думите бяха подобни на тези, които бе произнесъл с нежна заплашителност снощи, въпреки че не липсата на заплахата в гласа му накара младата жена да се подчини на нейният собствен копнеж. — Трябва да се приберем на топло — предложи загрижено той и нежно духна пръстите ѝ, за да ги стопли. Повдигна брадичката ѝ и принуди Елизабет да го погледне.

— Можеш да ме стоплиш и тук.

Тя разтвори широката пелерина и се сгуши в прегръдките на мъжа. Не можеше да му каже, че дълбоко в нея се е загнездил смразяващ душата ѝ страх, който ничия телесна топлина не можеше да разтопи. Тя допря буза до сърцето му и вдъхна аромата на тялото му. Мощ и сила. Снощи не му бе признала, че искрено му завижда за тези чисто мъжки черти. Сега съзнаваше, че и тя притежава ценни качества, които един ден биха се възправили като равни на неговите.

— Това е опасно — предупреди той.

Допирът ѝ пробуждаше трепет във всяка фибра на тялото му, макар все още да бе способен да се вслушва в разума.

Тя кимна, не искаше да признава колко опасно бе наистина. Страстта, пламнала след целувката този следобед, все още тлееше, а засилващото се напрежение в тялото на Колтър я караше да мисли, че и той е подвластен на същото чувство. Беше се уморила да рискува, беше се уморила да бъде предпазлива, беше се уморила да бъде самотна. Когато видя Колтър с Никол и сподели тяхната чиста по детски радост, си припомни какво би могла да има, ако престане да изпитва страх и съмнения. Емили бе обичала баща ѝ въпреки обстоятелствата и бе скърбила за неговата загуба така, както би могла

да скърби само предано любеща жена. Някога Елизабет вярваше, че и Колтър я обича по същия начин. Може би с времето бе загубила частица от вярата си в любовта му? Елизабет не можеше да си даде ясна сметка за това. Колтър постоянно ѝ напомняше колко несигурен е животът. Нима можеше да очаква обещания за утрешния ден, когато не дава никакви в замяна?

Тя проследи чувствената извивка на устните му, усети усмивката му. Лудост... Беше лудост да разпалва страстта помежду им. Бе едновременно изплашена и поласкана от факта, че едно нейно докосване бе в състояние да го накара да се задъха, а сърцето му да забие лудо.

— Внимавай, малка лисичке! — предупреди той с подигравка, насочена по-скоро към него самия. — Закачливите ти игри вече не ми правят впечатление — но действията му само я окуражиха, защото след като я предупреди, той сведе глава и задържа пръстите ѝ върху устните си.

— Когато възбуждам теб, възбуждам и себе си — прошепна тя.

— Втория път, когато те държах в прегръдките си — промърмори Колтър едва чуто, за да не скъса невидимата нежна паяжина, оплела сърцата им, — ти докосваше устните ми по същия начин и се чудеше защо моите целувки ти доставят удоволствие, каквото не беше изпитвала дотогава. Ти ме подкупи със своята изкушаваща невинност и едновременно ме разгневи. Беше пролет и двамата с теб стояхме под разцъфнал храст. Роклята ти бе от сатен, шалът ти — от нежна дантела, а кожата ти бе толкова гладка и пламтяща под устните ми, любов моя, както брендито, което бях изпил в доста голямо количество онази нощ.

— Ти ревнуваше, Колтър! Разсърди се, че не бях ти запазила нито един валс. И — напомни му тя — нямаше право да се надяваш, че бих го сторила.

— Истина е. Но аз ревнувах от всеки мъж, който танцуваше с теб. Искях да си само моя. Онова време отдавна отмина, но аз все още искам същото — той бавно плъзна ръце под пелерината ѝ. Жената се скова и Колтър побърза да я успокои. — С възрастта ръцете ми стават по-студени, позволи ми да ги стопля. Кръвта ми не е толкова гореща, колкото твоята.

— Колтър! Ти...

— Изрекох лъжа.

Елизабет бе замаяна от споделените свидни спомени. Мъжът леко докосна гърба ѝ, но тялото ѝ реагира бързо. Почувства го някак натежало и неподвластно на волята ѝ. Сякаш само се сгуши в неговото.

Колтър се усмихна и опря брадичка на главата ѝ.

— Нека си спомня как точно се чувствах тогава? Градината плуваше в опияняващ аромат на рози, а луната бе високо в небето. В началото ти бе доста възмутена, че съм те примамил навън и...

— А ти се смееше и не ме изпускаше от прегръдките си...

— Ето така, нали? — настоя той и я прегърна силно. Елизабет почувства как дъхът му секва за миг. — Ето така — повтори той. Гласът му бе дрезгав и натежал от сладост. — Да, любов моя... Господи, точно така се чувствах и тогава... — в гласа му се долавяше копнеж и отчаяние.

Тя вдигна глава и напразно се опита да разгадае израза на очите му. Откри само сенки. Устните ѝ потръпваха в трескаво очакване на неговите.

Грешиш, дразнеше я вътрешен глас.

Знам. Ала предпочитам да открадна, но да получа това, което желая.

Устните им се сляха. Опасността отново надвисна над тях. Но Елизабет знаеше, че винаги ще я преследва подобно чувство. Когато Колтър я милваше и целуваше с такава ненаситност и плам, нямаше съмнение за силата на страстта му.

Езикът му докосна ъгълчетата на устата ѝ и тя разтвори устни, за да го приеме във влажната си топлина. Той изви ръцете ѝ зад гърба и я притисна трескаво към тялото си, толкова плътно, че тя не можа да разбере кой от двамата им трепери. От устните ѝ се отрони молба, но само след миг Елизабет се поддаде на настойчивите ласки на устата му, усещайки силните мускули на гърдите му под пръстите си.

Нощният въздух би трябвало да охлади трескавите им тела. Тази мимолетна мисъл пробяга през съзнанието ѝ и изчезна, тъй като изгарящо силно напрежение бе започнало да се надига дълбоко в нея и тласъкът на бедрото на мъжа между нейните още повече разпали неутолимия копнеж.

Светът и времето избледняха пред бурята на тяхната развихрила се страст. Елизабет почувства болката в гърдите си, несъзнателно

притискайки тяло към неговото в очакване на удовлетворение.

— Любов моя — прошепна мъжът и обсипа с целувки шията ѝ, — кажи ми къде би искала да те докосна.

— Ти знаеш. Ти винаги знаеш...

Колтър се извърна леко и пое тежестта на тялото ѝ с ръка, а с другата докосна гърдите ѝ. Усети разтърсващите я тръпки, краката ѝ притиснаха бедрото му и той изстена от желание. Обхвана гърдата ѝ и палецът му безпогрешно откри втвърденото зърно. Той нежно потри чувствителната кожа през тънката материя на роклята. В стенанието на младата жена откри едновременно покорство и съблазън. Елизабет покри ръката му с длан и отзивчивите ѝ устни изплетоха нова сладна паяжина, която го придърпа по-дълбоко със зашеметяваща свирепост. Той я желаше сега. Нуждаеше се да проникне в копринената мекота на тялото ѝ, защото да прави любов с Елизабет бе равносилно да се възроди за нов живот.

Имаше право да притежава отново това, което му принадлежеше по законите на любовта. С цялото си същество той усещаше, че и тя го желае.

Елизабет обхвана главата му и обсипа с целувки изопнатото му лице. Той шепнеше името ѝ отново и отново, молба и настояване се смесиха в едно, докато мъжът я накара да го пожелае безумно. Настойчивостта му предизвика експлозия от желанието, насъбрало се в нея, и тя отчаяно закопня да бъде освободено и задоволено.

Някога не знаеше какво я очаква. Бе невинна и молеше за още и още от удоволствието, което той ѝ предлагаше. Следваше нежните му напътствия като прилежна ученичка. През една паметна нощ бе открила, че споделянето на чувствата само усилва физическата радост, която си доставяха.

Искаше още веднъж да споделят подобно изживяване.

Почувства как тъне в опиянение. Вече знаеше... какво да очаква.

— Колтър... Желая те... — тя замълча, ядосана на дрехите, които ги разделяха, когато телата им се люшнаха в танц. Всяко движение бе толкова примамливо и изкусително в ритъм, продиктуван от нежната ярост на дългото лишение.

Устните му яростно се впиха в нейните. Тя предизвикваше у него дива страст — страст, която замъгляваше разума и мислите му. Елизабет сякаш разцъфна жадна за удоволствие под ласките на ръцете

му. Обезумял, той нададе див вик, когато тя заби нокти в напрегнатите мускули на раменете му.

Неочаквано целувката му стана по-нежна. Мъжът очерта устните ѝ с език, погали страните ѝ и леко засмука чувствителната ушна мида.

— Имам нужда от теб, любов моя — прошепна той, проследи нежната извивка на ухото ѝ и накара тялото ѝ да потрепери още по-силно. — Нуждая се от теб толкова силно, че се разкъсвам от желание — устните му си проправиха път към шията ѝ, топлината и ароматът на възбудената ѝ кожа накараха кръвта му да запулсира бясно. — Ще ти доставя удоволствие, малка лисичке — обеща той с дрезгав глас.

Нежно я повали на дебелия килим от листа и я притисна с тяло. Докосна бедрата, гърдите и корема ѝ, но допирът не бе нежен и деликатен както някога. В ласките му сега напираше настойчивост, която мъжът не можеше да овладее. Отчаяно бързаше да разкопчае корсета ѝ, за да могат устните му да вкусат копринената кожа, която дрехата криеше.

Елизабет не успя да разкопчае докрай ризата му, едно от копчетата отхвъркна, когато младата жена провря ръка. Гърдите му бяха горещи и Елизабет диво отметна глава, усетила бесните удари на сърцето му. Копнеж... Копнеж за глътка въздух, за глътка вода, за близостта на дъщеря ѝ, за Колтър... Не, копнежът им бе общ. Копнеж за живот. За любов. Огън...

Тялото ѝ се изви в покана, студеният въздух я разсея само за миг, защото устните на Колтър скоро заляха с топлина шията ѝ. Тя насочи главата му надолу и той целуна гърдите ѝ.

Толкова дълго бе чакала. Тялото ѝ тръпнеше страстно, не бе забравило любовния плам. А Джеймс бе откраднал години щастие с лъжите си. Толкова дълго бе чакала този миг... Знаеше, че и Колтър изпитва дивите чувства, бушуващи в нея.

— Бъди нежен, Колтър... Моля те, любов моя — извика тя, но гласът ѝ заглъхна, когато мъжът впи устни в нейните. Младата жена го притисна към себе си. Около нея танцуваха рой искрици, които се превръщаха в огън. Отново и отново тя молеше за нежност, дори когато удоволствието заглушаваше страха.

Когато Колтър чу вика ѝ и отлепи устни от твърдите ѝ зърна, колосаният плат на камизолата ѝ бе мокър.

— Сладък благословен рай, Елизабет — прошепна той с дрезгав глас. Болеше го от дивия глад, който разкъсваше плътта му и напрягаше тялото му до агония. Той не можа да прикрие състоянието си и се отдръпна.

— Колтър?

Той поклати глава, безсилен да я погледне.

— Никога не съм губил контрол над себе си, никога! Почти Те обладах тук, сякаш си уличница... — дрезгавият му възмутен глас заглъхна. Той се обърна, опря се с ръка на земята, а с другата покри очите си.

— Прибери се в къщата — той се бореше да си поеме въздух, надяваше се студената нощ бързо да го охлади. Когато осъзна, че тя не помръдва, гневът, който изпитваше към себе си, избухна с пълна сила. — Изчезвай! — извика той свирепо. Елизабет нямаше друг избор, освен да се подчини. — Хайде, върви, Елизабет! По дяволите, тръгвай или любовта, която изпитвам, е лъжа — докосването ѝ го накара да се отдръпне. — Какво има, по дяволите?

Най-сетне тя успя да заговори:

— Знаел си? Знаел си как ме е наричала Алма? — тя се изправи, залитайки, без да я е грижа, че корсетът ѝ е разкопчан. Притисна ръце към устните си, за да заглуши вика. Не заплака, но бавно се отдръпна от приведеното му тяло, унижена и засрамена.

Споменаването на Алма и това, което последва, подеждва на Колтър като удар в корема.

— Не знаех — той се изправи. — Как бих могъл да знам нещо, което ти не искаш да ми кажеш?

Той я осъждаше. Не можеше да тълкува иначе думите му.

— Алма беше права — със свито сърце Елизабет се извърна, пренебрегвайки молбата на мъжа да го изслуша. Алма беше права. Елизабет не се интересуваше къде се намираха, изтерзаното ѝ тяло копнееше за утеха. Колтър продължи недоумяващо да вика името ѝ, но тя не се обърна назад. Бягаше. Бягаше не от него, бягаше от себе си.

С безсилен гняв той я проследи как се отдалечава. Не можеше да я спре, макар тялото му да се бунтуваше срещу разума. Желанието му не бе стихнало.

Но нямаше избор. От момента, в който бе намерил Елизабет отново, нямаше избор.

Изправи се и я последва.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Елизабет се препъна, строполи се тежко на земята и остана да лежи неподвижно. След малко чу Колтър да шепне името ѝ, потрепери и се сви, сякаш искаше да се скрие от него. Ала той я взе в прегръдките си и без да продума, я внесе в къщата.

Придърпа с крак една пейка по-близо до кухненския огън и помогна на младата жена да седне. Добави подпалки и цепеници в тлеещите въглища. Тя седеше, загубила представа за времето. Колтър излезе, но след малко се върна с бутилка бренди. Наля в една чаша и нареди:

— Изпий го, Елизабет, после ще поговорим — пресуши своята чаша на един дъх и я напълни отново, след което седна до младата жена.

Елизабет отпиваше малки глътки и наблюдаваше как пламъците алчно обгръщат цепениците.

Стиснал чашата в длани, Колтър замислено подпря лакти на коленете си. Разгарящият се огън хвърляше отблясъци по лицето му и Елизабет бе благодарна, че парещите глътки бренди потушават протеста на тялото ѝ.

Все още желаше мъжа до себе си.

Той забеляза треперенето на ръката ѝ, остави чашата си и съблече мундира. Наметна го на раменете ѝ. Тялото ѝ се тресеше неудържимо. За момент Колтър остана зад нея, като се колебаеше дали да я докосне и успокои лавината от чувства, които заплашваха да я пометат. Не бе сигурен дали може да я погали нежно след вълнението, което бяха преживели. Взе чашата си, седна и се взря в огъня.

Нетърпелив да започнат, осъзна, че ако ѝ даде време, тя ще издигне такава солидна стена помежду им, че едва ли би могъл да я разруши, макар да бе войник, и то добър, който умее да открива слабите места в защитата на врага.

— Извинявай за всичко, което казах. Бях ядосан на себе си, че загубих контрол, не на теб.

— Прощка? Оправдание? Каквото поискаш, Колтър, но моля те, ако имаш поне малко милост, остави нещата така.

— Премисли ли вече думите ми? — спокойно и нежно рече той. — Нима вярваш, че бих те нарекъл уличница? — стисна чашата и кокалчетата на пръстите му побеляха. — Отговори ми, Елизабет! — повтори той, без да поглежда към нея. Не смееше да го стори. Не можеше да се довери на самообладанието си. — Ти помоли за милост, скъпа. Но ако сама имаш милост, ще ми отговориш — той пое въздух и бавно издиша в опит да се успокои. Наистина се опита, но напразно. — По дяволите! Не съм те нарекъл уличница! — процеди той и гневно разби чашата в каменното огнище. Пламъците, лумнали от разлятото бренди, скриха парчетата стъкло.

Стресната от невъздържания му изблик, Елизабет изпусна своята чаша.

— Защо, по дяволите, не избягаш?

— Не мога, Колтър — прошепна тя. Беше истина. — Казах ти снощи, че вече няма къде да отида.

Поражението в гласа ѝ поутоложи гнева на Колтър. Той бе удивен колко бързо душевното ѝ страдание го отрезви. Погледна я и съзря болка и примирение в очите ѝ.

— Какво ти сторих? — попита той едва чуто. Ръката му трепереше, когато мъжът посегна да погали лицето ѝ. Нежна... Толкова нежна, но студена кожа. — Искях да ти предложа защита срещу всичко, което би могло да те нарани. Но вместо това откривам, че най-много се нуждаеш от защита срещу мен самия.

Гласът му бе изтерзан до крайност. По лицето му бе изписана агонията на душата му. На Елизабет ѝ се искаше да затвори очи, да събере парченцата от разбитото си сърце и да му откаже утехата, от която той така се нуждаеше. Вдигна ръка, но не да го отблъсне, а да притисне неговата още по-силно към лицето си.

— Не мога да те пусна да си отидеш, докато не изясним всичко. Нямам моралното право да приема защитата, която ми предлагаш, но все пак ще го направя. Заради Никол — тя долови гнева в очите му, преди да усети напрежението в ръката му. — Трябва да ме изслушаш и да приемеш това, което ще ти кажа. Няма да ти попреча да я виждаш винаги щом пожелаеш, нито пък ще откажа помощта ти, когато се

отнася за нея. Аз съм виновна за всичко, което се случи тази вечер. Аз, Колтър, не ти! Бях забравила, че съм съпруга на Джеймс...

— Не! Ти не си негова...

— Колтър! — в очите ѝ заискри любовта, която изпитваше към мъжа до себе си. — Докато не разбере какво се е случило с Джеймс, аз си оставам негова съпруга. Войната продължава и ти също не си свободен. Ако въобще може да се говори, че човек е свободен да...

— Постъпваш жестоко с мен, Елизабет. Компромисът не компенсира любовта. С тази твоя решителност може би трябваше да ти намеря работа като военен министър.

— Но ще приемеш моите условия, нали? — умолително изрече тя, съзнавайки, че ако... Не, жестоко бе да мисли, че няма да го види отново. Тя приближи ръката му до устните си и целуна дланта.

— Ще открия какво се е случило с Джеймс — решително заяви Колтър.

— Моля се да го сториш.

Дъхът ѝ замря в дланта му и никой от двамата повече не проговори. Но Колтър не приемаше пораженията спокойно. Не възнамеряваше да се предава. Не и той!

Както когато бе малко момиче, Елизабет тайно пожела да спре времето с магическа пръчица. Бе алчна за всеки миг, който ѝ се изплъзваше, а часът на заминаването неизбежно наближаваше. В главата ѝ непрекъснато се въртеше снощната мисъл, че е готова да си открадне онова, за което копнее. Изпитваше вина. Бе откраднала ризата на Колтър и я бе скрила под възглавницата си. Ала малката ѝ хитрост се оказа ненужна. Той бе повярвал на думите ѝ, че му позволява да идва, когато пожелае, и бе оставил всичките си вещи при нея.

Не след дълго господин Джош доведе коня на Колтър пред вратата, където всички бяха излезли да изпратят полковника.

— Грижете се добре за този чудесен кон, полковник — рече Джош и му подаде юздите.

Рута пък донесе увит в салфетка вързоп.

— Благодаря за провизиите, полковник. Сложила съм ви малко шунка и бисквити, с които да се подкрепите, докато не изгладнеете

съвсем и не се върнете да ви нахраня.

— Поддържай огъня и имай готовност да подготвиш богатата вечеря, Рута. Ще се върна скоро — обеща той и сложи вързопа в чантата на седлото си.

— Молитвите ми ще бъдат с теб, Колтър — тихо продума Емили, щом той се обърна към нея. Изчерви се свенливо като девойка, когато той я целуна по бузата и ѝ прошепна нещо.

Накрая коленичи и разтвори ръце да прегърне Никол.

— Един войник не може да отиде на бой, без неговата принцеса да му подари нещо за спомен — Колтър очакваше прегръдка, но получи повече. Целувки! Толкова много, по цялото лице, докдето можеше да достигне дъщеря му. Той едва не задуши крехкото телце в прегръдките си. Благославяше и проклинаше войната, която му бе дарила дъщеря само за да му отнеме възможността да я вижда често. — Никол — прошепна той, — грижи се за всички вместо мен. Особено за себе си.

Тя кимна тържествено.

— А твоето обещание?

— Помня какво ти обещах — той неохотно я пусна и се изправи. Забеляза, че Елизабет ги гледа недоумяващо и побърза да обясни, като несъзнателно галеше дъщеря си по главата. — Обещах ѝ всяка вечер в пет часа да поглеждам часовника си и да помня, че тя ще слуша камбанките на замъка си, докато се моли за мен.

— Ние всички ще се молим за теб — Елизабет се огледа и срещна подкрепа и разбиране от страна на Емили и Рута. Те предумаха Никол да се прибере вътре.

Елизабет и Колтър останаха сами. Не знаеха какво да си кажат. Съветите да не се излага на опасност ѝ изглеждаха нелепи, въпреки че изрече точно тези думи, без да може да задържи сълзите си.

Колтър свали шапката си и приближи. Повдигна брадичката на младата жена и пресуши с устни сълзите ѝ.

— Ти си единственото истинско нещо в живота ми! Обичам те, Елизабет! Може би... — гласът му заглъхна и той мъчително преглътна. — Може би това е всичко, което има значение за мен — устните му леко докоснаха нейните.

Тя бе затворила очи и разбра, че вече се е качил на коня по скърцането на седлото.

Стоя дълго така, без да посмее да повдигне клепачи.
Когато бе сигурна, че той вече е далеч, прошепна:
— Върни се при мен жив, Колтър! Обичам те...

Елизабет мислеше, че дълго време няма да получи новини от Колтър, но когато седнаха да вечерят, пристигна куриер с писмо. Рута нахрани младия мъж и го изпрати, преди Елизабет да е прочела посланието.

Името ѝ беше изписано с дързък мъжки почерк в горния край на плика. Тя погали хартията и сякаш усети силната ръка на Колтър. Значи той мислеше за нея. Зарадва се, представила си чувствените излияния, които вероятно съдържаше писмото. Но когато започна да чете, се укори за подозренията си.

„Елизабет,

Моля те да се запознаеш с госпожа Хю Морган, която пристига днес в Ричмънд. Нейният съпруг, както си спомняш, ти бе представен, и е човек, когото уважавам и смятам за мой приятел. Засега не е сигурно къде ще отседне тя. Предлагат ѝ да започне работа в Министерството на финансите в отдела за ценни книжа и бонове. Тя не познава никого в града, Елизабет, и ако ѝ предложиш приятелството си, ще облекчиш пребиваването ѝ, а аз ще ти бъда безкрайно задължен.

Колтър Уейд Сакстън, Полковник от армията на
Конфедерацията.“

Елизабет притисна писмото към гърдите си, учудена с какво доверие се отнася към нея Колтър, щом я моли да се сприятели с напълно непозната жена. Независимо че писмото не съдържаше онова, което очакваше, тя щеше да го запази като скъп спомен.

Емили, разтревожена от възцарилото се мълчание, я помоли да сподели новините, в случай че не са от интимен характер. Елизабет веднага ѝ прочете писмото и ѝ довери страховете си.

— Едва ли е необходимо да ти обяснявам, мила моя Елизабет, че Колтър не би изложил на риск нито теб, нито Никол. Спомни си само колко ви обича — рече Емили и продължи по-спокойно: — Може и да се заблуждавам, защото съм стара и глупава, но...

— Ти никога не си била глупава, Емили!

— Е, мисля, че по този начин той моли за твоето доверие в него. Времето, което полковникът прекара тук, предопредели по-нататъшния ти живот — Емили понечи едновременно да я утеши и да я накара да замълчи, като нежно стисна ръката ѝ. — Очакват те трудности и изпитания, но знаеш, че можеш да разчиташ на моята подкрепа. А и не виждам какво би ти навредило, ако се видиш с тази дама, както той те моли? Ако тя не ти допадне, не си длъжна да ѝ станеш приятелка.

— Права си — Елизабет сгъна писмото и го остави в скута си. — Но, Емили, аз се запознах с Хю Морган и той знае, че съм омъжена. Ако...

— Мислиш, че Колтър ще те компрометира?

— Не знам... Но ако съпругата на Морган се добере до тайната ми и неволно разкрие коя съм... Много пъти си ми повтаряла, че на Алма никога не би ѝ хрумнало да ни търси тук, но в сърцето ми се е загнездило лошо предчувствие, от което не мога да се отърся...

— Тогава внимавай — сериозно я предупреди Емили, макар да знаеше, че ако поощри страховете ѝ, младата жена ще загуби кураж. — Изчакай до сутринта. Когато отидеш на работа, дамата може да е там и на място ще решиш как да постъпиш. Продължиш ли да се измъчваш в догадки, ще паднеш духом и ще бъдеш безполезна както на себе си, така и на детето си. Отивам да си легна. Съветвам те и ти да направиш същото.

Елизабет кимна, но лошите предчувствия продължиха да я измъчват.

— Полковникът поръча да ви закарам до града — настоя господин Джош.

— Полковникът замина, сега решавам аз. Мога да вървя и пеша.

— Госпожице Елизабет, полковникът ме предупреди, че така ще се получи. Той каза: „Господин Джош, закарай я и се дръж с нея като с мулетата. И те не слушат много-много като им говориш.“

Елизабет го погледна, опипвайки копчето на дантелената си яка.

— Двамата с полковника сте упорити като магарета, не аз!

От нейна страна не последваха повече протести и спорът бе прекратен. Тя се качи на колата и се настани на дървената седалка.

Сутринта бе мразовита и ясна. Слънцето бавно се издигаше по небосклона, докато колата напредваше по пътя към града. Елизабет изпитваше лесноразбираемо притеснение преди постъпването на новата служба. Предупрежденията и очакванията на министър Меминджър събуждаха тревожни мисли у нея и я задължаваха неимоверно.

Когато навлязоха в града, за да се разсее, Елизабет се зае да разгледа великолепните домове от двете страни на улицата. Минаха покрай няколко елегантни тухлени къщи, построени в гръцки стил. Бяха на два етажа, с конюшни, стопански постройки и кухни в задния двор, както и с добре поддържани градини отпред. Почти осезателно си представи аромата на разцъфналите розови храсти. През пролетта жасминът, азалиите и дюлите, храстите и лозите щяха да изпълнят въздуха с феерия от цветове и ухания, които упояват сетивата и карат човек да забрави, че наблизо бушува война.

Но щом господин Джош зави към сградата, където се помещаваше службата за съкровищни бонове, Елизабет съгледа върволица от ранени мъже, жени и деца с измъчени лица. Страшната картина я върна към реалността.

Елизабет притеснено подръпна шапката си, когато господин Джош спря колата пред портала. Двамата войници на пост веднага се спуснаха да помогнат на младата жена да слезе. Помисли да каже на Джош, че ще се прибере въкъщи пеша, но бързо отхвърли тази мисъл, защото не искаше да спори с него.

— В три часа, Джош.

— Ще ви чакам.

В сградата цареше хаос. Нестроен хор от женски гласове стъписваше новодошлия. Елизабет слисано проследи неспирно влизащите и излизащи хора. Пълна възрастна дама, ако се съди по облеклото вдовица, най-сетне я забеляза и попита дали може да ѝ помогне. Елизабет ѝ обясни и непознатата нареди да я последва. Докато се изкачваха по стълбите, вдовицата се представи като госпожа Марстънд. Тя осведоми Елизабет, че останалите дами са приятни,

самата работа не е трудна, а атмосферата, както мнозина смятаха, подхождаше повече за сбирка на чаша чай, отколкото за работа.

Няколко минути след като ѝ показаха работното място до прозореца, което ѝ предоставяше приятна гледка към града, Елизабет се запозна с двете дами, които щяха да я обучат.

Госпожа Томас Галуей, стройна и бледа, имаше печално изражение, което се подсилваше още повече от белия кичур в иначе тъмнокестенявата ѝ коса. Носеше пенсне, а нежният ѝ глас с характерното за Южна Вирджиния мелодично провлачване, напомни на Елизабет за дома. Госпожа Кандейси Сойер имаше живи сини очи и очарователни трапчинки, които красяха лицето ѝ всеки път, когато се усмихнеше — а както Елизабет щеше да разбере скоро, госпожа Сойер твърде често се усмихваше. Дамата бе доста лекомислена, както пролича още при първите разменени реплики. Задаваше въпрос след въпрос и, преди Елизабет да успее да ѝ отговори, преминаваше на друга тема.

Работата, както спомена госпожа Марстънд, не беше трудна. Дадоха на Елизабет писалка, мастилница и купчина съкровищни бонове, които трябваше да номерира. Няколко дами се разхождаха из голямата зала и единствената им работа бе да прибират номерираните бонове и да слагат нови там, където имаше нужда. Номерираните бонове се носеха в предната част на залата, където се подписваха и им се поставяше дата. Връчиха на Елизабет работен лист, на който бе написан начален номер, а тя самата, в края на всеки работен ден, щеше да записва номера, с който трябваше да започне на следващата сутрин.

Не беше трудно да пишеш последователни номера, макар да бе крайно отегчително. Тя се вслуша в клюките, които си шепнеха дамите около нея. Най-оживено се обсъждаше покачващата се цена на брашното. Миналата седмица била десет цента за килограм, а тази седмица бе скочила на дваисет и пет цента. Обувките и ботушите, ако изобщо можели да се намерят на пазара, били по петдесет долара чифта. Солта, толкова необходима, също била на изчерпване и цената ѝ главоломно се покачвала. Когато стигнала трийсет цента за килограм, градският съвет решил да предостави по половин килограм на човек на цена пет цента. Оплакваха се, че ризите са по дванайсет долара и негрите били по-добре облечени от белите. Разговорите се въртяха все в този дух...

Госпожа Галуей само чакаше да подхванат темата за спекулантите, интендантите и комисарите, и занарежда с тих поверителен глас слуховете за тайните им сделки.

Всички кимаха унило, докато обявиха края на работния ден. Елизабет пожела лека нощ на госпожа Галуей, която вече мило бе предложила да я нарича Тилда, после взе палтото и шапката си от закачалката до работната маса и напусна сградата. Господин Джош я чакаше в компанията на още няколко слуги с коли и карети, въпреки че повечето от дамите се отправиха към близкия хотел, където бяха наели стаи.

Господин Джош увери Елизабет, че Никол не е била по-палава от всяко друго дете и младата жена прехвърли мислите си върху Колтър. Както я бе посъветвала госпожица Емили снощи, нямаше смисъл да се тревожи за нещо, което не зависеше от нея. Но се надяваше той да е в безопасност, където и да се намира.

Разговорът по време на вечерята се въртеше около първия работен ден на Елизабет. Спокойната вечер бе помрачена малко от нервността на Никол, която постоянно питаше кога ще се върне Колтър, макар Елизабет да се опита да я развлече, като си поигра с нея, преди да я сложи да спи.

Усетила превъзбуденото състояние на дъщеря си, тя седна до леглото ѝ и я погали по косата.

— Случи ли се нещо днес, съкровище?

— Докато събирахме орехи с Рута, господин Джош намери дърво.

— Дърво ли?

— Да, за люлка...

— Но ти май не си много щастлива, Никол? Нали толкова искаше люлка? — Елизабет си помисли, че Никол заспива и се наведе да я целуне по челото. Но момиченцето все още беше будно и Елизабет попита: — Да не си направила нещо лошо и господин Джош или Рута да са ти се скарали?

— О, не, мамо. Не съм, не съм...

Мъничката ѝ ръчичка лежеше в дланта на Елизабет и младата жена се чудеше какво не е наред. Никол не бе уплашена, не се вкопчваше в нея, не и като през първите нощи, когато дойдоха. Но какво я бе разстроило?

— Миличко, знаеш, че можеш да кажеш на мама, ако си направила нещо лошо. По-важно е да кажеш истината, отколкото да се страхуваш, че ще бъдеш наказана. Знаеш това. Моля те, миличко, кажи ми, иначе се тревожа.

— Видях един мъж...

— О, Господи!

— Аз не съм виновна...

— Не! Не, разбира се, че не си, Никол — насили се да остане спокойна Елизабет и приглади назад косата на дъщеря си. — Каза ли на господин Джош? — Никол поклати глава. — Защо? Той няма да позволи на никого да те нарани. Рута и госпожица Емили знаят ли? — осъзна, че въпросът ѝ е излишен, защото ако знаеха, щяха веднага да ѝ кажат. Опита да потисне паниката, за да не изплаши Никол, прегърна я и тихо попита: — Мъжът говори ли с теб?

— Не, той наблюдаваше.

— И господин Джош не го забеляза?

Никол повторно поклати глава и стисна ръката на майка си.

— Щеше да каже, че пак си... измислям.

— Че си измисляш? Но аз ти вярвам! Разбира се, господин Джош вероятно би казал така, защото сам не е видял непознатия. Миличко, не трябва да се тревожиш. Мама ще обясни на господин Джош и на Рута. И ти обещавам, че те внимателно ще следят дали този господин ще се появи отново. Знаеш, че те обичат и няма да позволят на никого да ти стори зло, докато мама отсъства.

Мина доста време, преди Елизабет да излезе от стаята на дъщеря си. Говори само с Джош и Рута, не искаше да безпокои Емили, но още веднъж сподели страховете си с тях. И двамата обещаха да бдят над Никол, а Джош да провери дали наблизо не се навърта дезертьор, който да си е направил бивак.

Въпреки уверенията им, когато си легна, Елизабет притисна до лицето си ризата на Колтър и се замисли как да защити детето си. Колтър може би нямаше да се върне в продължение на месеци и макар да знаеше, че трябва да го извести за опасността, той не бе длъжен да осигурява защита им.

Денят на благодарността наближаваше и госпожа Марстънд бе споменала, че ще им платят преди края на седмицата. Благодарение

щедростта на Колтър, килерът им бе пълен и не бе необходимо да се купуват хранителни продукти.

Елизабет щеше да използва парите за друго. За револвер.

Джош разполагаше с ловна пушка, но младата жена искаше да има револвер. Никога не бе докосвала оръжие, но трябваше да се научи да стреля. Нямахте да позволи на Алма да отнеме дъщеря ѝ. Едва ли някой щеше да ѝ повярва, но Елизабет подозираше, че свекърва ѝ е открила скривалището им.

Цяла нощ вятърът плачевно виеше в дърветата и Елизабет спа неспокойно, измъчвана от кошмари.

А навън тъмна мъжка фигура наблюдаваше къщата, наметната с дебело вълнено одеяло. Непознатият се бе облегнал на близкия ствол, като безмълвно се молеше да не завали. Той трябваше да бди неотлъчно, както му бе наредено.

А друг невидим силует държеше под око него.

ДЕСЕТА ГЛАВА

През следващите няколко дни тайнственият съгледвач не се появи. Елизабет бе крайно предпазлива и постоянно напомняше на Джош и Рута да бъдат внимателни.

Работата ѝ бе еднообразна и отегчителна. Не окуражаваше околните да я заговарят и скоро броят на номерираните от нея бонове достигна три хиляди, което бе постижение за първа работна седмица на „финансово момиче“, както сами се наричаха дамите тук.

Госпожа Хю Морган се появи чак следващия, понеделник. Джена, както дамата любезно помоли да я наричат, избра да седне до Елизабет.

Другите шокирано гледаха новопостъпилата, може би защото начинът, по който говореше, веднага издаваше, че е янки. Младата жена правеше впечатление с виолетовите си очи и гъстата бухнала кестенява коса. Първоначалното стъписване премина в открит протест и възмутените дами една по една отидоха да подадат оплаквания.

Елизабет бе объркана. Не знаеше какво да предприеме, въпреки че не бе забравила молбата на Колтър, нито факта, че познава съпруга на Джена. За нея той бе най-симпатичният сред хората на Колтър. Не бе честно да се настройват срещу Джена Морган само защото се бе родила на север.

Не след дълго се появи госпожа Марстънд.

— О, Елизабет, на дамите им е необходимо време да свикнат с госпожа Морган. Надявам се, мога да разчитам на теб да ѝ съдействаш...

— Да, разбира се — бързо отвърна Елизабет, притеснена, че Джена Морган може да ги чуе. Госпожа Марстънд я потупа окуражително по рамото и отмина.

— Предупредих Хю да ми намери по-закътано място с по-малко хора. Свикнала съм да работя сама. Имам хубав почерк и често помагах на баща си в бизнеса. Но съпругът ми сметна, че ще ми бъде

по-приятно да работя в компанията на жени. Типично за един мъж да вярва на подобни глупости.

— Сигурна съм, че всичко ще бъде наред, щом ви опознаят, госпожо...

— Джена, моля. А аз мога ли да те наричам Елизабет?

Към края на работния ден Елизабет бе на мнение, че Джена Морган прикрива чувствителната си натура с арогантно поведение и затова предизвиква околните. Ала състраданието надви предпазливостта, когато Джена почти разплакана призна, че е съсипала няколко бона и ще бъде глобена още първия ден, а може би ще загуби и работата си. Елизабет веднага ѝ се притече на помощ, като внимателно поправи сгрешените номера, което ѝ коства объркване в реда на нейните. Постъпвайки на работа тук, Джена бе лишила от препитание някоя южнячка и недоволството на останалите бе разбираемо. Ала резервираността на Елизабет се стопи съвсем, когато новата ѝ позната довери, че е загубила детето си. Елизабет почувства нейното желание да се сприятелят, както и тъгата по съпруга ѝ, докато ѝ разказваше подробности за болестта си преди и след раждането на детето. Дълговете на семейството ѝ били толкова големи, че Хю не можел да ги погаси и по тази причина се наложило тя да започне работа.

Трогната и в същото време шокирана от емоционалните ѝ признания, Елизабет се молеше наум Джена да не поиска от нея подобни интимни откровения. Ала настроението на новопостъпилата млада жена скоро се разведри и тя започна да разисква хода на войната и обстановката в Ричмънд. Но остана разочарована, че Елизабет не пожела да я осведоми къде точно са заминали Колтър и Хю, макар много находчиво да ѝ задаваше провокиращи въпроси.

Част от страховете на Елизабет, че съпругата на Хю ще разкрие истинската ѝ самоличност, се оказаха напразни. Вечерта Елизабет разказа на Емили как новата ѝ позната бе споменала, че явно не може да бъде напълно разбрана от слушателката си, която не е омъжена. Елизабет я бе оставила в неведение.

— Става така, както се надявах, Елизабет. Добре е за теб да прекарваш времето си в компанията на млада жена на твоята възраст.

— Не съм много сигурна — рече Елизабет, макар да знаеше, че ще окуражи приятелските отношения с Джена, тъй като тя постоянно

споменаваше по нещо за Колтър, а неговата любима бе жадна да научи колкото може повече за него.

В края на втората работна седмица Елизабет вече твърдо бе решила да се сприятели с Джена. Ядосваше се, че останалите дами продължават да отбягват госпожа Морган, както и самата нея, макар да разбираше мотивите им.

Джена възнагради добронамереността ѝ с разкази за обществени събития, на които бе станала свидетелка заедно с Хю и Колтър, като не спираше да сипе похвали по адрес на полковника. Той никога не обръщал специално внимание на някоя дама, макар да не му липсвали обожателки.

През следващите дни грешките на Джена с боновете зачестиха и станаха причина за неприятен инцидент, който Елизабет не знаеше как да тълкува.

— Уверявам ви, госпожо Марстънд — протестираше Джена, а гласът ѝ трепереше от възмущение заради обвинителния тон на другата жена, — дадоха ми по-малко бонове!

— Но това е невъзможно! Не се е случвало никога, разбирате ли? Никога досега!

— Госпожо Марстънд — намеси се Елизабет, — при така стеклите се обстоятелства не е изключено нещо подобно...

— Ами... Може би имате право — заекна госпожа Марстънд, доста стресната от това предположение, но бързо се съвзе. — Госпожо Морган, съгласна съм, че не всички изпитват симпатии към вас, и то по обясними причини, но са длъжни да се отнасят по подобаващ начин, щом вие работите в нашето финансово министерство. Трябва всячески да защитаваме нашето богатство, за да не позволим фалшифицирани бонове да попаднат в ръцете на врага. Не е тайна, че златните ни резерви намаляват с всеки изминал ден и това започна, много преди да оповестим нашата декларация за правата на южните щати. Но в подобно положение са и янките. Ако приема, че са ви дали по-малко бонове, следователно трябва да обвиня някоя от другите дами в грубо нарушение на реда и да подложи на съмнение съществуващото доверие. Ще се погрижа това повече да не се повтаря.

— Да, госпожо — съгласи се Джена кротко и възрастната дама си тръгна, ала недоволното ѝ изражение не изчезна.

Елизабет можеше да се закълне, че за миг съзря триумф в очите на Джена, преди тя да сведе поглед и да прикрие чувствата си. Този инцидент събуди подозрения у Елизабет. Колкото повече мислеше за това, толкова по-уверена ставаше, че няма смисъл Джена да краде бонове — за какво биха ѝ послужили? Досега се бяха събрали двајсет сгрешени бона, които не можеха да се поправят. Двајсет?! Елизабет се намръщи. Нима бе броила наум повредените бонове? Със сигурност вече бе загубила представа, тъй като бе помогнала на Джена да поправи не един. Защо ѝ бе да брои предполагаемите сгрешени?

Предполагаемите?! Да, защото не ги бе видяла с очите си.

Елизабет бавно поклати глава. Трудно ѝ бе да повярва, че Джена ще си позволи да ги скрие само защото се страхува да не я накажат и да не ѝ удържат от заплатата. А и Джена бе доста разстроена от отношението към нея заради месторождението ѝ, като че ли бе жигосана. Освен това бе заплашена да загуби работата си.

Не намирайки отговор на въпросите си, Елизабет реши да поговори с Емили. Щеше да ѝ разкаже всичко и се надяваше по-възрастната дама да я подкрепи.

От притеснение я заболя глава. Добре че Джош дойде да я вземе. Докато пътуваха към вкъщи, се изля леденостуден дъжд. Вкочанена от студ, Елизабет забрави за Джена и за намерението си да говори с Емили.

Дори да не бе забравила, скоро щеше да го стори, защото онемя от изненада, когато съгледа Колтър на прага.

Двамата безмълвно размениха погледи. Колтър отиде да помогне на Джош да приберат мулетата, докато Рута се суетеше около Елизабет, която покорно се остави на грижите ѝ. Студът се бе просмукал в костите ѝ, а устните ѝ бяха посинели.

Горещото кафе, щедро примесено с бренди, я стопли, но пламенната прегръдка на Колтър превърна зимната вечер в лятна жега. Полковникът отпрати Рута да се погрижи за съпруга си и отново прегърна Елизабет. Целувката му я остави без дъх.

— При теб се чувствам като в рая — прошепна той до устните ѝ и ги погали с език, след което потъна в горещите копринени дълбини на устата ѝ.

Удоволствието, което изпита, я изпълни с болезнено желание.

— Липсваше ми... Толкова ми липсваше — прошепна тя и целуна брадичката му, преди устните му отново да намерят нейните в сладко обещание.

Елизабет стоеше с гръб към огъня. Голите ѝ стъпала потъваха в килима. Тя се надигна на пръсти и ръцете на Колтър обхванаха бедрата ѝ, повдигнаха я и я притиснаха към тялото му толкова плътно, че дори перо не би могло да се промуши помежду им.

Устните им се сливаха и разделяха отново и отново, полуизречени думи заглъхваха между страстните им целувки, докато и двамата останаха без дъх.

— Кога пристигна?

— Преди около час.

— Колко дълго можеш да останеш? — прошепна тя.

Големите ѝ очи умоляваха, както и нежният ѝ леко потрепващ глас. Колтър приглади къдриците, разпилени по лицето ѝ. Искаше му се да я излъже, но не можеше.

— Няколко часа. И те са откраднати.

Тя уплашено вдигна глава и обхвана лицето му, принуждавайки мъжа да срещне погледа ѝ.

— Да не си навлечеш неприятности?

— О, не, за Бога, не — категорично отвърна той. — Неприятностите идват от това, че не мога да те виждам, да те прегръщам. Моля те, любима, не мисли за това. Само ми позволи да те целувам — устните му докоснаха нейните и я накараха да забрави всичко, заслепена от огнената му страст.

Ала след миг младата жена се отдръпна от него с изненадваща сила.

— Колтър, помисли! Не можеш да рискуваш...

— Мога! И го правя. Имам нужда от теб, Елизабет. Имам нужда от топлината ти, от любовта ти, а не от тази проклета война! Навоювах се.

Младата жена потръпна, обзета от лошо предчувствие. Ала неспособна да възрази, тя му отдаде това, от което той толкова се нуждаеше — своята топлина, негласната си любов, устните си...

Той взимаше всичко, наслаждаваше се на всеки миг близост, заглушавайки нарастващия смут в душата си.

Сърцето ѝ се сви. Необуздаността, която ги бе обзела, ги водеше към опасна пропаст. Усещаше, че и Колтър го съзнава, макар целувките му да преминаха в настойчиви ласки, сякаш мъжът не искаше да се лишава от нежността, с която го даряваше любимата му. Бавно, мъчително бавно, тя долови как дишането му става по-дълбоко, по-равномерно, и това ѝ помогна да укроти забързания ритъм на собственото си сърце.

Той облегна главата ѝ на гърдите си, измъкна фуркетите от косата ѝ и ухаещ копринен водопад се спусна по гърба ѝ. Елизабет наклони глава, за да вижда лицето му. Бе омагьосана от чувствените му устни, от очите му, които я потапяха в сладно опиянение. Той се усмихна закачливо и продължи да я прегръща, без да иска нищо в замяна.

Тя плъзна пръсти по обветреното му лице и продължи да го гали, без да съзнава колко го възбуждат ласките ѝ, после проследи извивката на ухото му, а мъжът хвана ръката ѝ, целуна я нежно и я притисна към гърдите си.

— Би изкушила и дявол да разбие вратите на рая с милувките си, любима! Не съм светец, Елизабет, и никога не съм се смятал за такъв, но като знам, че ме чакаш тук, в тази къща се чувствам като приютен в рая...

Елизабет вдигна поглед, очите ѝ бяха натежали от сълзи и тя премигна, за да ги прогони. Срећна погледа му и съзря желанието, което го разкъсваше. Тя се изчерви, но още няколко мига продължи да си повтаря наум в сладко опиянение думите му. Имаше за какво да копнеят, макар да не смееха да изкажат желанието си. Колтър бе за Елизабет олицетворение на мъката и на екстаза. Мъка, защото той бе единственият мъж, когото обичаше, макар да не се бе омъжила за него, и екстаз, задето отново я накара да се разтвори като цвете с пламенната любов, която открито ѝ засвидетелстваше.

Мисълта за безопасността бе забравена, волята отстъпи на заден план и двамата се подчиниха на зова на плътта. В този миг Елизабет за нищо на света не би напуснала топлината и сигурността, която ѝ предлагаха обятията му.

Колтър с възхищение съзерцаваше красивото ѝ лице. За него не остана скрита душевната борба, която младата жена водеше със себе си. Въпреки негласното обещание за търпение, се изкуши да ѝ каже, че

отказът в случая не е проява на храброст. Мисълта да люби Елизабет не го напускаше, хвърляйки го и сладостни фантазии.

Отгатнала намеренията му, Елизабет усети нов прилив на сили, волята ѝ да се бори се възвърна и тя го отблъсна.

— Вечерял ли си? — попита и направи няколко крачки към вратата. Учуди се, че никой, дори Никол, не ги бе обезпокоил.

— Опитите ми да те очаровам се провалиха, щом можеш да мислиш за храна в такъв момент.

— О, не, не е така! — възпротиви се тя закачливо. — Покорена съм, полковник. Ако продължите да ме омайвате дори още миг, ще издъхна в краката ви.

— Подобен изход — отбеляза той лениво и плъзна поглед по тялото ѝ — си заслужава да бъде обмислен.

Игривите закачки секнаха, когато пламналият му взор задържа нейния. Вълнуващ спомен я накара да отвори широко очи, а мъжът усети разкъсващо плътта му желание. Пълните ѝ устни, порозовялата кожа, леката усмивка, внезапното потрепване на миглите ѝ и последвалата въздишка — всичко това го предизвикваше да удовлетвори изгарящата го възбуда.

— Колтър, моля те, недей — трескаво промълви тя.

Той се отдръпна и рече:

— Преобуй се в сухи чехли и да се присъединим при другите.

За да спаси и двамата от изкушение, Елизабет незабавно се втурна да изпълни поръката му. Но точно когато излизаха от стаята, Колтър спря.

— Отдавна мисля да те попитам защо спиш долу, далеч от другите обитатели на дома?

— По-спокойно е.

— Да не би все пак да планираш някакви забавления, които иначе биха смутили съня им?

Подигравателният му тон я смути.

— Понякога имам кошмари и будя Никол.

— Кошмари? — повтори той нежно, дори прекалено нежно. Хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си. — Някой ден, Елизабет, ще ми разкажеш — мъжът леко погали сенките под очите ѝ. — А когато този ден дойде, малка лисичке, ще имаш сенки под очите единствено

защото си прекарала безкрайна любовна нощ и не си имала време да отдъхнеш.

Нежността му успокои изтерзаната ѝ душа. Елизабет кимна, без да му обяснява, че от известно време сънува само него. Това я караше да се чувства спокойна до оня ден, когато Никол ѝ бе казал за непознатия, който се навърташе около къщата. Щеше да сподели тревогите си с Колтър, но по-късно.

Часовете летяха неусетно. Като игриво кученце Никол се настани в скута на Колтър и настоя да ѝ покаже как се надува дървената свирка, която ѝ бе подарил. Той пое издялания, украсен с орнаменти на цветя, инструмент и обясни, че мнозина войници постоянно дялкат нещо от дърво, за да минава по-бързо времето. Никол отказа да си легне и обви с малките си ръчички врата на Колтър. Склони глава на рамото му и скоро заспа.

Елизабет изпита завист заради прекомерната обич на дъщеря ѝ към него. Ала му се усмихна в израз на мълчалива благодарност за щедростта му към Никол. Скоро Рута взе детето и го сложи да спи. Колтър се изправи. Време беше да тръгва.

— Преди да поема, искам да ти кажа още нещо, Елизабет. Джош ми спомена какво е изплашило Никол. Признавам, сгреших като не ти казах, че тайният съгледвач е от моите хора. Нямах да бъда спокоен, ако не бях оставил някой, който да ви пази.

Не можеше да му се сърди. Та той им мислеше доброто! Макар страхът, който беше преживяла, да бе оставил траен отпечатък в съзнанието ѝ, Елизабет тихо пожела на любимия си безопасно пътуване, а Джош отиде да изведе коня.

Двамата отново останаха сами. Тя плъзна пръсти по мундира му, имаше нужда да го докосне в последната горчива минута.

— Джош — продължи Колтър — вече е подслонил в сеновала моя съгледвач, така че да не се набива на очи, но и да може да наблюдава наоколо. Не се противи, Елизабет, така ще съм по-спокоен.

— Както искаш — отвърна тя, съзнавайки, че би му обещала всичко, каквото пожелае в този момент.

— А ти, малка лисичке — промърмори той и припряно приглади косата ѝ, — пази себе си и дъщеря ни — той си сложи ръкавиците и шапката, наведе се и пламенно целуна младата жена.

Веднага след това се обърна и тръгна, без да изслуша докрай заръките ѝ.

Препусна в леденостудения дъжд, съзнателно отказвайки да мисли за раздялата, запазил няколкото часа спокойствие в сърцето си за следващите дни.

В това време Хю Морган също напускаше Ричмънд на път за уречената среща. Бе отчаян и нещастен.

Тревожеше се за Джена. Тя не беше в безопасност в хотелската им стая. Никой не си спомняше да я е виждал от сутринта, когато бе отишла на работа. Няколкото свободни часа, които Колтър толкова трудно бе уредил, за Хю бяха изгубени в безплодно търсене.

Когато стигна мястото на срещата извън града, Брайс, Андре и Колтър вече го чакаха. Хю се надяваше Колтър да му каже, че Джена е била с Елизабет. Но полковникът не спомена нищо и Хю усети как надеждите му рухват. Не сподели опасенията си със своите приятели и продължи да язди редом с тях на север, макар тайните страхове да не му даваха покой. А това бе крайно опасно за човек, комуто предстоеше скоро да се сблъска с врага.

Страхът, завладял сърцето на младия мъж, го правеше крайно уязвим.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На Елизабет ѝ се струваше, че през дните, последвали краткото посещение на Колтър, целият свят около нея върви към разрушение.

Заплахата янките да превземат Фредериксбърг бе накарала тълпи обезумели жени и деца да започнат да прииждат към Ричмънд още преди битката да е започнала. Миналата пролет врагът почти бе стигнал пред вратите на Ричмънд. Генерал Лий бе успял да отблъсне вражеската армия и дори бе влязъл в Мериленд. Независимо от факта, че бе предана на каузата, Елизабет тайно се питаше защо генерал Лий не вземе по-решителни мерки срещу янките, които, предвождани от генерал Бърнсайд, бяха навлезли дълбоко в щата Вирджиния.

Междувременно молитвите на дамите, с които работеше, се бяха сбъднали и бе паднал дълбок сняг. Така военните действия щяха да се забавят до пролетта. Ала всички живееха с чувство то за надвиснала опасност.

В Ричмънд постоянно се стичаха тълпи бегълци и Елизабет се чудеше дали собственият им страх ги е прогонил от домовете им, или врагът. Съмненията ѝ не говореха за състрадание към измъчените хора и това я накар да изпита вина, макар да знаеше, че не е единствената, която мисли така. Мнозина се опасяваха, че в града ще избухне епидемия от едра шарка. Елизабет бе сериозно разтревожена. Тилда Галуей бе споменала, че някои лекари възнамерявали да ваксинира здравите деца и възрастните. Щеше ли да съумее да защити Никол и себе си, имайки предвид постоянните рискове, на които бяха изложени?

Тази мисъл я преследваше неотстъпно, макар работните и часове да минаваха по-скоро в споделяне на клюки и слухове, които разбунваха духовете, отколкото в работа.

Генерал Лий смяташе, че янките ще прекъснат железницата и по този начин Ричмънд щеше да стане зависим от Данвил за храни и стоки, и то само ако се построеше нова железопътна линия.

Всеки ден дамите шушукаха за по-заможни техни познати, които купували параходи и преминавали блокадата. Тези новини шокираха лесно ранимите южнячки, но истински фурор предизвика слухът, че президентът Дейвис възнамерявал да размени с янките южняшки памук за сол.

Джена, която претендираше, че черпи знанията си от вестниците, добави, че Севера е склонен да търгува повече с дрехи, месо, обувки и одеяла — все неща, от които Юга отчаяно се нуждаеше — в замяна на памук. Северът имаше нужда от памук, за да не затвори фабриките си. Можеше да се търгува с всичко, освен с пушки и муниции.

— И мисля, че могат да се намерят начини, въпреки забраните — добави тя и предизвикателно огледа залата. Когато Елизабет не отвърна на провокиращата забележка, Джена продължи: — Дейвис е...

— Президентът Дейвис — поправи я Елизабет, без да съзнава колко често трябваше да напомня този факт на Джена.

— Да, президентът Дейвис. Той се надява да получи петнайсет-двайсет пакета сол за бала памук, но ще бъде късметлия, ако получи и десет. Посредниците ще приберат разликата.

— Нима си научила всичко това от вестниците?!

— О, не забравяй, Елизабет, че имам стая в хотел, пълен с военни.

— Тези мъже са спекуланти, щом ще се облагодетелстват и забогатеят по време на войната.

— Както са правили мнозина през подобни преломни исторически периоди, Елизабет. О, напоследък си станала доста свадлива.

— Разстройвам се, като си помисля за тези хиени, които забогатяват на чужд гръб, а толкова жени и деца са обречени на глад.

— Но за щастие, ти не си от тях — каза Джена и се наведе над работата си.

Елизабет изпита вина, задето тя и детето ѝ наистина имаха храна в изобилие. Напоследък бе доста неспокойна в присъствието на Джена. Чувстваше се така от деня след посещението на Колтър.

Беше дошла на работа, радостно превъзбудена заради тайната си, макар да ѝ се искаше да я сподели с някого. Когато Джена спомена, че била поканена на вечеря от друга съпруга на военен, която работела в

интендантството, и по тази причина не могла да се види с Хю, но прекарала чудесна вечер, Елизабет остана крайно изненадана.

Не бе очаквала сълзи, тъй като гримът на Джена не би издържал на прекалено силни излияния, но липсата на всякаква реакция, дори на съжаление, накара Елизабет да се почувства смутена. Не беше нито нейно право, нито нейна работа, да обсъжда личните отношения между Джена и Хю. Макар да се упрекваше тайно, мисълта, че нещо не е наред между тях, продължаваше да я измъчва.

През последните дни грешките на съпругата на Хю бяха намалели и госпожа Марстънд спомена, че може би Джена и Елизабет ще бъдат преместени на по-лека работа — подсушаване на подписаните бонове с попивателна хартия — тъй като две от жените се прибирали по домовете си. Новината развесели и поуспокои Елизабет.

Дните ѝ протичаха по-спокойно, защото знаеше, че дъщеря ѝ е в безопасност. Мъжът, когото Колтър бе наел — Доби, както бе научила, въпреки че не бе сигурна дали това е личното, или фамилното му име — бе толкова мълчалив, че отказът му да говори граничеше с грубост. Но тя не можеше да го вини за предпазливостта му.

Бе доволна, че поради намалелите си тревоги, бе станала по бърза в номерирането на боновете. В края на деня можеше да се похвали приблизително с три хиляди и петстотин бона. Когато ръката ѝ се схващаше от писане, Елизабет я разтриваше със специално приготвена течност, която госпожа Марстънд ѝ бе дала. Рута искаше да знае какво съдържа сместа, преди да позволи на Елизабет да я използва, и госпожа Марстънд с удоволствие я осведоми. Отвара от кора на бял дъб и ябълка, смесена с гъша мас, с която се обтриваха схванатите стави. Елизабет накара Емили да използва сместа и възрастната дама сподели, че чувства известно облекчение.

Утре щеше да получи първата си заплата и тъй като се бе отказала да купува револвер, Елизабет реши да осигури по-специални продукти за вечерята по случай Деня на благодарността. Тази година младата жена имаше много поводи за благодарност и остана будна до късно през нощта.

Без да я извести предварително, Колтър дойде отново, този път малко преди изгрев-слънце.

Той се промъкна безшумно в къщата и единственият човек, който разбра за пристигането му, бе Доби. Остави ботушите и оръжието си в

кухнята, шапката и ръкавиците си — във всекидневната, а палтото си — на облегалката на един стол в задната гостна, където спря за момент, за да запали свещ. Отпи две големи глътки от графата с бренди, за да се стопли, разрови тлеещите въглени в камината, сложи малко подпалки и, когато пламнаха, хвърли един пън да поддържа огъня.

Вратата на спалнята бе откритата. Той влезе тихо и остави свещника във формата на цвете върху шкафа. Трепкащата светлина освети спящата Елизабет.

Тя лежеше по гръб, едната ѝ ръка бе над главата. Косата ѝ блестеше там, където светлината надделяваше над нощната тъма, и разбърканите къдрици покриваха обточената с дантела възглавница. Миглите ѝ хвърляха сенки върху поруменелите от съня страни. Измореният ѝ вид отпреди няколко седмици бе изчезнал. Пълните ѝ, леко разтворени, устни го изкушиха да ги докосне.

Завивките и лененият чаршаф откриваха леко повдигащите се при спокойното ѝ дишане гърди. Шията ѝ изглеждаше бледа и изящна над разкопчаната яка...

Колтър сепнато спря и устните му бавно се извиха в доволна усмивка.

Елизабет спеше, облечена в неговата риза, която бе открил, че липсва.

Докато наблюдаваше младата жена, го връхлетяха спомени — веселият ѝ смях, невероятно нежната ѝ кожа, сладко горещият вкус на устните ѝ върху неговите... Мускулите му се напрегнаха.

Колтър разкопча куртката си. Копнееше да изпита страстта ѝ, но тази вечер бе решен да прогони призрака на смъртта със смеха на Елизабет. Пусна дрехата си на пода, върна се в гостната и взе кожената си раница. Помисли си дали да не извади онова, което му трябваше, и да я остави, но повдигна рамене и я отнесе в спалнята.

Беше откраднал подаръците си от обора на един янки, където бе влязъл, разбивайки вратата. Погледна Елизабет и извади един от подаръците, като разсеяно го изтри в панталоните си, преди да забие зъби в сочния плод. Кисело-сладък сок изпълни устата му и мъжът се наведе над леглото. Нежно докосна устните на спящата жена и затаи дъх, когато тя ги облиза. Изкушението да я целуне бе непреодолимо. Елизабет обърна глава настрана, издада устни, сякаш молеше за още.

Колтър не можа да пренебрегне безмълвното ѝ предизвикателство. Той още веднъж доближи влажни устни.

Докосването бе нежно и много кратко, но с безгранично търпение Колтър изчака тя да усети загадъчния вкус и долови несъзнателния ѝ протест.

Без да продума, мъжът коленичи до леглото с ябълка в едната ръка, а с другата погали разбърканите къдрици на челото ѝ. Тя се намръщи, обърна се в съня си, но устните му отново я подмамиха.

Елизабет сънуваше. Поне така си мислеше. Но никога не бе сънувала толкова реален сън. Усети кисело-сладкия вкус на ябълка върху устните си, и то неведнъж. Освен него долови и мирис на бренди и това я накара да опипа устните си.

Много нежно Колтър духна върховете на пръстите ѝ. Миглите ѝ трепнаха.

— Ябълки? — промълви тя и се намръщи. Размърда се и още веднъж вдъхна аромата. Ноздрите ѝ потрепнаха. Тя леко се усмихна. Да, ябълки. Ябълки, бренди и... Тя отвори очи. — Колтър?!

Лекото докосване на устните му я накара отново да спусне клепачи, за да продължи прекрасния сън. Не искаше да се събужда. Зарови глава в меката възглавница и съзря лицето на Колтър, по което пробягваха бронзови светлини и сенки. После голите му рамене... Да, той беше гол до кръста и пръстите ѝ се присвиха от желание да го докоснат.

— Толкова свенлива малка лисичка — прошепна той, погали бузата ѝ и обсипа с целувки лицето ѝ.

Тя потрепери. Не искаше да се събужда и да разбере, че отново е сама. Търсеците му трескави ласки продължиха и Елизабет разбра по неволното потръпване на тялото си как дълбоко в нея се заражда топлина.

Младата жена пак се възпротиви, когато той опита да я разбуди. Сънят бе прекалено хубав и тя искаше да го продължи колкото може повече.

— Не... — изстена, когато той отново подръпна косите ѝ, за да я накара да отвори очи. Дори махна с ръка, за да прогони натрапника.

— Кажи да, любов моя — прошепна Колтър и притисна устни към нейните. Плъзна длан по ръката ѝ и преплете пръсти с нейните, разбрал, че тя вече е будна по внезапното напрежение, сковало тялото

й. Елизабет се остави във властта му, потръпвайки от възбуда, и го целуна за добре дошъл.

Когато той вдигна глава, очите й мълчаливо молеха за още. Меката ленена риза очертаваше закръглените й гърди и чувствителните зърна се втвърдиха под погледа му. Колтър нежно плъзна ръка по гърдата й и тялото на младата жена потръпна в отговор.

— Толкова ли си жадна за любов? — попита той и повтори движението. Тихият й задъхан стон бе отговорът, от който се нуждаеше.

— Колтър? — тя го погледна право в очите. Цветът им й напомни тъмнотеления нюанс на скрита в гората поляна, окъпана от случаен слънчев лъч. Пламтяха от желание.

Той дълго се опива от сладкия привкус на плод по устните й, преди да вдигне глава.

— Какво искаш, любов моя, ръцете или устните ми?

Все още замаяна от съня, Елизабет не отвърна. Повдигна се и притисна гърди към неговите. Ръцете й намериха дланите му и бавно ги плъзнаха нагоре. Тя въздъхна, когато усети скритата сила на мускулите му и топлината на кожата.

— Дойдох — прошепна той и нежно я целуна, — за да открадна смеха ти тази нощ. Но като всеки разбойник ще взема каквото мога — обсипа с целувки шията й, после нежно захапа чувствителната кожа на ухото й. Приглушеният й вик разпали страстта му.

Елизабет инстинктивно отметна глава и позволи на устните му да се впият в шията й. Затвори очи и вкопчи пръсти в раменете му. Долови как мъжът изстена под игривите й любовни ухапвания. Цялата тръпнеше от възбуда. Отметна завивките.

Колтър покри с длан гърдата й. Тялото на младата жена конвулсивно се изви, дишането и на двамата бе накъсано и забързано. Пропит от нежност, която за миг смекчи напрегнатите му от страст черти, Колтър погали втвърденото зърно през тънката материя на ризата.

— Искам и ръцете, и устните ти, Колтър — прошепна тя, придърпа го по-близо до себе си и обви ръце около врата му.

Взря се в него с премрежени от желание очи, макар да знаеше колко смело бе прозвучал отговорът й. Не я бе грижа, стига той да успокоеше болката, която бе събудил в нея.

Опиянена от удоволствие, тя дрезгаво простена и викът ѝ го омагьоса като най-интимна ласка.

Мъжът жадно впи устни в нейните, а тя зарови пръсти в косата му, нежно го отблъсна и плъзна главата му към гърдите си.

Изви се в сладостна агония, когато той засмука зърното и я накара да извика от удоволствие. Бе напрегната и искаше той да усети любовния глад, който яростно измъчваше тялото ѝ. Извърна се и неспокойно плъзна ръце по гърдите му. Леките ѝ стонове го накараха да повдигне глава.

— Любима, ще ти дам всичко, каквото пожелаеш...

— Теб. Искам теб. Искам да те докосвам, Колтър...

С думи и жестове тя го прикани да се отпусне в леглото.

Но Колтър не се възползва от поканата ѝ.

— Любов моя, толкова силен огън бушува в тялото ти — прошепна той и докосна мокрия плат около втвърденото зърно.

Елизабет отвърна на ласката му. Докосна неговото малко твърдо зърно и го потри между пръстите си. Трептящият пламък на свещта позлати кожата му и младата жена плъзна ръце по гърдите му. Дрезгавият му стон я накара да потръпне.

— Желая те, малка лисичке! Но ако си решила да ми откажеш, направи го, преди да е станало късно — очите му приковаха нейните. Лудост бе да ѝ предоставя възможност за избор.

— Колтър, аз...

— Само една дума, скъпа.

— Защо...

— Сгреси.

Тя потърси очите му, почувствала, че е притисната до стената. На лицето му бе изписана цинична усмивка.

— Защо правиш всичко това?

Всяка негова дума бе пропита от отчаяние. Колтър се прокле наум за нерешителността си.

— Желанието да те притежавам ме изпепелява. Но няма да те любя. Не искам да бъда обвинен, че съм те съблазнил. Казах ти, че дойдох да открадна смеха ти, но не мога да те докосна, без да започнат да прескачат искри помежду ни — тя затвори очи. — Погледни ме, Елизабет! Няма да ти позволя да отречеш очевидното — когато тя отказа да отговори, той рече подигравателно: — Ако не желаеш да

погледнеш мен, тогава погледни себе си. Виж дали тялото ти може да лъже. Моето не може — с рязко движение той я сграбчи за ръката и я придърпа към себе си, като я накара да отпусне свития си юмрук. — Без повече лъжи — прошепна и потри дланта ѝ в гърдата ѝ. — Възбудена си до болка, нали? Нали? — повтори, настоявайки за отговор.

— Да, така е.

— Аз също... — сподавено прошепна мъжът.

Тя наистина бе възбудена до болка. Ръката ѝ трескаво се плъзна по мъжката му плът, изгаряща от топлина. Тялото ѝ неудържимо потръпна.

Той пусна ръката ѝ, неспособен да издържи докосването, което сам бе пожелал. Изтощен, осъзна, че страстта бе на път да погуби здравия му разум.

— Няма да те докосна повече, Елизабет, докато ти сама не дойдеш при мен.

Тя го проследи с поглед как се изправя, готова да го обвини, че я бе накарал да го желае безумно и после да го признае. Колтър уморено разкърши рамене. Едва сега Елизабет си даде сметка за изтощението, изписано на лицето му, и замълча.

Не можеше да му позволи да си отиде.

— Колтър, почакай! Не мога да ти кажа това, което искаш да чуеш. Но не си отивай, преди да смирим гнева си. Не мога да крия чувствата си, ти също — тя стана, взе робата си и приближи към мъжа.

Той ритна раницата си и няколко червени ябълки се търкулнаха на пода.

— Искях да ви изненадам двете с Никол. За Деня на благодарността — добави глухо той.

Пламъкът на свещта потрепери и малко восък покапа по свещника. Елизабет копнееше да докосне Колтър, но не се решаваше да го стори. Все още тръпнеше от желание и по накъсаното му дишане разбираше, че и той още е възбуден.

Мъждива светлина вече проникваше през дантелените завеси, предвещавайки изгрева.

— Колтър, защо не си починеш тук. Аз ще отида в другата стая. Почти е време да...

— Не! Остани с мен — очите му срещнаха нейните. — Направих грешка, като те принудих да отвърнеш на страстта ми, малка лисичке. Виновна е проклетата война. Тя изтерзава човешката душа и ни прави неспособни да се владеем.

— Говори ми, обичам да те слушам...

В погледа и гласа ѝ се четеше молба, която той не можеше да пренебрегне. Но да ѝ каже... също не можеше. Да отнемеш човешки живот, за да защитиш своя собствен, бе тъмната тайна, която бе скрил дълбоко в ума и душата си, и едва ли някога щеше да разкрие.

Елизабет изпита нужда да узнае какво караше очите му така да потъмняват, сякаш светлината в тях угасваше. Искаше да го опознае, да сподели тревогите му. Когато за пръв път се срещнаха, нямаха време да говорят за надеждите и страховете си. Неудържимата страст, която изпитваха един към друг, изпълваше всеки миг, в който бяха заедно.

Младата жена му подаде ръка и когато той преплете пръсти с нейните, тя го заведе до леглото.

Колтър погледна през прозореца и поклати глава, сякаш да се отърси от изтощението, безмилостно завладяло тялото му.

— Един час, не повече. Трябва да съм в Ричмънд преди осем.

Елизабет не попита защо, той нямаше да ѝ отговори. Тя кимна, бързо оправи възглавниците и приглади ленените чаршафи.

— Ела, почини си. Няма да позволя на никой да те безпокои. Ако искаш да поговорим, ще остана при теб.

— Прекалено късно е да говорим, нищо не бихме променили — въздъхна той, ала прие поканата ѝ и полегна.

Затвори очи. Тя се поколеба дали да легне до него и затаи дъх, докато не усети, че той се отпуска. Хвана ръката му и се помоли наум да сподели с нея мислите, които го измъчваха.

— Близостта ти ми носи успокоение след преживените вълнения, скъпа — прошепна той дрезгаво и тя напрегна слух, за да го чуе. — А аз, аз ти предлагам компанията на един преследван от видения мъж.

— Кажи ми какво те преследва и заедно ще прогоним призраците — прошепна тя и погали с палец дланта му, доволна, че напрежението му се стопява.

— Лукава малка лисичка... — промърмори той уморено. — Дори да те посветя в тайните си, ти едва ли ще ме въведеш в своите — той усети как тя се обръща и повдигна ръка, за да ѝ позволи да се сгуши в

него. Несъзнателно започна да гали ръката ѝ. — Преди да се върна у дома, в Щатите, бе лесно да говоря за войната. Братовчедите ми англичани разказваха истории за техните бащи от времето, когато са се били под командването на генерал Уелингтън. Но разказите никога не ни доближават до реалността на разрухата, която войната оставя след себе си — ръката му застина и той се помъчи да задържи съзнанието си будно. Не трябваше да ѝ разкрива прекалено много.

— Колтър? — прошепна тя, за да провери дали заспива.

— Прибрах се в родината си, защото дългът ме призова, исках да заглуша гласовете на възвишените идеалисти, които говореха за смърт и поражение. Те никога не бяха участвали в битка. И ми прилошава, като си помисля, че има мъже, които плащат на други да изпълнят дълга им — той несъзнателно стисна ръката ѝ, залутан в някакъв свой свят, молейки младата жена да облекчи товара му. Трябваше да я накара да разбере какво подхранва страданието и терзае душата му. — Никой не знае колко мъже дезертираха. Законът за военната повинност е акт на висша несправедливост, той позволява на богатите да се откупят и само бедните гинат в битките. Обикновените дезертьори ги разстрелват и никой не го е грижа за тях. Господи! — процеди той през зъби. — Как можем да убиваме собствените си войници затова, че не желаят да участват във война, която съсипва живота им? Как може един човек да се помири със себе си, ако предава друг, който се крие в гората през деня и във фермите през нощта, за да изхранва семейството си?

Елизабет нямаше представа дали Колтър не говори за себе си, ала бързо прогони съмнението, защото бе сигурна, че той никога не би предал някого. Тя повдигна глава, приглади косата му назад и се вслуша в неравното му дишане.

— Спи, любими — прошепна в желанието си да го успокои както правеше с Никол.

— Янките ще плъзнат по земите ни, а ние не можем да направим почти нищо, за да ги спрем... — гласът му беше тих, пропит е мъка. — Имам нужда да вярвам, че дори в нещастията просветва надежда, но генерал Лий и повечето от нас знаят, че следваме предварително замислен сценарий. Ние сме обречени да гледаме как умират нашите мъже...

Гласът му заглъхна и Елизабет през сълзи видя как сънят го отнася в прегръдките си. Бе запалил огън в нея и тя бе решена до ярост да бди над този мъж, когото обичаше с цялото си сърце.

Последните му думи продължаваха да звучат в съзнанието ѝ:

„Да гледаме как умират нашите мъже...“

— Ти няма да умреш, любими, не бих позволила... — прошепна тя едва чуто. Беше ѝ мъчно, че не ѝ се бе доверил докрай, не бе споделил тайната, която разяждаше душата му, и може би никога нямаше да го стори. Но и тя ревниво пазеше собствените си тайни.

Опря лице на гърдите му и усети топлината на тялото му. Бавно плъзна пръсти по кожата му и напипа белег на гърдния кош. Още веднъж последните му думи се прокраднаха в съзнанието ѝ:

„Да гледаме как умират нашите мъже...“

Елизабет изпита чувство на вина. Дали такава е била и съдбата на Джеймс? Само ако знаеше... Само ако знаеше...

Заслушана в равномерно туптене на сърцето му, младата жена се унесе в сън.

Когато по-късно Никол дойде да я събуди, Колтър си бе отишъл.

По леглото бяха останали само разпилени ябълки.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Денят на благодарността премина спокойно и хората продължиха да се молят зимата да дойде по-скоро, за да не могат армиите да се придвижват. През първия ден на декември водата в каната в спалнята на Елизабет се покри с тънка ледена корица, а суровият вятър довя надежда, че молитвите ѝ ще се сбъднат.

Няколко дни по-късно пристигнаха новини, че Фредериксбърг е под обстрел и всички прекараха още една „гореща“ нощ. Страхът бе всекидневен спътник на местните жители. Янките бяха прекосили реката. Носеха се слухове за спечелването на едни битки и загубването на други — победи, за които да се веселиш, и поражения, за които да скърбиш.

Колтър не ѝ се обаждаше. Но имаше сутрини, когато намираха доказателства, че се е отбивал или е изпращал някого. Дървен пумпал с връв за Никол, подвързан с кожа том на Тенисън за Емили, която им прочете стихотворението „Нищо не ще умре“ и по този начин им вдъхна надежда.

Елизабет си спомняше с радост усмивката на Рута, когато намери пакет канела и парче мека басма. Друг път имаше истинско кафе. Колтър не бе забравил и Джош, за когото бе донесъл старинен нож. Една сутрин се появила кафява панделка за коса от кадифе и сатен, както и така необходимите ѝ черни ръкавици от пике, поръбени с копринен ширит, избродиран с жълти и кафяви цветя.

Да, тя се радваше на вниманието към всеки един от тях, но жадуваше да види Колтър, тъй като страхът ѝ за сигурността му нарастваше при всяко затоплянето на времето. В понеделник сутринта, щом отиде на работа, Елизабет научи, че в битката са загинали генерал Коб и други прославени мъже. Генерал Худ бе сериозно ранен, но янките бяха отблъснати.

Докато работеше, редеше наум молитви. Безкрайното чакане и липсата на новини щяха да я подлудят. Помисли си дали да не посети

военния министър — нали Колтър бе казал, че са приятели — но подозираше, че никой нямаше да ѝ каже нищо конкретно.

Започнаха да пристигат нови ранени и дамите бяха приканени да се запишат доброволки в лазаретите. Елизабет също бе готова да се притече на помощ, но Емили я разубеди.

— Ами ако те познаят? Нали не искаш да провалиш всичко, което постигнахме с толкова усилия?

Елизабет бе принудена да се съгласи. Емили бе права. Извини се и отказа да се запише доброволка, но я измъчваше чувството, че е загубила уважението на своите колежки.

От генерал Лий дойдоха известия, че Бърнсайд се оттегля към хълмовете зад Рапаханок. Настъпващата зима им донесе затишие и краткотрайна сигурност.

Със свито сърце Елизабет продължаваше да чака Колтър да се върне. Отношенията ѝ с Джена граничеха с недоверие. Вече на два пъти съпругата на Хю бе споделила сведения, които Елизабет знаеше, че не могат да бъдат прочетени във вестниците, нито дочути от разговорите между военните. Но инстинктът я предупреждаваше да не разкрива подозренията си.

Всички обсъждаха резултатите от изборите за Конгрес, състояли се през октомври и ноември, които увеличиха броя на депутатите демократи от четирийсет и четири на седемдесет и пет, но републиканците запазиха мнозинство. Този резултат изненада мнозина в районите на Нова Англия и Западното поречие на Мисисипи. Няколко дни след битката при Фредериксбърг Джена спомена, че по време на политическа сбирка на депутати републиканци сенаторът Съмнър съставил комитет от седмина радикали, които да посетят Линкълн и официално да изискат уволнението на министъра на външните работи Уилям Сиуърд, близък приятел на Маклелан.

Елизабет не беше разтревожена, че Джена знае този факт. Но съпругата на Хю Морган продължаваше усърдно да разисква ревностната надпревара между Сиуърд и Салмън Чейс, министъра на финансите, след което уверено заговори за амбициите на Чейс да се кандидатира за президент и добави, че сенаторът Браунинг, личен приятел на президента Линкълн, бил дал предложение за съставяне на радикален кабинет.

— Покрай твоето семейство ли си толкова добре запозната с тези политици, Джена? — Елизабет наблюдаваше внимателно реакцията на Джена, чиято усмивка остана студена, както и погледът ѝ.

— Не, просто повтарям чути слухове.

— Сигурността на правителството на янките трябва да е наистина много нестабилна, за да се носят подобни слухове.

Джена погледна Елизабет накриво и промърмори:

— Сигурно си права.

Това беше първото им открито спречкване. Поводът за второто бе една нагла лъжа. Елизабет знаеше, че Линкълн използва президентската власт, за да набира войници, без да има издаден декрет от Конгреса. Веднага след обявяването на блокадата Линкълн бе прекратил призоваването на затворници пред съда в Мериленд, като им бе дал възможност да се запишат в армията. По време на една от кратките почивки, госпожа Галуей прочете на глас последните новини от вестниците. Тя спомена за грубо нарушение на закона, което се изразяваше в скандално потъпкване правата на съда. Съдията, председателстващ заседанието, на което трябвало да бъдат разпитани правителствени чиновници за незаконни действия, бил нападен от войници, докато съдът бил в сесия. Съдията бил бит жестоко, отвлечен и затворен. Това предизвика викове на възмущение сред слушателите.

— Господ да ни пази, ако янките влязат в Ричмънд — възкликна една дама.

— Този жаден за власт войнстващ подстрекател Линкълн няма да има милост към нас — възкликна друга.

— Глупачки — процеди Джена. — Той арестува и хвърля в затвора само онези, които симпатизират на южняците.

— Джена! Не можеш да подкрепяш действията му! — Елизабет беше бясна.

— Погрешно ме разбра. Това е война. Всяка от воюващите страни защитава своята кауза. Нямаме право да ги заклеймяваме.

Елизабет изпусна попивателната хартия точно когато Джена се навеждаше за чантичката си. Ръцете им се сблъскаха и чантичката на Джена се изсипа на пода. Преди Джена да успее да се наведе да събере нещата си, Елизабет видя едно писмо с разкритен почерк и клеймо от предишната неделя: „Скъпа ми Джена, ще се видим...“

Жадна за новини от Колтър, Елизабет попита, без да се замисли:

— Имаш известия от Хю?

— Не — отвърна Джена рязко и пхна писмото в чантичката си.

— От седмици не съм получавала вести от него.

Елизабет намръщено проследи как Джена се затвори в себе си. Нямаше съмнение, че писмото бе написано от мъж. Изтощена от недоспиване, Елизабет не бе способна да разсъждава трезво и не можа да си обясни видяното. Какво можеше да накара Джена да лъже тъй безсрамно? Прави ли бяха другите дами да се отнасят с недоверие към нея? Може би преценката на Елизабет бе погрешна? Дали лоялността на Джена не подлежеше наистина на съмнение? Тази мисъл я накара да се почувства неудобно. Не можеше да я обвинява без сигурни доказателства. Не защото искаше да я защити, а заради Колтър, който бе използвал влиянието си, за да ѝ издейства тази работа.

Елизабет живееше извън града и не бе в състояние да наблюдава постоянно Джена, а не можеше да довери на никого подозренията си.

Въпросът не търпи отлагане, размишляваше тя по пътя към къщи.

Джош ѝ съобщи, че Никол е била неспокойна през целия ден като грахче, подскачащо в тенджерата с вряща вода. Поради резките промени на времето Никол бе прекарала лека настинка, но сега се чувстваше по-добре и Елизабет реши, заради всеобщото спокойствие, да я изведе на дълга разходка.

Вече бе станало обичай Доби да помага на Джош да разпрягат мулетата, когато се прибират вкъщи. Елизабет го поздрави, но Доби само кимна, преди да влезе в обора и да се качи на сеновала, където щеше да почива до вечеря. Бе отклонил всичките ѝ опити да поговорят и тя не можеше да се начуди що за човек бе този потаен мъж, който спеше през деня и бдеше над тях нощем.

— Не се тревожете за него, госпожице Елизабет — посъветва я Джош, като видя, че тя още се взира в тъмния обор, където се бе скрил Доби.

— Не мога да се стърпя, Джош, любопитна съм. Чудя се къде ли го е намерил полковникът.

— Той не ще да каже, пък и аз не питам.

— Това е най-умният ход.

— Докажете на полковника, че не сте като мулетата.

— Тук грешиш, Джош. Също толкова упорита съм — изрече тя през смях и тръгна към къщата.

Никол се втурна към нея в мига, в който Елизабет влезе.

— Мамо! Мамо, хайде да поиграем!

— Дете — смъмри я Рута, — остави майка си да си поеме дъх. Да не би дяволът да се е вселил в теб, та цял ден подскачаш?

— Не е, не е! — заповтаря Никол.

Елизабет си представи какво е било през целия ден. Рута бе на ръба на търпението си.

— Никол, нека се преоблека и ще излезем да се разходим.

— Не искам да чакам!

Елизабет погледна дъщеря си. Никол бе нацупила устнички и гледаше много тъжно. Елизабет изпита чувство на вина, че като работи, не ѝ остава време да обръща достатъчно внимание на дъщеря си.

— Ще побързам, миличка, до падането на мрака има още два часа. Ще останем навън дотогава.

— О, мамо, ти си най-най-добрата!

Никол се спусна към нея и се хвърли в обятията ѝ. За момент Елизабет срещна гневния поглед на Рута, и се почувства виновна, че глези дъщеря си. Но заради постоянната заплаха от страна на Алма, бе невъзможно Никол да си играе с други деца, трябваше постоянно да се крият.

Пусна дъщеря си да стъпи на пода, преди момиченцето да усети тревогата ѝ, и побърза да се преоблече.

Поиграха малко в задния двор. Джош цепеше дърва. Денят бе топъл и Емили излезе при тях. Възрастната дама се настани на един стол близо до кухненската врата. Отвътре се дочуваше тананикането на Рута. Елизабет усещаше как настроението ѝ се подобрява при всеки изблик на смях у Никол.

Когато момиченцето я помоли да се разходят в гората, Елизабет се поколеба. Погледна към Джош, който вадеше вода от кладенеца и реши, че безпокойството ѝ е напразно. Извика му, че ще се поразходят малко и тръгнаха.

Хвана Никол за ръка и двете изтичаха по пътеката, която водеше към гората. Усмихна се при вида на блесналите очи на дъщеря

си, зачервените ѝ бузки и малкото ѝ телце, което подскачаше непрекъснато.

— Хвани ме, мамо! Хвани ме! — извика Никол, когато майка ѝ я пусна.

— О, миличко, дай малко време на мама да си поеме дъх и после ще се погоним — Елизабет приседна уморено и обгърна колене, без да забележи, че здрачът бавно се спуска. Никол внезапно притихна, загледана в небето. Елизабет проследи погледа ѝ.

Два искрящо бели лебеда, разперили криле, се рееха над тях. Елизабет се присъедини към възклицанията на дъщеря си. Птиците наистина бяха много красиви в полет. Откъм тях се дочуваше тих свирещ звук. Елизабет не бе сигурна дали това бе плясъкът на крилете им, или лебедите издаваха такива звуци.

— О, не, няма да ги изпуснем, мамо! — извика Никол и се затича.

— Чакай, Никол! — Елизабет опита да се изправи, но се оплете в полите си. Когато се освободи, видя Никол да изчезва в гората. Извика ѝ, че сред високите борове няма да може да види грациозните птици.

Докато бързаше към гората, Елизабет долови аромата на восъчните плодове на дафиновото дърво. Трябваше да набере малко за свещите, които възнамеряваха да направят.

— Никол! — извика тя и се огледа. Ниските дъбове се смесваха с борове, около някои от дърветата се виеха диви лози. Земята бе покрита с червеникавокафяв килим от борови иглички. Изведнъж Елизабет с ужас осъзна, че над гората тегне странна тишина.

— Миличко, отговори на мама! Това вече не е игра — Елизабет застина и трескаво се озърна да открие между дърветата светлосинята рокличка на Никол или да чуе смеха на момиченцето. Може би дъщеря ѝ се бе притаила и чакаше да бъде открита.

Но гората продължаваше да тъне в злокобна тишина.

Тялото на младата жена се скова от страх.

— Никол! — извика тя отново, този път по-силно. В гласа ѝ прозвуча заповед. Елизабет отново се напрегна да чуе отговор, ала не долови нито звук и се втурна напред. Препъна се, краката ѝ трепереха от панически страх. — Никол! — изкрещя как обезумяла, разгръщайки храстите. — Паднала е, загубила е сваят и не може да ми отговори — каза Елизабет на себе си, но ужасът бавно я обсебваше. Сърцето ѝ

замираше, когато младата жена застиваше и се оглеждаше, после отново подхващаш бесния си ход. Дишаше хрипливо, едва поемайки си дъх. — Мъничката ми, къде си? Всичко ще бъде наред... Излез! Мама няма да ти се сърди. Само се обади. Дай ми знак къде си. Обади се... — повтаряше тя безспир.

Отчаяните ѝ викове достигнаха до къщата.

Джош се изправи и се послуша, бравата му замръзна във въздуха. Той намръщено прекрати работата си. Тъкмо разсичаше един пън, когато отново чу гласа на Елизабет. Ръцете му потрепераха за момент, преди да хвърли бравата и да повика Доби.

С мускет в едната ръка и револвер в другата Доби изскочи от обора. Сънено разтърси глава, сякаш да проясни ума си. По ризата и по къдравата му коса имаше сламки. Той се взря в Джош с присвити очи.

— Къде са?

— Тръгнаха по пътеката към гората — отговори Джош, наведе се и грабна бравата.

Проследи бързия бяг на едрия войник, без да се изненада, че Доби не му зададе повече въпроси. Доби знаеше, че Джош не би го извикал без причина. Явно нещо се бе случило. Лицето на Джош посивя и той яростно се упрекна, задето бе оставил Елизабет и дъщеря ѝ да тръгнат сами. И двамата продължаваха да чуват отчаяните ридания на Елизабет. Доби махна на Джош да заобиколи от другия край на гората. Огледа смрачилото се небе и отново чу виковете на жената, които гората сякаш събираше и разсейваше във всички посоки. По-неопитен човек не би успял да определи откъде точно идват.

Елизабет усети как краката ѝ се подкосяват и се подпря на една, дърво. Пое си дъх. Сълзите я заслепяваха. Избърса лице с разкъсания си ръкав. Гърлото ѝ бе пресъхнало и вече не можеше да вика.

Тя се отблъсна от ствола и откри, че е изгубила пътеката, която следваше. Нямахше представа за посоката. Нощта спускаше тъмното си плътно покривало, решена сякаш да я задуши.

— Никол... — извика тя отново и се вгледа трескаво в мърдащите тъмни сенки, криещи незначителни опасности.

Препъваше се, но продължаваше със сетни сили, крепена единствено от мисълта, че детето ѝ има нужда от нея. Излезе на малка полянка, спря, сведе глава и горещо се помоли.

Слаб звук я накара да се обърне рязко. Сподавен вик ли бе чула? Не знаеше, не можеше да определи. Сълзи се стичаха по лицето ѝ. Вдън земя ли бе потънала Никол? Кошмарите от миналото отново оживяха. Изтерзана до смърт, Елизабет безпомощно се свлече на земята.

— Не! Не трябва да се случи отново — изплака тя.

Внезапно изпита гняв и се изпълни с яростна решимост да не позволи да станат отново жертви на Алма. Никога вече нямаше да ѝ отнемат Никол!

Въпреки че бе обезумяла от мъка, Елизабет осъзна, че Алма ги е открила. Алма, чиято лудост почти бе довела Елизабет до умопомрачение.

Проправяйки си път през храсталаците, Елизабет се спусна по посока на приглушения плач, но се препъна във възлестите коренища и се просна на земята.

— Не ѝ позволявай да те победи — прошепна тя на себе си и без да обръща внимание на драскотините, задъхано се изправи.

И тогава между тъмните сенки на дърветата просветна къс светъл плат.

Не носеше оръжие, но самата тя бе по-опасна. Бе готова да се бори със зъби и нокти.

Втурна се към едва различаващата се фигура на мъж, който носеше Никол, с единствената мисъл да освободи детето си.

Ала нечия силна ръка я сграбчи през кръста и я вдигна. Тя понечи да изкрещи, но викът ѝ мигом бе заглушен.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Елизабет застина за миг, но бързо дойде на себе си. Гневно впи нокти в ръцете на нападателя си, обзета от ярост и неподозирана сила. Зарита напосоки и чу болезнен стон. Но при втория си опит не улучи.

— Не мърдай!

Думите долетяха до съзнанието ѝ от много далече и пред очите ѝ затанцуваха черни петънца. Задушаваше се. Ръката около кръста ѝ разхлаби хватката си. Краката ѝ докоснаха земята. Отново последва заповед да не мърда, изречена от груб мъжки глас.

— Подчини се!

Тя уплашено кимна. Трябваше да се освободи. Трябваше да спаси Никол...

— Стой тук!

Елизабет не бе сигурна какво я накара да помисли, че мъжът няма да я нарани. Тя отметна кичур коса от лицето си и се обърна да види нападателя си.

Доби?! Произнесе името му безмълвно, мърдайки устни. Той кимна и я предупреди да мълчи. Подчини се. Объркването ѝ изчезна и тя изпита благодарност, че мъжът се бе озовал тук.

Когато я пусна, тя остана неподвижна за момент, ала той грабна оръжията си, и преди да се скрие в гъсталака, Елизабет го последва.

Доби не се обърна назад нито веднъж, не каза нищо, но Елизабет усети, че присъствието ѝ е нежелано. Опита да се промъкне безшумно като него.

Когато главата ѝ малко се проясни, до слуха ѝ достигна задъханото пухтене на похитителя на Никол, който тичаше някъде пред тях. Тя се помоли наум негодникът да не падне в тъмнината и да нарани детето ѝ. Удивена колко лесно Доби си проправя път, тя с благодарност го следваше.

Дочу лек шум отляво и се обърна. Викът ѝ заседна в гърлото. Можеше да се закълне, че някой тича успоредно с тях. Но напред се чу суетене, сякаш злодеят бе изгубил пътя. Доби застина, Елизабет също.

— Мамо... — прозвуча сподаденият вик на Никол. Някой бързо запуши устата ѝ и Елизабет се усъмни дали не ѝ се причува. Дори не осъзна, че тича по посока на звука, преди Доби да я сграбчи за ръката.

— Той е обграден! И е разбрал. Остави ме да си свърша работата.

Тя кимна и остана неподвижна за миг.

— Джош заобиколи от другата страна — прошепна Доби в ухото ѝ толкова тихо, че звукът едва ли се чу на повече от няколко крачки.

Елизабет знаеше, че трябва да им съдейства, за да спасят дъщеря ѝ. Но някакъв неясен инстинкт я подтикна да действа, когато Доби се шмугна надясно в ниския храсталак. Тя пропълзя след него.

Доби носеше револвер и мускет. Може би и Джош бе въоръжен. А похитителят на Никол? Може би той също. Дали щеше да използва оръжието си, за да се измъкне? Нищо чудно да заплаши дъщеря ѝ или да се опита да убие някой от мъжете?

Страховете ѝ се превърнаха в реалност, когато едновременно проехтяха вик и изстрел.

— Пусни детето! — изкрещя Доби.

Последва яростно изръмжаване.

Вик на дете...

Сърцето на Елизабет замря в гърдите. Тя дори не бе разбрала в каква близост до похитителя се намира, докато неясната фигура на мъж не изникна пред нея. Никога не може да си отговори дали наистина бе видяла детето си, или си бе представила ужасеното лице на Никол, което я застави да действа.

В изблик на сляп гняв тя се нахвърли с юмруци върху злодея, ритайки го бясно, само и само за да го накара да пусне Никол. Може и да беше обграден, но той се завъртя и тежкия му юмрук се стовари върху нея. Тя се свлече на колене с глух стон.

Всичко заглъхна.

Заповедта на Доби да пусне детето...

Заплашителният глас на Джош...

Викове на Никол...

Те бяха последното, което Елизабет чу. Напрегна се да определи откъде точно идват, опита да се изправи, но болката я заслепи и младата жена бавно пропадна в бездънна черна пропаст.

— Искате ли я? Ето ви я!

Доби хвърли оръжието си и пое малкото телце. Нощната тъма бе непрогледна. Войникът извика Джош на помощ.

Точно това целеше непознатият. Той грубо сграбчи Елизабет, изви ръката ѝ и притисна жената към себе си за прикритие.

Свестила се междувременно, тя не протестира — важното бе, че Никол е в безопасност. Само това имаше значение. Бе безсилна да се бори. Тялото ѝ бе толкова изранено, че престана да усеща болка. Времето сякаш спря. Замаяна, Елизабет усещаше, че я влачат нанякъде, чуваше стъпките на преследвачите, искаше да им извика да я оставят.

Внезапно похитителят я пусна. Тя се строполи на земята и простена.

Доби ги настигна и се нахвърли върху мъжа, като едва успя да избегне проблесналото острие на нож.

— Ще те убия! Как се осмеляваш да ги докосваш! — чу Елизабет гласа на Доби.

Последва ръмжение, груб смях и заплахи.

Не можа да различи кой от двамата мъже извика, единият се свлече на колене, другият замръзна за миг, после като обезумял се хвърли напред.

От ръката на Доби шуртеше кръв, но непознатият го нападна. Доби се вкопчи в ръката му и я изви, като в същото време вдигна коляно. Чу се ужасяващо изпращяване на счупена кост. Ножът падна от ръката на похитителя и тя увисна безсилна.

— Елизабет, махай се оттук! — заповяда Доби.

Безстрастният му глас я смрази. Едва различи тъмната му фигура, надвесена над непознатия.

— Какво ще правиш с него? — успя да изрече тя с пресъхнало гърло.

— Върви!

— Къде е Никол?

— С Джош. В безопасност е.

Разбра, че Доби възнамерява да убие похитителя. Потисна желанието си да види, че Никол е жива и здрава. Искаше отмъщение за преживяния ужас. Омразата и гневът я накараха да се зарадва за секунда, че Доби ще накара мъжа да плати най-високата цена за това, което бе дръзнал да стори. Но с всяко вдишване, с всеки героичен опит

на изтерзаното ѝ тяло да се изправи, разумът вземаше превес над омразата.

— Не си цапай ръцете с кръвта му, Доби — прошепна задъхано тя и приближи, накуцвайки до него. Фигурата на непознатия бе обвита в сянка и тя не можа да види мъжа, който Алма бе наела за пъкления си план. Не можеше да види лицето му, но не желаше в кошмарите ѝ да се появява такъв сатанински образ. Видя само как той притисна счупената си ръка към гърдите.

— Кажете на госпожа Уеринг, че никога не ще има дъщеря ми! Кажете ѝ още, че ще я убия, ако отново се осмели да опита да ми я отнеме.

Непознатият не отвърна. Елизабет не очакваше отговор. Доби я подкани да тръгва, ала тя сякаш не го чу. Войникът я побутна. Елизабет сграбчи ръката му, без да мисли.

Похитителят побягна.

Доби я отблъсна и се спусна след него.

Елизабет опита да не мисли какво ще последва, когато Доби го настигне. Не се съмняваше, че ще се опита да го убие. Тя затътри крака. Бледата светлина на изгряващата луна ѝ бе ориентир.

След малко чу стъпки зад себе си, но не се обърна.

— Доби, не мисля, че мога да стигна далеч.

Той не отговори, но когато ѝ предложи ръката си за опора, тя усети гнева му.

— Избяга, нали? Няма значение. Почти съм благодарна. Алма едва ли му е платила предварително. Той ще отиде при нея за пари и ще ѝ предаде заканата ми.

— Спокойна си — недоумяващо изрече той.

— Само така изглеждам — тихо отвърна Елизабет, като осъзна колко малко всъщност може да контролира бушуващите в нея чувства. Копнееше да види Колтър, имаше нужда от утехата му, от силата му. Мисълта за него я накара да добави: — Ако се страхуваш от полковника, сигурна съм, че той няма да те накаже. Никол е в безопасност — тя ускори крачка, за да се увери в думите си.

— Не се намесвай в отношенията между мен и полковника — предупреди Доби.

Изкачиха хълма към къщата. Дворът бе осветен от факли.

В същото време се зададе и Колтър на кон. В първия миг той не забеляза факлите. Светлините заслепиха коня му и полковникът рязко дръпна юздите. Обезумялото животно се изправи на задни крака.

— Джош! Джош, какво, по дяволите, се е случило? — извика той и потупа успокоително коня си. — Доби! По дяволите! Къде са всички?

— Полковник? — извика Рута от прозореца на горния етаж.

— Нещо...

— Колтър! — извика Елизабет и с последни сили се втурна към него.

Той обърна коня си, притисна го с колене и се насочи към нея. Наведе се и ѝ подаде ръка, а с другата продължи да потупва коня. Дори не забеляза Доби. Елизабет се бе вкопчила в ръката на Колтър и трепереща повтаряше през сълзи името му. Той заговори тихо на коня си и звукът на гласа му я успокои. После скочи на земята и я прегърна.

Елизабет не можеше да сподави риданията си. Сгушена в прегръдките на Колтър, тя изплака ужаса от последните няколко часа в неразбираем поток от думи.

Колтър я залюля като малко дете и я прегърна силно. Доби се приближи и полковникът се втренчи в оръжията му. Двамата мъже безмълвно размениха погледи над главата на Елизабет.

С едно-единствено, едва забележимо движение на главата, Доби каза онова, което Колтър очакваше. Мъжът бе избягал. Но важното бе, че дъщеря му и Елизабет бяха живи и здрави.

— Полковник — рече Доби, — бих бил благодарен, ако ме освободите.

— Не сега! Не виждаш ли...

— Не изпълних заповедите ви. А и сега моментът е удобен.

Елизабет се бе поуспокоила и чу думите му.

— Не е вярно, Колтър! Доби направи каквото можа. Ако той не бе дошъл... — гласът ѝ заглъхна и тя се разтрепери силно. — Аз... не искам никой друг тук.

— Госпожо, вие не мислите трезво...

— Достатъчно, Доби! Елизабет е разстроена, но знае какво говори.

Доби понечи да тръгне, но Колтър го спря.

— Благодаря ти. Тези две създания са ми по-свидни и от собствения живот. Дълга ти много, Доби.

Мъжът кимна, а Колтър вдигна Елизабет на ръце и я внесе в къщата.

Елизабет склони глава на рамото му, неспособна да разсъждава. Но когато Колтър тръгна към всекидневната, младата жена го помоли да я заведе при Никол.

— След малко, любов моя. Ще се изплаши, ако те види сега — постепенно мъжът заглуши гнева, който бушуваше в него. Елизабет го изненада, като се съгласи безропотно. Той огледа разкъсаните ѝ дрехи, драскотините и ожулванията, боровите иглички и парченцата кора в косата ѝ, подутината на долната устна, където я бе прехапала, капчиците кръв. Нежно целуна изранените ѝ устни. Да можеше също толкова лесно да я излекува от травмата, която бе преживяла.

Знаеше, че последиците от случилото се още не се бяха проявили, а той се плашеше от депресията, която бе неизбежна. Колтър не бе сигурен, че ще има сили да чуе справедливите ѝ упреци. Бе ѝ обещал безопасност и не бе съумял да я защити докрай.

Емили, подпирайки се с бастуна си, бавно слезе по стълбите и спря в подножието им. Очите на Елизабет бяха затворени и възрастната дама отправи въпроса си към Колтър:

— Ранена ли е?

— Не, поне доколкото виждам — отвърна той, забелязал, че гласът и ръцете на Емили треперят, което издаваше състоянието ѝ. — Аз ще се погрижа за Елизабет. Как е Никол?

— Рута я къпе. Малката иска да види майка си — забелязала вида на Елизабет, Емили додаде: — Ще наредя да донесат топла вода и чисти дрехи. Заедно ще я...

— Не. Аз ще се погрижа за нея.

В погледа му се четеше вина.

— Не можеш да обвиняваш нито себе си, нито някой друг за случилото се, Колтър. Бдителността ни бе притъпена. Очевидно всички подценихме решителността на Алма. Никога не съм си представяла, че ще се сети да търси Елизабет при мен.

— Емили — предупреди Колтър нежно, — казвай ми да не се обвинявам, а ти самата се обвиняваш...

— Не, не исках да кажа това. Никол прекара лека настинка и слабото затопляне на времето ни подтикна да откликнем на желанието ѝ да потича на свобода. Чувствах се виновна, а Джош и Рута, също. Напоследък Никол не ни даваше мира и това ни накара да намалим бдителността си, да помислим как да я разсеем.

— Емили... — Елизабет бе чула всичко. — Не искам никой да се обвинява. Планът на Алма се провали и само това има значение. Къде е Джош? Не е ранен, нали?

— Добре е, но самочувствието му е наранено, той вече не е толкова пъргав, колкото му се иска да бъде — Емили потупа Елизабет по ръката в израз на благодарност и успокоение. — Ще наредя да донесат топла вода. Измий се бързо и отиди при Никол.

— Нали не е...

— Не е...

Емили ги погледна — двамата бяха заговорили едновременно. Тя се насили да срещне умоляващия поглед на Елизабет, въпреки че искаше да успокои и Колтър.

— Всичко, което видях, бяха най-обикновени драскотини. Но последствията понякога са невидими, скъпа. Времето ще ни покаже отговора.

Колтър премълча гневните думи, които напиреха у него, защото се боеше Елизабет да не изпадне в паника. Но тя само кимна и отново склони глава на рамото му. Той мина покрай Емили и занесе Елизабет в спалнята. Внимателно я остави на леглото.

Опита да свали дрехите ѝ безболезнено, като се надяваше да я поуспокои. Покорността на Елизабет не можеше да го заблуди. Усещаше, че тя отново преживява всеки ужасен миг.

Покри я със завивките, донесе графата с бренди от задната стая и ѝ даде да пийне глътка. Тя се отдръпна, щом течността намокри устните ѝ, и Колтър не настоя. Той също не пи. Малкото количество бренди, което бе останало, едва ли щеше да прогони чувството му за вина. Той крачеше напред-назад, докато Емили, следвана от Джош, донесе топла вода и чисти дрехи. Когато се опитаха да поговорят на Елизабет, той ги отпрати.

Елизабет седеше отпуснато, не се възпротиви, когато Колтър нежно започна да избърсва с мокра кърпа лицето ѝ, после смъкна малко завивките и откри раменете ѝ. Мъжът се обърна да намокри

кърпата, когато улови отражението си в огледалото и бързо отпрати изражението на гняв и болка, изписано на лицето му. Забеляза засъхнала драскотина на кожата ѝ и преди да я измие, устните му я докоснаха като лековит балсам.

Той повтори действието си отново и отново, като прикриваше болката си при вида на всяко леко ожулване, всяка по-дълбока драскотина. Не ѝ предлагаше утеха с думи, само с мълчаливи нежни целувки. Накрая коленичи пред нея да избърше краката ѝ. Голото ѝ стъпало се подаваше изпод завивката. Той сведе глава над него, като се молеше да намери точните думи за това, което искаше да ѝ каже. Докосна посиняващата кожа на гръдния ѝ кош и сърцето му се сви от болка. Умът му отказваше да работи.

Елизабет се надигна и погали косата му. Нежните му грижи и мълчаливата му клетва в любов трогнаха сърцето ѝ. Тя знаеше, че в последвалите мигове, дори ако той никога не я помоли да престъпи брачната си клетва пред Бога и хората, тя ще я потъпче сама. Би била радостна да го стори. Любовта на Колтър беше безценен дар, от който тя не искаше вече да се лишава. Мъжът ѝ даваше сила. Съсредоточи поглед върху него и усети, че и Колтър премисля отново случилото се. Той ѝ даваше кураж, като се показваше толкова уязвим и ѝ позволяваше да го види в подобно състояние.

След няколко минути, примирен, че не е в състояние да я утеши, той ѝ помогна да облече нощницата и халата си. Никой не проговори, но в погледите им се четеше спокойствие, както и убеденост, че трябва да оставят на времето да излекува раните. Детето им имаше нужда от тях в този миг. По-късно щяха да поговорят, да откраднат мигове любов.

Колтър за последен път я притисна в прегръдките си и когато тя се възпротиви, рече:

— Имам нужда да те прегръщам. Не ми отказвай.

Тя мълчаливо прошепна на себе си: „Не мога да ти откажа нищо, любов моя, нищо...“

В стаята на Никол бяха запалени три лампи. Рута стана от стола край леглото, когато влязоха, и се оттегли безшумно. Колтър остави Елизабет да седне от едната страна на Никол, а той се настани от другата.

Сърцето му щеше да се пръсне от вълнение, когато Елизабет хвана ръката му над телцето на тяхното дете и я повдигна към устните си. Леката ѝ целувка и погледът ѝ явно искаха да го помолят за подкрепа и да му дадат кураж, преди младата жена да се обърне към Никол.

— Дойдохме, за да се уверим, че си добре, миличко.

— Уби ли го? — попита Никол и погледна Колтър. Очите ѝ бяха широко отворени, устничките ѝ потрепериха, преди да ги стисне здраво. Измъкна ръчичка изпод завивките и посегна да докосне Колтър.

Колтър стисна ръката на Елизабет, за да спре издайническото треперене на своята, и се премести, за да може Никол да се сгуши в него. Преглътна няколко пъти, преди да се довери на гласа си и да проговори, без да издава чувствата, които не му даваха покой. Тя беше неговата принцеса, а той — нейният приказен рицар, който се бе заклел да убие всеки дракон, изпречил се на пътя ѝ. Пожела да ѝ каже, че е убил злодея, който щеше да преследва в кошмари дъщеричката му.

— Пристигнах прекалено късно, за да го прогоня, Никол — отвърна той най-сетне. — Но исках да го накажа, задето нарани теб и майка ти.

— Този човек е ужасно лош! Господин Джош и Доби го преследваха. А мама се нахвърли с юмруци върху него. Доби беше като луд...

— Да, този човек наистина е много лош и ти си права да вярваш, че Доби е обезумял от гняв. Мама е била много смела. Ние всички те обичаме, Никол. Също Рута и госпожица Емили. Но помни, никой не те обича повече от мама и от мен. А когато обичаш някого, ти се иска той да е в безопасност, никой да не може да го нарани... — прошепна той, преди гласът му да заглъхне. Целуна я по челото, вдъхна сладкия ѝ аромат и усети как сърцето му започва да се отпуска. Пребори се със сълзите, напирани в очите му, когато устните на Никол докоснаха бузата му.

— Нямам си татко, когато да обичам. Може ли да обичам теб?

Колтър затвори очи, за да спре предателските сълзи и бързо премигна.

— Можеш да правиш всичко, каквото пожелаеш — успя да изрече той със стегнато гърло.

— Не трябва да си толкова тъжен, господин полковник. Аз съм виновна. Втурнах се след красивите лебеди и не се върнах, когато мама ме извика. Не знаех, че лошият мъж се е скрил там. Той не ми разрешаваше да викам. Но аз го ритнах, силно го ритнах. Доби ми каза...

— Какво ти каза, Доби, любов моя? — попита Елизабет, изричайки с мъка думите. Искаше да забрави изминалите часове, но знаеше, че Никол трябва да говори за това, за да успее да забрави преживяния ужас.

— Ние се преструвахме. Доби казва, че това е чудесна игра.

— Преструвахте ли? — Колтър погледна недоумяващо Елизабет.

— Никол обича да си играе на „преструване“ — обясни тя, изпитвайки облекчение. — Има много неща, за които да благодаря на Доби.

— И двамата трябва да му благодарим — каза Колтър и отново насочи внимание към дъщеричката си.

— Ти си много смела принцеса и мама се гордее с теб — прошепна Елизабет, но в същия миг срещна погледа на Колтър. Бе изпълнен с ярост, че детето им е принудено да живее в постоянен страх.

Никол се размърда, измъкна и другата си ръчичка изпод завивката и хвана дланите на Елизабет и Колтър.

— Рута ми даде чай, мамо — рече момиченцето и се прозя. Клепачите ѝ натежаха и се затвориха.

— Спи, миличко. И сънувай най-хубавите сънища.

Елизабет прехапа устни, за да заглуши риданието, което напираше в гърдите ѝ. Колтър повтори думите ѝ.

В гърлото му заседна буца. Изпитваше противоречиви чувства, бе по-скоро горд от смелостта на детето си, отколкото потиснат от своя неуспех. Той дълго се взира в спящата си дъщеря, преди да погледне Елизабет. В очите му се четеше безкрайна нежност.

— С цялото си сърце ти благодаря, че си ми дарила толкова красиво дете! Дори войник на бойното поле не може да се мери с нейния дух и кураж.

В този миг, съзряла обожанието, което той изпитваше към нея и детето им, Елизабет забрави миналото.

— Не, Колтър, аз съм тази, на която Никол бе дадена като дар, за да ми напомня за любовта ти към мен.

Останаха да бдят над съня на Никол, докато Колтър не я убеди, че детето спи спокойно. Тогава отново вдигна на ръце Елизабет и я отнесе в спалнята.

В стаята Елизабет го помоли да я пусне. В камината гореше слаб огън, добавяйки топлината си към благоуханната нощ. Колтър разкопча ризата си и осъзна, че го прави за пръв път от три дни.

— Колтър, Рута ти е приготвила вечеря — рече Елизабет и му показва покрития с ленена кърпа поднос.

— Сигурна ли си, че няма да се чувстваш по-добре в леглото?

— О, там ще се чувствам много по-добре — отвърна младата жена и прикри усмивката си, докато нареждаше вечерята на Колтър в голяма чиния — студена шунка, бисквити и парчета зимна круша. — Искаш ли чаша ябълково вино?

Смутен, Колтър не отговори.

— Колтър? — тя се обърна и видя объркването, изписано на лицето му. — Какво има?

— И аз мога да те попитам същото — отговори той и приближи към нея.

— Не си вечерял, нали? — той поклати глава. — И аз така си помислих. А предполагам, не си имал време да си починеш и да се изкъпеш. Заслужаваш гореща вода и чисто бельо. Чакат те в спалнята ти.

— Не мога да повярвам...

— Да не губим време в спорове — тя продължи да пълни чинията му, докато мъжът се отдалечаваше. — Не се притеснявай, Колтър. Просто искам да изпитам удоволствието да се грижа за теб поне за малко. В замяна на...

— Само не казвай услуга — подигравателно рече той. — Никога не бих повярвал, че...

— Побързай — тя вдигна поглед и му се усмихна лъчезарно.

Колтър пристъпи към спалнята си. От водата в китайското легенче се издигаше пара, бръсначът и ремъкът му за точене бяха поставени върху кърпа, а дрехите му бяха преметнати през облегалката на стола.

— Кога успя да уредиш всичко това?

— Не съм уреждала нищо. Всички тук много те обичаме. Всеки от нас се мъчи да ти го покаже по свой собствен начин — Елизабет не можа да издържи погледа му и отклони очи.

— Само това ли е? — нежно попита той.

— Да.

Потривайки наболата си брада, Колтър се усмихна широко.

— Не можеш да отречеш, че воня като...

— Не! — рязко отвърна тя и го погледна. — Не воняш. Не си запушвам носа, нали? Обичам да съм близо до теб, защото ти си всичко, което един мъж...

— Запази тази мисъл за по-късно, Елизабет — прошепна той и влезе в спалнята. В очите му блестеше едва сдържано желание.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Колтър не бързаше. Докато се бръснеше, обмисляше как да ѝ съобщи новините, които бе донесъл. Как да ѝ каже това, което бе научил за Джеймс?

Полковникът съблече униформата си и разсеяно се изми, като се опитваше да въведе в ред чувствата си. Отиде бос до леглото, хвърли ризата си настрани и obu прилепналите бричове. Внимателно събра парченцата кора и борови иглички, които бяха паднали от косата на Елизабет и бяха полепнали по завивките.

Спомни си ужаса, който бе изживял в първия миг, когато я бе видял и я бе прегърнал. Събра в длан кората и боровите иглички, пусна ги в легена и се загледа как плават. Безобидни останки, ето какво бяха те.

И за да се увери, че всичко е наред, той взе четката за коса на Елизабет от тоалетката и се отправи към гостната.

Елизабет седеше на килима, огряна от пламъците в камината. Колтър спря, загледан в профила ѝ. Умът му трескаво се мъчеше да замени болезнените спомени с нови, по-приятни. Имаше нещо спокойно във фините ѝ черти, докато наблюдаваше пламъците. Не му се искаше тя да усети присъствието му.

Но точно в този миг Елизабет се обърна и се усмихна свенливо.

— Ела, седни до мен — предложи тя. — Оставила съм храната ти тук — но отклони поглед от голите му гърди. — Знам, че си гладен като вълк.

Елизабет усети как бузите ѝ поруменяват. Атмосферата бе толкова спокойна, преди той да влезе, а сега усети напрежение.

Колтър седна до нея на килима. Чудеше се как да я успокои, облегна се на канапето и изтегна крака. Доставяше му удоволствие да я наблюдава как грациозно застава на колене и поставя чинията в скута му, преди отново да се отпусне до него.

— А ти какво вечеря, Елизабет?

Тя се извърна рязко и ѝ се зави свят.

— Не съм хапвала нищо...

— И аз така си помислих, а и ти не очакваш да изям всичко това сам. Трябва да ми помогнеш — с ослепителната си усмивка Колтър искаше да я накара да се отпусне, а не да я разтревожи допълнително. — Ела, облегни се до мен и да си поделим храната.

Елизабет го погледна и забеляза златистите петънца в тъмнозелените му очи, които отразяваха пламъците. Но не разбра по очите му какво мисли или възнамерява да направи. Не можа да се насили да отговори на усмивката му, както не можа да приеме и поканата му да вечерят заедно. Бе възвърнала здравия си разум и не бе сигурна какво ще направи, ако той я помоли за нещо друго. Когато седнаше до него, забеляза четката си за коса.

— Защо си я донесъл?

— Защото преди малко забравих да среща косите ти.

— О, разбирам...

— Съмнявам се, любов моя, но ще ми позволиш да изпитам това удоволствие.

Тя хапна късче шунка, което той поднесе към устните ѝ и парче зимна круша.

— Ако искаш да говориш с мен, Елизабет, не се притеснявай. Затова съм тук — в този миг той изпита чувство на вина.

— Правиш ли същото предложение на войниците си, когато им предстои атака? Имам предвид дали ги изслушваш. Не знам — продължи бързо тя — дали искам да говоря за това, Колтър. Чувствам се виновна, че не бях достатъчно предвидлива. Чудя се как ще се справям, след като вече знам, че Алма ни е открила.

— Бъди спокойна, любов моя, няма да се бориш сама — в ума му се зараждаше идея, ала още не бе готов да я сподели с младата жена. Нито пък тя бе готова да я чуе. Но поне можеше да подготви почвата. — Ти си изолирана тук и се тревожа за всички вас. На Доби може да се разчита, но не съм в състояние да изпратя още един войник...

— А него как успя да отклониш от частта му?

— Не мога да ти кажа това, Елизабет. В момента Конфедерацията е в невъзможност да се възползва от ценните му услуги — той отклони поглед, като дъвчеше бавно, съзнавайки, че не ѝ казва цялата истина. Доби беше много ценен и Конфедерацията не би извлякла никаква полза да го хвърли в затвор, докато изтърпи

наказанието си за повторно неподчинение, но Елизабет не трябваше да узнава това. Той прие мълчанието ѝ за съгласие. — Но да продължа това, което бях започнал. Тревожа се. Ако наблизко имаше съседи или живеехте в града, може би нямаше да се осмелят да отвлекат Никол. Заслужава си да помислиш върху това — усети как тя потрепери и съжали, че ѝ е причинил нови тревоги. Но знаеше, че е по-добре да я накара да се замисли за по-нататъшната им безопасност с Никол.

Колтър опита да я убеди да хапне още малко, но тя отказа и той остави чинията настрана. Отново си спомни за новините, които ѝ носеше. В скоро време очакваше да получи отговор за съдбата на Джеймс. Това щеше да накара Елизабет да се почувства по-спокойна и да възвърне поне отчасти чувството ѝ за сигурност.

— Любов моя, спомняш ли си, че ти обещах да открия каквото мога за Джеймс?

— Не, Колтър! Не сега... — само при споменаване на името на Джеймс, тя се разтреперваше и губеше почва под краката си.

Колтър въздъхна и изостави темата. Може би моментът на истина не бе подходящ. А и не можеше да каже със сигурност дали Джеймс е жив, или мъртъв. Той я целуна леко по косата и усети как здравият разум отново го напуска.

Елизабет затвори очи и се облегна на рамото му, като позволи на топлината му да проникне в премръзналото ѝ тяло. Но зад спуснатите ѝ клепачи пробягаха заплашителни сенки сред огромни дървета, заплашвайки да ѝ отнемат Никол. Елизабет решително се изправи. Дишаше тежко. Взя се в огъня с неவிждащ поглед, сякаш очакваше пламъците да превърнат ужаса ѝ в пепел.

Колтър я дръпна назад с нежно докосване и тя се облегна на гърдите му. Меката ѝ вълнена роба докосна кожата му. Той промърмори нещо едва чуто и след няколко минути усети как тялото ѝ се отпуска и дишането ѝ става по-равномерно. Потри брадичка в косата ѝ и усети още борови иглички, останали там. Отметна обърканите ѝ коси и с бавни успокояващи ласки прогони напрежението, стегнало врата и главата ѝ.

Елизабет се премести по-близо до него и усети възбудата му. За пореден път сърцето ѝ откликна на любовта му, младата жена бе трогната, че той не я насилва да реши. Очите ѝ се затвориха и

страховитите видения отстъпиха на заден план, прогонени от успокоителните нежни милувки на мъжа.

Колтър проследи сенките, които изрусените ѝ по върховете тъмни мигли хвърляха върху скулите. Целуна разпилените ѝ кичури толкова леко, че тя дори не помръдна, и взе четката за коса.

— Не спирай — прошепна тя. Опиянение изпълваше тялото ѝ.

— За нищо на света, малка лисичке. Искам само да ти доставя по-голямо удоволствие — той бавно решише косите ѝ, като спираше да оправи обърканите кичури и ѝ шепнеше извинения с кадифено мек глас, когато без да иска ѝ причиняваше болка. Не го бе грижа колко време ще продължи, защото когато беше край нея, умът и тялото му получаваха спокойствието, за което жадуваха. Изпитвайки удоволствие, тя шепнеше мили думи, а косата ѝ се стелеше къдрава и копринено мека. Благодарни му с чувствени ласки.

Той остави четката настрана и продължи да си играе с косите ѝ, клепачите му натежаха, докато гледаше как къдравите кичури се увиват около пръстите му като предизвикателни ласки на любовница. Тя безспир повтаряше името му, шепотът ѝ ставаше все по-задъхан и по-задъхан, докато тялото ѝ се отпусна върху неговото и накара кръвта му да закипи.

Пламъците подсилваха огнения цвят на косата ѝ и младата жена изглеждаше невероятно съблазнителна. Къдриците ѝ се виеха по изящно скроената роба и напомняха на Колтър колко невинна е Елизабет.

Младата жена се завъртя в прегръдките му с лице към него. За момент се взря в мъжествените му черти. Устните му бяха пълни, леко разтворени и чувствено потръпваха като ноздрите му. Срещнала погледа му, младата жена протегна ръка и прокара пръсти през косата му, жадувайки да му върне щедро всяка ласка, с която я бе дарил. В погледа му вече пламтеше настойчива страст, която хвърляше Елизабет в опиянение. Устните на Колтър докоснаха нейните с деликатност, която бе и нежна, и съблазнителна, и през тялото на младата жена премина вълна от желание. С ефирно докосване, тя отвърна на целувката му и усети нежеланият ѝ вътрешен глас да я предупреждава.

Ала отказа да обмисли действията си, отказа да мисли за бъдещето. Преживяният ужас, отчаянието, когато разбра, че дъщеря им е загубена, тягостните спомени от миналото, всичко това доказваше

колко несигурно живееше. Колтър воюваше, без значение дали ѝ се искаше да забрави този факт, докато полковникът бе при нея. Той беше единственият мъж, когото бе обичала някога и когото някога щеше да обича. Когато осъзна тази истина, младата жена се примири със себе си и със здравия си разум.

Тялото ѝ сякаш се стопи под нежните ласки на мъжа. Те прогониха напрежението ѝ и го замениха със слаби горещи сатенени вълни от страст, които я оплитаха в паяжина от екстаз.

Очите на Колтър бяха пълни с безкомпромисност и глад, ала той бе видял раните по тялото ѝ, затова легна на килима и привлече младата жена върху себе си. Бавно плъзна длани по бедрата ѝ, преди да впие устни в нейните.

— Искам да взема от теб, любов моя, цялата сладост, цялата страст, която ми принадлежи — обяви той с дрезгав глас. — Но ако си решила още веднъж да откажеш на мен и на себе си това удоволствие, кажи ми.

Тя бе опряла ръка на гърдите му и отметна глава назад, за да пропъди кичурите, паднали върху лицето ѝ.

— Не мога да ти откажа, Колтър. Да ти откажа любовта си, означава да се откажа от живота, от надеждата, а не смятам да правя това отново — тялото ѝ потрепери, но гласът ѝ бе твърд и решителен. Тя се наведе и целуна мъжа.

Той прие целувката, умело галейки устните ѝ с език, за да върне спомените от нощта, когато тя му се бе отдала безрезервно. Той отново си припомни колко меки бяха устните ѝ, колко сладък бе вкусът ѝ, как нейното собствено желание се разгаряше и тя очакваше да получи наслада, докато тялото ѝ се разтапяше до неговото като горещ мед. Възможността да даряват и да получават целувки ги караше да тръпнат в опиянение, сякаш времето бе спряло, за да позволи на страстта да ги обсеби докрай. Колтър обожаваше щедрата си любима и с целувки преоткриваше всяка деликатна извивка, която пламтеше под устните му.

Елизабет обсипа с целувки мускулестия му врат, нежелаяща да се откъсне от кожата му. Езикът ѝ потъна във вдлъбнатината на ключицата му, чертаейки съблазнително кръгове. Младата жена изстена от удоволствие, когато Колтър ѝ върна ласката. Тя усети как мъжът с устни плъзва плата на робата от раменете ѝ, докато горещото

възбуждащо докосване на езика му успокояваше и омагьосваше плътта ѝ.

Тя потри с длани твърдите зърна на гърдите му и в отговор усети болката в своите. Искаше ръцете му да успокоят жадуващите ѝ за ласки гърди.

Неспокойните ѝ движения стреснаха Колтър.

— Какво има, любов моя? — попита той с дрезгав от страст глас, трескаво развърза колана на робата ѝ и я разтвори. Младата жена се повдигна към него, страните ѝ бяха порозовели, устните ѝ блестяха от влага, натежалите ѝ гърди го подмамваха през тънката ленена нощница.

Искаше да съблече и нея. Не желаяше нищо друго да докосва плътта ѝ, освен неговите устни и кожа.

— Кажу какво искаш, малка лисичке. Не бъди срамежлива. Ще ти дам всичко, което мога — той потри лице в гърдите ѝ. Елизабет се задъха и тялото ѝ потрепери над неговото.

— Искам теб! Искам те сега.

— Знам — прошепна той, съзрял желанието в тъмните ѝ замъглени от неџа очи, които не се откъсваха от неговите, почувства колко е готова за него, по ласките на тялото ѝ. Повдигна я и я сложи да седне над него.

Обхвана бедрата ѝ и тялото ѝ конвулсивно се изви в дъга. Той я притисна към себе си, доказвайки ѝ колко силно я желае.

Елизабет наведе глава и опря лице на гърдите му. Копнееше да усети допира на кожата му до своята. Изстена от удоволствие. Обичаше силните му широки рамене и топлата му плът. Усмихна се, доловила накъсаното му дишане, когато тялото му се стегна под нейното.

Отметна коса и прокара ръка по бедрото му, довольна, че може да го накара да тръпне под лекото ѝ докосване.

— Когато те видях за първи път, Колтър, се изплаших от силата ти. Но ти винаги си бил толкова нежен с мен...

— За това ли жадуваш и сега, Елизабет? Да бъда нежен, много нежен? — попита той, но се съмняваше, че ще може да прояви нежност, когато бе възбуден до болка.

Тя го целуна, докосна горещата му плът и от гърдите му се изтръгна дълбоко стенание. Младата жена откъсна устни от неговите и

прошепна:

— Не, не искам да бъдеш нежен. Копнея за силата на любовта ти, имам нужда от дивата ти страст, такава, каквато някога ми я показва.

Проумял думите ѝ и готов да загуби контрол над себе си, мъжът си припомни, че трябва да бъде внимателен — тя бе ранена.

Но Елизабет се притисна към пулсиращата му плът, сякаш усещаше каква битка води със себе си. Очерта с език кръгове по гърдите му, възнамерявайки да победи волята му.

— Колтър — прошепна тя нежно, — искам да ме любиш — с деликатна сдържаност захапа едно от зърната му и го погали с език. — Искам да те любя — промълви. Погледът и гласът ѝ обещаваха и предизвикваха едновременно.

Той измъкна ръцете ѝ от ръкавите на робата и движенията на тялото ѝ, докато се мъчеше да я съблече, разпалиха у него тлеещия огън, който го погълна като разтопена лава. Захвърли дрехата настрани и плъзна длани по бедрата на Елизабет, докато тя нетърпеливо и задъхано го зовеше по име. Ала нощницата бе обвила тялото ѝ и пречеше на устните му, които жадуваха да усетят вкуса на тялото ѝ. Хвана косата ѝ, наклони главата ѝ на една страна и я целуна невъздържано и страстно. Нежно положи младата жена на килима, подпрял гърба ѝ на ръката си и повдигна тънката ленена нощница над бедрата ѝ. Платът се събра над пицните ѝ гърди.

Езикът му, проникнал диво в най-тайните дълбини на устата ѝ, сега търсеше по-сладки места, които да похити. Въпреки силната си възбуда, той внимателно съблече нощницата на младата жена, без да я нарани. Пред очите му се разкри тялото ѝ, окъпано в светлината на огъня, изящно и прекрасно.

— Възхитителен ангел, който ми предлага рая! — промърмори той и пое с устни втвърденото зърно на гърдта ѝ.

— Греховен ангел, ако въобще съм ангел, любов моя — поправи го Елизабет, преди да затвори очи и да се остави блаженството да я погълне. Мъжът пламенно впи устни в гърдите ѝ и тя извика леко, усетила, че е готова да приеме докрай страстта му.

Елизабет даде воля на дивото си желание, което прозираше във всяко неспокойно движение на тялото ѝ. Извиваше се, бавно вплитайки крака в неговите и разпалвайки страстта му с тихите стонове, които се отронваха от устните ѝ.

Колтър се отдръпна. Дишаше тежко. С резки движения той свали панталоните си. Ръката му трепереше, когато погали нежно глезените, коленете на младата жена... Целуна с влажни устни бедрото ѝ и тръпнещата ѝ кожа го накара да почувства някъде дълбоко в себе си неизмеримо вълнение.

Гънката на бедрото ѝ хвърляше кадифена сянка, която примамваше устните му и бузата му докосна меките къдрици, които криеха по-сладки и по-топли сенки.

Елизабет усети как в тялото ѝ безспир се зараждат и отзвучават копринени трептения. Тя прегърна мъжа, искаше да го придърпа върху себе си, изпитваше нужда да достигне по-бързо до удоволствието, до което я извисяваше любовта на Колтър. Ала дори трескавата ѝ молба не го отклони от неуморното изследване, което устните му обещаваха на пламналата ѝ плът.

Деликатно като крило на пеперуда езикът му докосна пъпа на младата жена. Устните му пробягаха по корема ѝ и Елизабет усети как тялото ѝ се скова. С мамещ глас тя помоли мъжа да докосне нежната топла женственост и с удоволствие се остави във властта му. Едва-едва вдъхна и долови аромата на възбудените им тела. Но когато мъжът я погали още по-интимно, тя се задъха от възбуда, изживявайки неповторима наслада.

Колтър непрестанно мълвеше любовни думи, които още по-силно разпалваха пожара в кръвта ѝ, целуваше я и докосваше, издигайки я отново и отново до неподозирани върхове на удоволствието. Изтощена и тръпнеща, тя се сгуши в прегръдките му.

Колтър контролираше с жестокост тялото си. Отметна влажните къдрици от лицето ѝ, устните му нежно докоснаха нейните и огънят на непреодолимата възбуда го погълна.

Тръпнещата от страст плът изостри усещанията му още повече, когато отпусна тяло върху нейното.

— Отвори очи, любов моя — помоли той нежно. — Искам да те гледам, когато те направя моя отново.

Тя повдигна клепачи, готова да го приеме.

— Сега! — прошепна и го целуна. Ала усети как той се отдръпна. Мускулите му бяха като изваяни на светлината на огъня, а изсечените черти на лицето му — обгърнати в сянка. Тялото му

потрепери от напрежение. — Ела при мен, любов моя. Направи ме отново твоя...

Повдигна бедра да го посрещне, без да откъсва устни от неговите, изпитвайки неповторимо усещане, близко до буен екстаз, когато телата им се сляха.

Въпреки че силата на желанието му го подтикваше, Колтър застина, даде ѝ време да го приеме, преди да навлезе в нея. Вълни от нейното удоволствие пулсираха около топлатата му плът, а младата жена сякаш се разтапяше под него. Той загуби контрол над себе си, когато тя му показа колко е копняла за близост.

Чувствата накараха страстта ѝ да избликне неудържимо и Елизабет се остави на любовния миг. Колтър наложи див ритъм, на който тя откликна с всяка фибра на тялото си. Загубила разум под силата на страстта си, тя желаше единствено удовлетворение.

Колтър се поддаде на настойчивата ѝ молба, обхвана бедрата ѝ и притисна тялото ѝ към своето. Бе казал, че иска да вземе всичко, което тя можеше да му даде и отново го заяви чрез необузданите тласъци на тялото си, което взимаше всичко, което тя предлагаше и се осмеляваше да иска още.

Тялото ѝ се напегна. Знаеше, че и Колтър изпитва същото жестоко изпепеляващо го желание. Устните им се сляха и тя едва не обезумя от удоволствието, разтърсващо телата им. От устните ѝ се изтръгнаха викове на върховна наслада.

Тя искаше... Искеше... Колтър бе тук и я бе довел до невероятен екстаз, който я застигна миг преди мъжът да се присъедини към нея, тръпнещ от удоволствие.

Елизабет потъна в сладкия свят на отмалата. До съзнанието ѝ едва достигаха думите му, незадоволеният му докрай любовен глад, все по-нежните му целувки, с които я даряваше. Тя се сгуши в него и се усмихна, когато усети как мъжът собственически прехвърли крак върху нейния, и отново я придърпа към себе си.

Колтър се повдигна на лакът и погледна любимата си. Очите ѝ бяха затворени. Той обсипа ресниците ѝ с нежни целувки. Косата ѝ бе разпиляна по килима, топлият ѝ огнен цвят меко блестеше на светлината на угасващите пламъци в камината. Усмивката му бе откровена и чувствена. В изящните черти на младата жена имаше

нещо неуловимо еротично. Пълните съблазнителни устни привлякоха погледа му.

Дочул тихо прошепнатата молба, той се подчини.

Елизабет му предложи устните си. Колтър пое долната и я засмука толкова нежно, че докато езикът му умело я галеше, у младата жена отново запламтя предишния огън. Тя прокара пръсти през косата му и потрепери, когато усети плъзгането на голите им изпотени тела. Осъзна, че желанието им не бе задоволено докрай. Страстта ги заля и помете отново.

Колтър неохотно откъсна устни от нейните, повдигна глава, ала отново бе омагьосан от сатенената ѝ кожа и съблазнителния блясък в очите ѝ, когато Елизабет му отправи пламенен поглед. Той обгърна тънката ѝ талия, наблюдаваше я как му отвръща с естествена прямота, каквато не бе забелязал у никоя друга жена. Искаше да потъне в нея. Дланите му покриха пищните ѝ гърди, а пръстите му нежно погалиха чувствителните връхчета, докато тялото ѝ затрептя от силното желание, което разкъсваше и него.

Колтър я притисна отново към себе си.

— Любов моя, желая те отново!

— Да — прошепна тя със същото нетърпение.

Той се изправи и я отнесе на леглото в спалнята.

— Знаеш, че няма връщане назад за нито един от нас, Елизабет — предупреди той и я прикова с тяло под себе си.

Неистово желание проблесна в погледа му, когато тя обгърна с длани лицето му и се вгледа в очите му.

— Не искам да се връщам назад, Колтър. Там за мен няма нито живот, нито любов — тя впи устни в неговите, влагайки в целувката цялата нежност, на която бе способна. — Само с теб — прошепна тя до устните му — и животът, и любовта могат да ми принадлежат.

— Покажи ми — подтикна я той с кадифено мек глас и проникна в горещата ѝ плът. — Покажи ми...

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Утро.

На Елизабет ѝ се искаше то никога да не бе настъпвало.

Слънчевите лъчи се процеждаха през дантелените завеси и образуваха слънчево петно на гърба на Колтър. В съня лицето му бе спокойно и мъжът изглеждаше по-млад от своите двайсет и осем години.

Сълзи замъглиха очите ѝ. Толкова много го обичаше. А когато снощи от устните му се бе отронило признание колко пламенно я обича, тя бе почувствала, че душата ѝ е излекувана от съмненията и подозренията.

Няма връщане назад. Това бяха думи на Колтър. Обещанието ѝ към нея и към него. Радостта да бъде обичана и да отвърща на обичта му с обич. Тя не смееше да помръдне, за да не го събуди, но явно мислите ѝ бяха отлетели и по необясним таен начин бяха въздействали на съзнанието му, защото той отвори очи.

Отметна завивките и я дари с безброй бързи и нежни целувки, преди да приеме с усмивка сънливото ѝ: „Добро утро“, заедно с протегнатите ѝ към него ръце. Емоции и чувства, които не можеше да определи, нито пък да назове, нахлуха в него. Знаеше, че го заплашват с експлозивната си сила като желанието, което се уталожваше, но никога не изчезваше напълно, дори да се бяха любиха цяла нощ. Всеки път тя му доставяше все по-осезателно, сладостно и горещо удовлетворение.

— Никога не бях чувал малка лисичка да мърка, любов моя — прошепна той, хвана ръката ѝ и целуна дланта. — Не знаех и че да се любя с теб ще ми донесе не само рая, а ѝ радостния празник на живота.

— О, Колтър, толкова много те обичам!

Той нежно погали устните ѝ със своите, но тя го придърпа към себе си, дразнейки тъглчетата им с език. Целувката им ставаше все по-

пламенна и преди да се откъснат един от друг, страстта отново ги погълна.

Той погали копринената кожа на бедрото ѝ, обгърна талията ѝ, докосна леко раната на гърдния ѝ кош, преди да поеме отново в дланите си сладката тежест на гърдите ѝ.

— Възможно ли е сутрин да си по-сладка, любов моя? — прошепна той замислено с дрезгав глас.

— Никога не сме се любили сутрин, Колтър...

В потъмнелите ѝ очи имаше покана, която накара кръвта му да запрепуска лудо.

— Но ще те любя! — обеща той и подразни зърното ѝ, което се втвърди от възбуда. — Като кадифе е, но твърдо — прошепна той и го погали с палец. — Но сутрин ти си по-изкусително сладка дори от мига, в който ставаме едно и стенеш името ми в забрава.

Той впи устни в нейните, плъзна език между зъбите ѝ, пиейки дъха ѝ и страстните стонове.

Елизабет го прегръщаше, заслушана в дивото биене на сърцата им. Обичаше го до болка.

Колтър откъсна устни от нейните и вдигна глава.

— Обичам те, Елизабет! — той нежно погали зърното, докосна го със зъби и усети тръпките, разтърсили тялото на Елизабет. Обсипа с ласки жената, която го влудяваше от страст с прекрасните дарове на любовта си. Погали гърдите ѝ и се усмихна, когато тя се изви към него. Нежно докосна тръпнещата плът между бедрата ѝ. Изстена, когато усети как младата жена се разтваря като цвете за него. — Любов моя, може би с дивата си страст съм ти причинил болка...

— Ти не можеш да ме нараниш, Колтър... — усмихна се Елизабет. Миглите ѝ запърхаха и тя надигна бедра към галещата му ръка. — Нима може удоволствието да наранява? Ти ме докосваш толкова... — гласът ѝ заглъхна под напора на желанието и тя придърпа мъжа по-близо към себе си. — Като знам какво ме очаква, когато проникнеш в мен... — гласът ѝ отново заглъхна и тя се отдаде на удоволствието от нежното успокоително докосване. Плъзна ръце по тялото му и погали възбудената му плът. Усмивката ѝ му обещавахе същото удоволствие като очите ѝ, когато потърсеха погледа му.

— Ела при мен, любов моя — прошепна тя. Бедрата ѝ потръпнаха и тя се раздвижи неспокойно, обзета от силно желание.

Колтър щеше да запази завинаги в паметта си този миг, когато бе разцъфнала нейната чувственост, радостта ѝ от живота, красотата ѝ...

Тя нежно го ухапа по рамото. Долавяше как зовът на плътта е на път да разруши самоконтрола му. Грациозно намести тяло върху неговото и целуна втвърдените му зърна. Усмихна се и потри буза в гърдите му, усещайки дивия бяг на сърцето му, топлината на кожата му и чувствения трепет, който той не може да прикрие. Дивата ѝ страст я накара да му покаже любещата интимност на устните си.

Колтър бе обзет от желание, което бе толкова силно, че едва може да си поеме дъх. Нуждата да се слее с нея го накара да изстене. Той протегна ръце, усети копринената ласка на косите ѝ до чувствителната си плът, но дори когато настани младата жена върху себе си, тя умело избягаше ръцете му, възнамерявайки да забави очакваното удоволствие. Кръвта му кипеше. Той стисна юмруци, защото тя не му позволяваше да я докосне.

Извика името ѝ, разкъсван от силата на желанието си.

Дрезгавият му треперещ глас я накара да се предаде. Пробудила дива страст и у двамата, тя забеляза как тъмните му очи стават почти черни, докато възбудата заливаше безмилостно тялото му.

Потрепери, преизпълнена с трескаво желание, когато той проникна дълбоко в нея с един-единствен тласък.

За първи път видя как любимият ѝ изпитва несравнимо удоволствие и това я накара да усети още по-дълбока удовлетвореност. Тя му се отдаде изцяло, така, както и той ѝ принадлежеше, и потръпна от неземното усещане, че се ражда отново, умира и пак се възражда за живот, преди да се отпусне изнемощяла върху широките му гърди.

Колтър приглади косата ѝ назад и обхвана лицето ѝ.

— Ако бях умрял днес — сподавено прошепна той — и ми бе предложен рая, нямаше да има по-голяма радост за мен да те чакам там, за да те любя.

Елизабет пребледня. Думите накараха очите ѝ да се замъглят от сълзи, докато чертите му се размазаха пред погледа ѝ. Умът ѝ застина при споменаването на думата смърт, но когато бавно премигна и зрението ѝ се проясни, разбра от сериозния му поглед, че постоянният страх от смъртта, бе станал част от съществуването му.

— Изплаших те, любов моя.

— Да — отвърна тя колебливо и го целуна. После прошепна: — Но ти явно си твърде силен, щом открито признаваш страховете си.

— Обичам те, обичам те... — повтори той, претърколи се на една страна и грабна младата жена в прегръдките си. Тя се сгуши в него и Колтър бе готов да ѝ разкрие докрай страховете си. — Не ме преследва страхът от смъртта, а лъжите, които съм принуден да изричам, когато мъже, войната намразили до смърт, ме погледнат, очаквайки да върна чувството им за чест и храброст. Случва се да отхвърля молбата на момче, което никога не е било далеч от дома, и копнее да види семейството си. Иска ми се да му вдъхна кураж. Меланхолията и ужасът са постоянни спътници на войниците в лагерите, не знам как да се преборя с тях...

Елизабет изхлипа. Вдигна ръката му и я притисна към лицето си, после горещо целуна дланта. Разбираше страховете му, но нямаше неговия кураж да ги сподели.

— Разкажи ми — прошепна тя. Знаеше, че има още какво да ѝ довери.

Той хвана брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ към своето.

— Рискувам живота на други мъже и не мога да се помирят със себе си, когато те загинат — той виждаше, че я боли за него, но ѝ беше благодарен, че в очите ѝ няма съжаление.

— Колтър, грижата за другите не те прави по-слаб, а по-силен — и тя заплака за него, ужасена, че е принуден да изживява подобни терзания. Постепенно осъзна, че доверието, което ѝ оказваше, укрепва връзката им.

Устните му изпиха сълзите от страните ѝ.

— Затова имам нужда от любовта ти. Имам нужда да знам, че ти ме чакаш и си в безопасност, че мога да дойда при теб, открадвайки няколко мига спокойствие.

Колтър опря чело в нейното, прегърна я отново и я остави да се наплаче и за двамата. Откри, че споделяйки тревогите си, бе намалил товара, който досега носеше сам. Благословената ѝ с щедрост любов, състраданието ѝ, щяха да го спасят, когато се будеше в полунощ, облян в ледена пот, преследван от черни кошмари. Времето, прекарано с Елизабет, щеше да бъде за него сладък топъл спомен, който да прогонва в тягостни мигове страховете му.

Тя притихна, но той не я пусна, докато другите обитатели на дома не започнаха да се пробуждат. Не след дълго чуха как Рута нежно възпира Никол да не буди майка си. Разкъсван между нуждата да прекара още няколко откраднати мига с Елизабет и желанието да бъде с дъщеря си, Колтър най-сетне напусна любовното им ложе.

Миглите на Елизабет бяха мокри, а погледът ѝ — печален.

— Ти остани, скъпа, аз ще отида да видя Никол — рече той, изправи се и влезе в съседната стая, за да вземе дрехите си.

Искаше ѝ се да го задържи, но замълча. Никол и Колтър имаха нужда да прекарат още малко време заедно.

Елизабет въздъхна и се обърна на другата страна, където възглавницата все още пазеше почти недоловимия мъжествен аромат. Неусетно младата жена потъна в размисъл. Войната, Алма, неизвестната съдба на Джеймс — всичко се обърка. За работата си дори бе забравила. Заспа под звуците на сладкия невинен кикот на Никол, който се сливаше със смеха на Колтър.

Беше почти обяд, когато Елизабет бе събудена с целувки. Тя се усмихна насън, стресна се и отвори очи. Бузите ѝ бяха притиснати между два чифта устни. Едните бяха нежни и лепкави от сладко, а другите — заобиколени от набола брада. Тя реши да подразни и двамата — отново затвори очи и въздъхна, а главата ѝ потъна още по-дълбоко във възглавницата. Чу как Никол прошепна на Колтър:

— Нашата дама не иска да се събуди — отговорът на Колтър бе гъделичкане и щипене. Притиснатата между двамата, Елизабет не издържа и избухна в смях.

Бе се върнал и както бе спала, бе успял да я облече в робата. Когато се обърна към него, той я гледаше с обожание.

— Благодаря ти — прошепна тя и му се усмихна мило.

— Госпожо, мога да ви уверя, че удоволствието бе изцяло мое! — усмивката му бе откровена и чувствена, а очите му проблясваха дяволито. Елизабет се извърна към Никол. — Страхливка — прошепна Колтър в ухото на младата жена и двамата се засмяха.

Косата на дъщеря ѝ бе разбъркана, по бузките и по синята ѝ рокля имаше брашно. Тя подскачаше весело на леглото.

— Играхме си, мамо! Най-хубавите игри! Сега и ти идваш! — извика тя и я задърпа за ръката.

Колтър се наведе към Елизабет:

— О, да, мамо, ела да си играеш с нас на най-хубавите игри — подразни я той с престорен глас. Брашното по веждите му придаваше доста комичен вид. Внезапно Колтър грабна младата жена на ръце и падна на колене. — Какво да правя с нашата пленница, след като я заловихме, принцесо?

— Колтър!

— Да ѝ запушим ли устата, за да не издаде тайната ни? — обърна се той към Никол, като се стремеше да задържи борещата да се освободи Елизабет. — Мисли бързо или тя ще се освободи.

— Каква тайна?

— Ние се крием — обясни Никол и погледна майка си съзаклятнически, сбърчила вежди. — Не можем да бъдем жестоки — прошепна тя на Колтър.

— Не — повтори той и стисна по-силно пленницата си.

— Измислих! Ще я нахраним с много сладко и ще я направим лепкава — извика Никол и започна да пляска с малките си ръчички, като се смееше дяволито, сияеща от радост.

— Така да бъде, господарке моя! Бурканът със сладко — извика той и прикани Елизабет: — Пригответе се да посрещнете съдбата си, госпожо.

Елизабет е усилие сдържаше смеха си. Смяташе, че изглежда достатъчно уплашена.

Колтър обаче явно бе на друго мнение.

— А сега да видим как ще посрещнете съобщението за ужасната съдба, която ви очаква.

Страшният му глас я накара да извика от ужас.

— Хванахме я! Хванахме я... — продължаваше да вика Никол, скочи от леглото и изтича навън от стаята.

Елизабет обви ръце около врата на Колтър.

— Толкова благодарности ти дължа, но днес ти благодаря от цялото си сърце, задето ѝ подари смях, за да забрави вчерашния ден.

— Не е забравила. Сутринта си говорихме. Но при децата душевните рани се лекуват лесно, а при възрастните е много по-трудно — той стана от леглото, притиснал младата жена в прегръдките си. — А сега, за да доставя удоволствие на моята принцеса, трябва да те занеса при нея — но шепотът му нямаше нищо общо с детската игра. Голото ѝ бедро, разкрито от робата, подпухналите ѝ от целувки устни

— всичко това привлече вниманието му, докато носеше Елизабет към всекидневната.

Бурканът със сладко ги чакаше. Никол го стискаше в пухкавите си ръчички.

Колтър остави Елизабет на канапето и се усмихна, забелязал червенината, избила по страните ѝ. Мъжът имитира биенето на барабан. Никол пристъпи и той застана зад канапето.

Елизабет погледна първо единия, после другия.

— Нали не възнамеряваш наистина да ѝ позволиш...

— Принцесо — каза той, застанал зад Елизабет, — пленничката е изцяло на ваше разположение.

Никол се опитваше да изглежда сериозна. Устните ѝ бяха стиснати. Бурканът ѝ тежеше. Тя се изкикоти тихо. После отново.

— Ти си първи — каза тя на Колтър.

Елизабет изпищя престорено.

Колтър пхна чиния с безформени препечени бисквити под носа ѝ. Никол бутна буркана в ръцете ѝ.

— Яж! — извикаха едновременно двамата.

Бисквитите в чинията и бурканът със сладко се разлетяха на всички страни, когато Никол се хвърли към майка си. Колтър опита да спаси буркана, но успя само да си изцапа ръцете със сладко. Когато се опита да го хване, сладкото се изсипа върху робата на Елизабет и рамото на Никол. Тримата избухнаха в смях, бисквитите се разтрошиха, но Елизабет все пак успя да вкуси от тях. Разказаха ѝ как Рута ги заплашила с метлата, ако не напуснат кухнята, госпожица Емили ги изгонила от гостната, когато се опитали да ѝ предложат да вкуси от кулинарното им произведение, и дори Джош им наредил да напуснат обора, защото миризмата на изгорели бисквити карала мулетата да буйстват.

В ранните следобедни часове все още се чуваше смях и кикотене, докато Никол, изтощена от щастие, не легна да поспи.

Колтър седеше на дървения парапет на предната веранда, когато Елизабет се присъедини към него. Той обгърна талията ѝ и притегли младата жена към себе си.

— Щастлива ли си? — прошепна и я целуна по косата.

— Много — отвърна тя и въздъхна доволно. Елизабет не искаше за нищо на света тягостната атмосфера от вчерашния ден да се

завръща, но видяла замисления му поглед, се осмели да заговори: — Чувствам се виновна, че избягах от задълженията си, като не отидох на работа днес. Но изпитвам още по-силна вина, защото не те попитах колко дълго можеш да останеш.

— Докато слагаше Никол да спи, мислих по въпроса — рече той, като умишлено избегна прекия отговор. — След случилото се, сигурно разбираш, че не можете да останете тук.

— Но, Колтър...

— Изслушай ме, любима. Искам да те заведа в Ричмънд. Известни са ми рисковете, но разбирам, че е много по-опасно да останете тук, изолирани от всичко и от всички, които могат да ви помогнат.

— Колтър, Емили никога няма да напусне дома си, а аз не мога да я оставя сама.

— Разбирам и се възхищавам от признателността и любовта, които изпитваш към Емили, но те умолявам внимателно да обмислиш предложението ми.

— Предложение ли правиш, или заповядваш, Колтър? — тя можеше да се закълне, че за част от секундата мъжът стисна челюст, а тъй като не ѝ отговори веднага, Елизабет повтори въпроса си.

— Ако изкажа заповед, ще заявиш, че нямам право да ти заповядвам. Ако ти кажа, че е предложение, доста разумно при това, ще се съ согласиш да го обмислиш, но няма да дойдеш. Изправяш ме пред дяволска дилема — той стегна прегръдката около кръста ѝ и се взря в очите ѝ, които блестяха, предвещавайки буря. — Мога да предложа на теб и на Никол по-добра защита в Ричмънд. Освен това — добави той и опита да се усмихне — ще мога да прекарвам повече време с теб.

— Като допълнителен мотив, полковник, идеята е очарователна — Елизабет се почувства обидена, че ѝ предлага ролята на негова любовница, която да го чака и да топли леглото му.

— Не се преструвай, Елизабет! — тъмните му очи гневно проблеснаха и той продължи: — Моля те, не изопачавай думите ми.

— Ти искаше да кажеш...

— Обичам те! Никога не мисли, че изпитвам към теб нещо друго, освен уважение и любов.

— Колтър, моля те — прошепна тя и го погали по бузата. — Съжалявам.

— Бих искал да мога да ти дам повече гаранции... Няма значение. Времето тече. Заминавам за Ричмънд след час — заяви той нетърпеливо. — Трябва да решиш. Ако се съ согласиш да дойдеш, трябва да уредя някои формалности. Ако откажеш... — замълча и не изрече заплахата, но знаеше, че тя отгатна намеренията му. Когато младата жена отново опита да се освободи, той я пусна.

Елизабет зае отбранителна поза, скръстила ръце, свела глава, изпънала гръб.

Гняв изпълни Колтър.

Нима тя не можеше да си даде сметка, че се нуждае от закрилата му?

Тя остана с гръб към него, защото знаеше, че ако изкаже мислите си, той би се ужасил. Не поставяше под въпрос предложението му, беше решил да е щедър и великодушен, и тя му вярваше. Ала не искаше да загуби независимостта си. Да се премести в Ричмънд и да приеме покровителството му, означаваше да направи решителна крачка към отказ от независимостта си. Крачка, която той би приветствал. Мотивите му не подлежах на съмнение. Той щеше да направи всичко, за да ги защити, но тя се чудеше дали бе помислил за злобните слухове, които щяха да плъзнат след това. А колкото и да ѝ бе неприятна тази възможност, може би съпругът ѝ все още беше жив. Самата мисъл Джеймс да се върне в живота ѝ, я накара да потрепери. Не желаше да обсъжда проблемите си с Колтър. Той си тръгваше след час. Моментът не бе подходящ.

Но Колтър бе видял достатъчно. Той застана зад нея и я хвана за раменете.

— Каквото и да те тревожи, Елизабет, сподели го с мен!

— Искаш прекалено бързо да реша.

— В случай че си забравила, напомням ти, че наблизо бушува война — резкият му глас я накара да се извърне към него.

— Ако съм забравила, обвинявай себе си, полковник! Ти ме накара да забравя всичко.

— Защо спорим? — попита той и я притегли към себе си.

Нежният му глас я обезоръжи. Напрежението се стаи в тялото ѝ, но не изчезна.

— Наистина не знам. Не искам да си тръгваш разгневен, но се налага да разбереш, че ми трябва още малко време.

— Елизабет, времето е единственото нещо, което не мога да ти осигуря.

Объркана, младата жена отклони поглед към голото поле.

— Ако изоставя Емили, Рута и Джош ще останат при нея. А аз искам да запазя работата си. Ще трябва да намеря място, където да отседна, както и доверен човек, които да се грижи за Никол.

— Разполагам и с двете — рече Колтър.

— И с двете ли? — попита тя недоверчиво, почти с укор. Когато той кимна, Елизабет изостави предпазливостта си. — Планирал си всичко, преди да ми споменеш каквото и да било?!

— Успокой се, скъпа, не се гневи. Никога не са ме държали отговорен за действията ми...

— Мога да те опровергая.

— ... откакто нося панталони — довърши той строго. Когато видя упорито вирнатата ѝ брадичка, Колтър въздъхна и се предаде, разбрал, че тя няма да приеме. — Ще ме изслушаш ли? Да, признавам, замислях преместването още преди опита за отвличане. Но причините засягат и Андре, не само моето собствено желание.

— Андре ли? Защо? И той ли има някъде любовница и дете?

— Ако си позволиш още веднъж да говориш така, ще... Не. Нищо няма да постигна със заплахи — промърмори той на себе и продължи: — Приятелят ми, Андре, е влюбен в една прекрасна жена. Името ѝ е Наоми. И тя, като теб, любима моя, е прекалено независима. Ако живеете заедно, Наоми би могла да се грижи за Никол, а Доби ще ви наглежда и двете.

Колтър не спомена, че Доби има задача да следи и съпругата на Хю — Джена. Не искаше да товари Елизабет с още проблеми, не и точно сега.

— Все още ли се колебаеш? Какво повече мога да ти кажа... Наоми е млада сериозна жена. Притежава жилище в частен дом. Районът е тих, къщите са скромни, но...

— О, замълчи, Колтър! Говориш като сводник...

— Предлагам — прекъсна я той.

— Какво предлагаш?

— Казвал ли съм ти — прошепна той, прегърна я и я целуна по носа, — че те обожавам, когато се държиш по този начин?

— А аз казвала ли съм ти, че твоят чар винаги сломява волята ми, полковник?

— Ще кажеш ли да?

— На какво?

— На всичко, любима, на всичко...

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Елизабет прие. Както и да се извиняваше пред себе си и на Емили, тя знаеше, че не може да позволи Колтър да се върне към военните си задължения и да се тревожи за нея и за Никол.

Когато съобщи решението си, тя успя да се справи с бурята, която последва.

— Не трябва ли да предупредиш тази млада жена...

— Наоми — подсказа ѝ Колтър услужливо, докато изнасяше куфара на Никол.

— Да, Наоми. Не трябва ли първо да ѝ съобщиш, че идваме?

— Вече съм се погрижил за това, скъпа. Доби потегли... — той млъкна, преди да ѝ каже кога точно бе заминал Доби за Ричмънд.

— Колтър!

Той пренебрегна предупреждението в гласа ѝ.

— Ти вече се съгласи, скъпа. Много е късно да променяш решението си.

Елизабет знаеше, че не ѝ казва всичко. Той беше съобщи новината на Никол в мига, в който тя сънено надникна в стаята. Нейната радост накара всички да заработят трескаво.

Емили, размишляваше Елизабет, докато прибираше дрехите си, бе показала разбиране и дори бе подкрепила Колтър.

Елизабет бе гневна, защото можеше да си представи как са се чувствали жителите на Ричмънд, когато янките са били само на деветнайсетина километра от вратите на града, обсаден от всички страни от неприятеля.

Но когато се присъедини към останалите, тя се усмихваше. Сбогуването беше сърдечно — всички се прегърнаха, целунаха се и си обещаха да се съберат отново за Коледа. Елизабет погледна Колтър, когато Емили спомена за приближаващия празник, защото подозираше, че полковникът няма да бъде с тях.

Най-сетне Джош ги подкани да тръгват, защото иначе трябваше да се връща по тъмно. Елизабет седна между Джош и Колтър на

кожената седалка, а Никол — в скута на Колтър.

Беше му благодарна, че се опитваше да забавлява дъщеря им по пътя към града, защото изведнъж бе обхваната от съмнения, задето бе приела да се преместят.

Успокояваше се единствено с думите на Емили на сбогуване, че може да се върне, ако не ѝ хареса на новото място. Елизабет потисна лошото си настроение. Колтър постоянно даваше напътствия на Джош и тя бе доста изненадана, когато завиха по Франклин Стрийт и се насочиха към тясна алея. До градинската врата водеха няколко стъпала и Елизабет зърна тухлена двуетажна къща над високата ограда.

— Никол ще може да играе на воля в градината — рече Колтър и подаде момиченцето на Джош, който вече бе слязъл от колата. Полковникът скочи, хвана Елизабет през кръста и я свали на земята. — А ти ще можеш да я наглеждаш, тъй като твоите стаи са на първия етаж.

Елизабет кимна нервно, пооправи бонето на Никол, а после и своето. Джош вече бе отворил вратата и Елизабет видя двора, където се извисяваха два големи чинара и магнолия, които хвърляха дебела сянка.

Колтър стисна Елизабет за ръката, прегърна Никол и се усмихна.

— Няма да съжаляваш, обещавам ти.

Джош вървеше след тях с малък сандък. Колтър ги поведе по алеята през добре поддържаната градина към задния вход. Когато почука, Доби мигновено отвори вратата и им стори път да влязат.

Високи тавани, които запазваха хладен въздуха вътре, голи, измазани с хоросан, стени, махагонова ламперия и голямо централно стълбище, бе всичко, което Елизабет успя да види, преди Колтър да насочи вниманието ѝ към приближаващата се млада жена.

— Елизабет, това е Наоми.

— И мен — извика Никол, като гледаше с широко отворени, по детски любопитни, очи.

— Ще представя и теб, принцесо — каза Колтър, без да осъзнава гордостта в гласа си и начина, по който погледна дъщеря си. — Това е госпожица Никол... — той се изчерви и се извърна.

Елизабет побърза към него, отгатнала какво бе готов да каже. Тя не бе сигурна как да поздрави грациозната красива млада дама, която

спокойно срещна погледа ѝ. Свободна ли беше, или робиня? Никол ставаше нетърпелива и реши нещата вместо нея.

— Ще си играеш ли с мен? Можеш ли да правиш хубави кексчета с мед като Рута? Искам да сляза — помоли тя Колтър.

Наоми подаде ръка на детето, когато полковникът остави Никол да стъпи на пода.

— Да, ще си играя с теб. Но не умея да правя кексчета с мед. Ала може би ще харесаш моят крем брюле — гласът на младата жена бе приятен и мелодичен.

— Какво е това?

— Сладък крем, който се прави с яйца. Той ми е любимият.

— Искам да видя стаята си.

— Никол, ние молим, а не искаме — смъмри я Елизабет.

— Извинявай, мамо. Може ли?

— С ваше позволение, госпожо.

Елизабет забеляза, че нито в погледа, нито в маниерите на Наоми се забелязваше раболепие, присъщо на слугите. Тя кимна и странно — почувства се неудобно от ведрото спокойствие, което излъчваше кварталонката.

— Докато Наоми показва на Никол стаята ѝ, ние можем да поговорим във всекидневната, Елизабет.

И той я въведе в стаята, преди тя да успее да изкаже слабите опасения, които таеше. Стаята бе тясна, но умело подредените мебели от тъмен махагон създаваха чувство за простор. На камината имаше полица, върху която бе поставен позлатен часовник, обграден от два свещника. Огледалото над камината също бе с позлатена рамка и отрази лицето на Елизабет. Семплата ѝ рокля, с която обикновено пътуваше, бе измачкана и прашна. Елизабет не можеше да се въздържи и мислено я сравни със скъпата рокля на Наоми, която не бе натруфена, а скромно украсена с тъмносини панделки на шията, ръкавите и подгъва, подчертавайки матовата ѝ кожа.

— Ти май не я хареса — каза Колтър и застана зад нея.

— Откъде ти хрумна? Та аз не я познавам.

— Но забелязах по преценяващия ти поглед, че откри нещо, което те смуги. Да не би да е заради цвета на кожата ѝ?

Елизабет се отдалечи на няколко крачки, но пак остана с гръб към него.

— Тя е красива.

— И Андре мисли така. А сега, моля те, не ме заблуждавай, кажи ми какво не е наред. Искане ми се да остана, но трябва да...

— Съжалявам, Колтър. Но ти спомена толкова малко за нея — тя вдигна леко рамене и се обърна. — Да не губим време, щом трябва да тръгваш — Елизабет се отпусна в прегръдките му с тих вик.

За момент той бе готов да ѝ обещае всичко. Но замълча и се наслади на тялото ѝ, притиснато към неговото, преди да я целуне. Когато усети да го обзема желание, той не посмя да продължи целувката и прекъсвайки ласките, се отдръпна.

— Ще опитам да се върна довечера, но не обещавам. А Наоми ще ти каже това, което искаш да знаеш.

— Обичам те! Тръгвай и нека Бог те пази.

Колтър искаше да ѝ каже още мили думи, но Джош се появи на вратата.

— Разтоварих всичко, госпожице Елизабет. Мисля да се връщам. Полковник... ще искате ли да ви откарам?

— Не, Джош, но преди да тръгнеш, бих искал да...

Елизабет не чу останалото. Колтър бе излязъл с Джош в антрето и младата жена чу Никол да го вика. Този път не заплака. Помъчи се въобще да не мисли за заминаването му.

Колтър не се върна вечерта. Елизабет бе разочарована. Опита да опознае по-добре Наоми, която вече бе спечелила симпатиите на дъщеря ѝ. Но Никол бе дете, а децата лесно приемаха всеки, който се държеше мило с тях. Елизабет нямаше основания да не одобрява думите или поведението на Наоми, която бе сърдечна, щедра и търпелива с дъщеря ѝ.

Когато сложиха Никол да спи, а часовникът-замък — нейната гордост — бе поставен на бюрото до нея, Елизабет предложи да направи чай. Наоми подреди всичко на поднос и го внесе в предната стая.

Пред прозорците до пода се спускаха пищни дантелени завеси. Брюкселски килим на сини, сиви и зелени цветя, предразполагаше към спокойствие. Шкафът в ъгъла бе с изчистени линии, обикновен, но дървото блестеше, скоро полирано. Елизабет съгледа пиано до едната

стена и много се зарадва, защото обичаше да свири и често си бе мислила да научи и Никол. Двете канапета край камината бяха тапицирани със зелен копринен бродат, а по-малките кресла от резбовано абаносово дърво бяха украсени с гоблени. Няколко масички с мраморно покритие допълваха изисканата обстановка.

Елизабет осъзна, че усмихнато оценява обстановката, едва когато Наоми влезе.

— Харесва ли ти стаята? — промълви кварталонката.

— Да, очарователна е — Елизабет проследи с поглед Наоми, възхитена от грацията ѝ.

Елизабет бе впечатлена от скъпия китайски сервиз със сини и златни шарки. Наоми подаваше крехкия порцелан с такъв финес, сякаш бе правила това през целия си живот. Елизабет бе любопитна, но добрите обноски не ѝ позволяваха да задава въпроси. Ала Наоми още веднъж отгатна мислите ѝ.

— Баща ми е бял, някога беше много богат. През целия си живот съм била заобиколена със скъпи и красиви вещи — всичко, което може да се купи със злато. Включително и майка ми. Тя беше негова любовница и умря още когато бях малко момиче — Наоми остави чашата си с тъжна усмивка.

— Моля те, не говори за това, ако...

— Но ти би искала да знаеш, нали? — в погледа, който отправи на Елизабет, нямаше нито неодобрение, нито критично отношение. Наоми чаровно повдигна рамене и каза: — За мен няма значение, но за теб има, и то огромно. Баща ми загуби състоянието си. Заминахме на север към Вирджиния, накрая той реши да се установи тук. Но когато загубите му на покер нараснаха неимоверно, си науми да използва мен за залог. Андре стана свидетел на всичко и не му позволи да го напрани. Нае тази къща, купи ми дрехи, храна...

— Наоми, замълчи, моля те! Нямам никакво право да се ровя в душата ти — Елизабет изживяваше вътрешна борба. Накрая прямотата ѝ победи. — В известен смисъл, мисля, че двете с теб сме...

— И двете сме обичани силно от двама много мили джентълмени — довърши Наоми вместо нея и се засмя нежно, от сърце.

Разговаряха до късно през нощта за всекидневните грижи, за работата на Елизабет. Споделяха опасенията си за изхода на войната.

Когато накрая Елизабет предложи да си лягат, осъзна, че е щастлива, задето Колтър я доведе тук, макар да ѝ липсваха Емили, Рута и Джош.

Дните им минаваха еднообразно и спокойно. Между двете жени се установи искрено приятелство и те справедливо си поделиха домашните задължения.

Доби бе крайно дискретен и отказваше да се храни заедно с тях, но Елизабет оценяваше загрижеността, с която я охраняваше и неотлъчно я следваше, особено с приближаването на Коледа, когато Ричмънд гъмжеше от хора.

Тръгна слух, че министър Меминджър искал да премести част от служителите си извън Ричмънд. Говореше се какво ли не, идеята предизвикваше доста противоречиви мнения и предположения. Чиновниците спореха, че печатането и подписването на боновете на едно и също място намалявало опасността за подправянето им и за злоупотреби. Елизабет бе объркана. Не можеше да си позволи да загуби работата си, но мисълта да се премести толкова далеч и да не вижда Колтър, бе непоносима.

И двете с Наоми успяваха да припечелват допълнително, като шиеха дрехи за армията. Госпожа Галуей бе уредила този ангажимент. Печелеха по един долар за всяка ушита риза и по четири долара за върхна дреха, което изискваше няколко дни работа. Цените на храните постоянно растяха и двете жени нямаха избор. Когато накрая бе обнародвано решението съкровищницата да остане в Ричмънд, много хора въздъхнаха с облекчение.

Емили изпрати по Джош покана да ѝ гостуват за Коледа. Елизабет опита да убеди Наоми да дойде с тях, но тя отказа.

— Ако Андре си дойде в отпуск, искам да съм тук, с него.

— Но ние можем да му оставим бележка — предложи Елизабет. — Колтър вероятно ще се отбие първо при Емили, ако успее да си издейства няколко дни. Така бяхме говорили.

— Тогава трябва да вземеш малката си дъщеричка и да отидете да го чакате там.

Обхваната от всеобщото весело настроение покрай празниците, Елизабет изпрати покана и на Джена. Но за разлика от Наоми, тя въобще не спомена за възможността Хю да си дойде за Коледа. Отказа да напусне града, за да не пропуснела приемите, на които била поканена.

Наоми и Никол бяха украсили предната стая с борови клонки, които Доби ги бе завел да начупят. Панделките придаваха празнично настроение с яркия си ален цвят. В единия ъгъл поставиха коледно дърво, украсено с панделки и разноцветни прежди, които намериха в стара кутия за ръкоделия в кухненския килер. Наоми, която бе изкусна в шиенето, бе направила цветя от дантела, а Доби ги бе изненадал с дървена позлатена звезда. За съжаление, не разполагаха със свещи, които да запалят, защото бяха много скъпи и Елизабет не можеше да си позволи да купи. Но плати доста за чифт поръбени с дантела кърпички за Наоми. И двете единодушно решиха, че Доби има нужда от нова риза и заедно му ушиха. Размениха си подаръците следобед на коледния ден, след като Елизабет се прибра от работа.

Никол, обхваната от радостна възбуда, непрекъснато повтаряше, че трябва да тръгват. Бъбреха весело с Наоми и се кикотеха. Когато Джош дойде да ги вземе, Никол носеше покрита кошница, с която отказа да се раздели, и Елизабет пожела весели празници на новата си приятелка. Доби, вече на коня, ги чакаше и четиримата потеглиха.

Денят бе студен и Елизабет обви коленете на Никол с одеяло. Дъщеря ѝ се сгуши до нея и Елизабет разпита Джош за Емили и Рута. Научи, че са добре, но се разстрои, когато чу, че войници и от двете армии, са минавали близо до фермата.

— Скрихме припасите, госпожице Елизабет. Човек не знае кога ще решат да крадат. Свещеникът ни посети и остана за вечеря. Разказа ни как селяните са се простили с конете си, с мулетата и с всичко, което може да се отнесе.

— Може би госпожица Емили ще размисли и ще дойде да живее с нас в Ричмънд. Ще ни бъде малко тясно, но ще се справим. Там всички ще бъдем в по-голяма безопасност.

— Опитайте да поговорите с нея, но се съмнявам, че ще приеме.

Сгушена до майка си, Никол бе заспала, когато пристигнаха във фермата. Почти се бе стъмнило, но Рута изтича от кухнята да ги посрещне. Смееше се и плачеше. Примамлива миризма на печено месо се разнасяше из нощния въздух, когато внесоха кошниците в къщата.

Никол изтича да види госпожица Емили, веднага щом ѝ каза ха, че е в предната стая. Елизабет извади дребните подаръци, които бе донесла за празничната вечеря.

— Цял пакет захар! — възкликна Рута и се усмихна. Облиза устни и извъртя очи, което накара Елизабет да се разсмее.

— Има и ориз, картофи и парче бекон — Елизабет вдигна поглед от кошницата и взе другата, която носеше Джош. — Сега, Рута, не искам да те обидя, но нося два пая, подарък от младата жена, която се грижи за Никол.

Рута ги погледна и недоволно промърмори, докато ги слагаше на полицата в килера. Елизабет подаде на Джош увити в кафява хартия пакети.

— Сложи ги под коледното дърво — прошепна тя.

На дъното на кошницата бе куклата за Никол, но щеше да я сложи под дървото, след като момиченцето си легне. Накрая закачи пелерината и бонето си и отиде да поздрави Емили.

След вечеря, когато подаръците бяха подредени под дървото, Елизабет седна на килима до стола на Емили. Преди това, за да зарадват Никол, бяха запалили свещите, които Рута бе успяла да направи за трите свещника. Светлината се отразяваше в блестящите метални звезди, а червените кадифени панделки, направени от стара рокля на Емили, добавяха ярък акцент към украсата.

— Никол ще се зарадва на новите си ботушки.

— Надявам се, Емили. Платих доста за тях, но тя расте толкова бързо, че се чудя дали ще ѝ стават догодина по същото време. Недостигът на храна и дрехи вече ни съпътства от доста време. Не знам докога ще можем да шием с Наоми. Споменах ли ти за слуха, че можеше да преместят част от служителите на министерството далеч от Ричмънд — Елизабет въздъхна и склони глава на коленете на Емили.

— Мислиш за Колтър, нали?

— Нощите са дълги и когато не съм заета с работа, мисля прекалено много за него. Тази нощ трябва да бъде спокойна, макар много хора да изживяват тревожни мигове.

— Когато беше малко момиченце, баща ти те извеждаше в коледната нощ и преди да си легнеш, ти показваше най-ярката звезда.

Вълнение изпълни Елизабет, когато Емили възкреси забравения детски спомен. Младата жена нежно стисна ръката ѝ.

— Благодаря ти за подаръка! Не се изненадвам, че е споделил това с теб.

— Но в гласа ти се долавя въпрос — нежно рече Емили и я погали по главата. — Не ми беше лесно да понасям честите му отсъствия. Някоя жена не е страдала като мен. Но ти си силна, Елизабет. Ще преживееш всичко, а когато войната свърши, надявам се да намерите начин с Колтър да бъдете заедно. Той толкова много те обича...

Когато се прибра в стаята си, Елизабет заспа, повтаряйки си думите на възрастната дама: „Когато войната свърши...“.

Призори Никол дойде при нея и започна да ѝ шепне да побърза да се събуди. Рута беше приготвила медени кексчета и чаши с горещо ябълково вино, когато Емили се присъедини към тях на масата.

Хванаха се за ръце и казаха молитвата. Никол едва сдържаше нетърпението си, но Доби я погледна строго. Рута даде тон за химните и всички запяха.

Никол нетърпеливо разопакова подаръците си — нови ботушки и кукла, облечена в дрехи от розов бродат. Всички се просълзиха от умиление. Емили, седнала близо до камината, заплака от радост и тъга едновременно, когато разопакова музикалната кутия и въздухът се изпълни със звуците на вальса, който тя така често си тананикаше. Никол започна да танцува и за всеобща изненада, Доби се спусна да ѝ партнира, което накара всички да се разсмеят. Елизабет подари на Джош нов вълнен сюртук, а на Рута — библия с кожена подвързия, за която тя отдавна мечтаеше. Доби получи вълнени чорапи и спомена, че вече са му подарили нова риза. Никол поясни, че е помагала на майка си да броят бримките, докато изплетат чорапите за Доби.

Джош бе направил за Никол дървено столче и бе издълбал нейното име над малка птичка в облегалката. Емили бе дала кадифе и Рута бе ушила на момиченцето прекрасна червена коледна рокля с панделка в същия цвят.

Никол накара всички да седнат, за да поднесе подаръка си на Елизабет. Отвори кошницата, в която го бе скрила и извади бродирана кърпичка. Думата „Мама“ бе избродирана с неравни букви със син конец, а от двете страни имаше червени сърчица.

— Наоми ми помогна — призна Никол, застанала пред Елизабет. Малкото момиченце с тревога проследи как майка ѝ прокарва пръсти по буквите. Ала когато Елизабет я прегърна силно и я увери, че е

красива и че това е най-хубавият подарък, който някога е получавала, Никол се усмихна щастливо.

Всички нададоха радостни възкличания, когато Емили съобщи, че има подаръци от Колтър. Рута донесе малките пакети, между които Емили за своя голяма изненада откри прекрасна камейка за себе си. Колтър бе помолил Доби да я купи вместо него. За Никол имаше тънък червен кадифен медальон, който да подхожда на новата ѝ рокля, а Рута и Джош получиха златни монети, с които да сложат началото на своето богатство. За Елизабет имаше перлени обеци във формата на капки и писмо:

„Мисли за мен и прошепвай: «Обичам те» всеки път, когато ги носиш. Обожавам нежните ти уши, но искам да сложа пръстен на ръката ти някой ден...”

Да, любов моя, някой ден, когато войната свърши, обеща си Елизабет мълчаливо, за да не развали веселото настроение и да не позволи на сенките от миналото да помрачат този весел ден.

Вечерята бе истинско пиршество — с пълнена пуйка и специалната шунка на Рута, леко запечена; бисквити; сладки картофи в сос; гарнитура от ориз с подправки; а за десерт — пайовете на Наоми заедно с крем със стафиди.

Скоро трябваше да пригответ багажа си и да поемат обратно за Ричмънд. Елизабет бе загубила надежда, че Колтър ще дойде. Но докато прибираше подаръците в стаята, тя погледна леглото, където я бе любил и още веднъж се помоли да настане мир.

По прозорците на къщите, покрай които минаха на връщане потрепваха запалени свещи. От време на време до слуха им достигаха песни или весели мелодии на пиано. Ала в къщата, в която живееше, всички прозорци бяха тъмни.

Елизабет не се разтревожи, защото реши, че Наоми си е легнала рано. Но когато Доби внесе кошниците и подаръците, младата жена изпита чувство на празнота и самота. Стаята на Наоми бе празна, леглото — оправено. На своята спалня Елизабет намери бележка:

„Получих писмо от Андре, че е ранен. Заминавам да се грижа за него.“

— Доби, Доби! — извика Елизабет и изтича долу. — Наоми я няма — тя му подаде бележката, като прекалено късно осъзна, че Доби не може да чете. Пренебрегна притеснението му и обясни какво пише. — Не може да пътува сама. Само да знаехме кога е разбрала... Трябва да я намериш.

— Не мога да ви оставя...

— Доби! — гласът на Елизабет се извиси над неговия. — Наоми е красива, млада е и е квартеронка. Грози я заплаха от страна на всеки бял мъж, който я забележи — тя потри чело, като се опитваше да измисли какво да предприемат. — Първо трябва да разберем с какво е отпътувала. Защо не дойде с нас? Можехме да ѝ помогнем.

— Няма смисъл да се разстройвате. Ако обещаете да не излизате, ще поразпитам наоколо.

— Хотелът, Доби! Иди в хотела. Там има офицери. Може би те знаят какво се е случило. И побързай! Аз... — Елизабет не намираше думи да изкаже всичките си опасения.

За щастие, Доби не чака да го молят повече.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Доби се върна изтощен сутринта и само поклати глава при въпросите, с които го засипа Елизабет.

— Нищо не открих — съобщи той. — Никой не я е виждал, а не можах да науча и откъде е разбрала за раняването на Андре.

Елизабет му подаде чаша кафе и му сипа в една чиния малко от храната, която бе останала от снощи и която Рута им бе опаковала. Доби ядеше, а Елизабет крачеше напред-назад.

— Доби, трябва да тръгвам за работа. Не само защото се тревожа да не загубя работата си, може би там ще науча нещо. Ще се погрижиш ли за Никол вместо мен?

— Добре.

В главата ѝ бе започнала да се оформя идея, но все още не бе готова да я сподели с него.

— Може би ще закъснея следобед. Трябва да се срещна с един човек, който може би ще ни помогне да разберем какво се е случило с Наоми.

Когато отиде на работа, тя се извини за отсъствието си, ала тъй като не бе предупредила навреме, ѝ писаха по-малко работни дни. Научи, че едрата шарка вече върлува с пълна сила. За нейно съжаление, Джена не бе дошла, а и по-късно не се появи.

Елизабет сподели радостта на жените, които бяха съумели да се приберат при семействата си, и съчувствено изслуша тези, които не бяха успели да се видят с близките се.

Госпожа Марстънд дойде да прибере купчината бонове и ги преброи още веднъж, преди да ги отнесе, но Елизабет не обърна внимание. Ала когато това се случи за втори път, младата жена попита какво не е наред.

— В коледната вечер са изчезнали около сто съкровищни бона. Всички бързаха да се приберат при семействата си и само няколко от нас останаха, за да направят последно преброяване.

— Но нали не мислите, че...

— Дадени са ми инструкции, Елизабет, никой не е извън подозрение. Откраднатите бонове могат да се използват и така да се ошети съкровищницата. Кражбата може да е извършена и от някой, изпаднал в голяма нужда, който е искал да направи празника малко по-весел за себе си. Не знам...

Но Елизабет забеляза, че госпожа Марстънд е приковала поглед в празния стол на Джена. Този факт затвърди решението ѝ да посети хотела, където бе отседнала Джена. Все пак тя може и да се е разболяла, помисли си Елизабет, макар да знаеше, че това е слабо извинение.

Улиците гъмжаха от хора, по ъглите се бяха събрали мъже и жени, които надаваха гневни викове против проклетия Линкълн и декларацията за освобождаване на робите. Новините се разпространяваха светкавично и се разбра, че ще има парад в чест на освобождаването на чернокожите в Норфолк, който вече бе паднал в ръцете на янките. Докато си проправяше път, тя чуваше горди гласове да призовават президента Дейвис да даде отпор на Севера, да обеси всеки офицер янки, а в следващата битка да бъде издадена заповед да не се вземат пленници.

Водеха се спорове дали Англия и Франция ще минат на страната на Юга. Говореше се, че Севера е склонен да преговаря за мир. Повечето хора не вярваха на тези слухове и заявяваха, че армията на Севера е все още във Вирджиния, близо до Съфолк, откъдето поела към Питърсбърг, но се върнала, защото командващите повярвали на разузнавач, който заявил, че не могат да превземат града. Янките все още лагеруваха край Фредериксбърг. Някои споменаваха голяма победа при Тенеси, която генерал Браг спечелил, други обаче бяха песимисти и не очакваха скорошен развой на събитията.

А Елизабет се чудеше къде е Колтър.

Тя измръзна, докато стигне до хотела, защото бе студено и духаше пронизващ вятър. Във фоайето беше топло и имаше много мъже и жени, които тичаха насам-натам. Елизабет трябваше да изчака реда си, за да получи сведения за Джена от измъчения администратор.

— Бихте ли ми казали дали госпожа Хю Морган е в стаята си? — Елизабет стисна силно чантичката си, докато той оглеждаше редиците номерирани кутийки за ключове зад себе си.

— Съжалявам, госпожо, ключът ѝ е тук.

— Може ли да изчакам...

— Заповядайте — прекъсна я той грубо и се обърна към господина след нея. — С какво мога де ви помогна, сър?

Елизабет искаше да попита още нещо, но се отказа. Намери място в един отдалечен ъгъл, откъдето можеше да вижда кой влиза и излиза през вратите на фоайето и се заслуша в разговорите. Не чу нищо ново. Навън започна да се стъмва и Елизабет си даде сметка, че не може да чака повече. Трябваше да побърза, за да се прибере вкъщи, преди мракът да се сгъсти.

Отново отиде при администратора на хотела и му поиска писалка и лист хартия, като мислеше да остави бележка на Джена. Но бе толкова нервна, че не можа да реши какво да ѝ напише, смачка хартията и си тръгна.

Прибра се вкъщи разочарована, но Доби я обнадежди, като сподели намерението си да отиде отново до железопътната гара.

Никол се помоли за Наоми преди лягане и Елизабет ѝ разказа приказка, за да я приспи.

Ала не можа да намери покой. Разхождаше се нервно и през цялото време размишляваше над думите на госпожа Марстънд. Сигурна бе, че Джена е крадецът, но мразеше да отправя обвинения без сигурни доказателства. Още веднъж си помисли за Колтър и за приятелството му с Хю. Нямаше разумно обяснение на злото, което Джена можеше да причини, подправяйки съкровищни бонове.

Елизабет често си бе мислила за това, искаше ѝ се да бе споделила с Колтър подозренията си към Джена.

Беше доста след полунощ, когато Доби се върна обезкуражен. Той си легна и Елизабет също се прибра в стаята си. И двамата се надяваха, че на сутринта ще научат нещо повече за Наоми.

На другия ден столът на Джена остана празен, а Елизабет забеляза, че още една жена отсъства. Не след дълго я осведомиха, че синът на колежката ѝ бил ранен. Той бил един от многото мъже в Ричмънд, останали настрана от войната благодарение на влиятелни приятели или подкупи. Подобни подлещи си бяха спечели презрението на околните. Страстите се бяха разгорещили, защото имаше вести, че е завалял сняг по хълмовете на Вирджиния. Войниците не бяха екипирани добре за студа.

Елизабет продължи да работи, без да обръща внимание, че госпожа Марстънд все така усърдно проверява боновете. Мислите ѝ се пренесоха от загрижеността за Наоми към тревогата за Колтър. Тя докосна обещите си, помъчи се да си представи, че той е някъде на топло в безопасност и безмълвно го увери, че постоянно мисли за него.

Преди да си тръгне, Елизабет попита госпожа Марстънд дали е чула нещо за Джена.

— Не. Струва ми се, спомена, че ще посети приятелско семейство за празниците, но не си спомням къде.

Елизабет не се задоволи с това и отново отиде в хотела. Когато ѝ казаха, че ключът от стаята на Джена е все още в кутията, тя помоли администратора да я придружи до стаята, като изрази опасение, че приятелката ѝ може да е болна и никой да не е разбрал.

Той я поведе неохотно. Елизабет нетърпеливо потропваше с крак, докато администраторът спокойно чукаше по вратата. Но когато той понечи да си тръгнат, без да отключи, младата жена грабна ключа от ръката му.

— Госпожо, не мога да ви позволя...

— Ако госпожа Морган е болна и е на легло, вие ще се почувствате неудобно, не аз.

Стаята бе малка, светлината — приглушена. Елизабет едва погледна неоправеното легло. Отвори гардероба и се изненада, когато видя, че дрехите на Джена са там. Провери набързо чекмеджетата на бюрото и видя това, което я интересуваше.

Явно грешеше, като смяташе, че Джена е напуснала града и не възнамерява да се върне.

Нетърпеливият администратор не ѝ даде повече време и Елизабет неохотно му върна ключа, като проследи с поглед как мъжът заключи вратата.

Доби отново се върна след полунощ без новини за Наоми.

В новогодишната нощ отидоха при Емили и Елизабет ѝ разказа какво се бе случило, като сподели подозренията си за Джена.

— Разбирам желанието ти да защитиш Колтър и Хю, Елизабет — каза Емили, когато младата жена привърши разказа си, — но при това положение трябва да промениш отношението си към нея. Знам, че си невинна, но дали и госпожа Марстънд ще ти повярва?

— Защо да не ми повярва? Никога не съм давала повод ма някого да мисли, че аз... — Елизабет замълча и си спомни първата седмица, когато Джена започна да работи с нея. Колко пъти бе прикривала грешките ѝ? Не знаеше ли, че Джена тайно изнася повредените бонове? Ако въобще бяха повредени.

— Да, скъпа моя, струва ми се, че и двете мислим за едно и също.

— Емили, какво да правя? Без Джена не мога да докажа невинността си.

— Може би, ако изчакаш да видиш какво ще се случи, ще постъпиш най-разумно. Когато Джена се върне, а ако съдим по багажа ѝ в хотела, тя непременно ще дойде отново в Ричмънд, ти трябва да преминеш към директно нападение. Скъпа моя, няма нужда някой да знае какво ще предприемеш. А дотогава може би ще си готова да действаш.

Елизабет знаеше, че това е единственото разумно, макар и временно, решение.

Дните в началото на януари се нижеха мъчително бавно за Елизабет. Зимата бе студена, валеше дъжд, и Никол бе принудена да стои вкъщи. Почти бе докарала Доби до ръба на търпението. Топлото приятелство на Наоми толкова липсваше на Елизабет, отчаяно се нуждаеше от Колтър и преживяваше всеки следващ ден на прага на душевен срив.

Генерал Лий влезе в града и янките още веднъж, под ръководството на генерал Бърнсайд, се раздвижиха в лагерите си отвъд реката.

Елизабет не се тревожеше от слухове за спречкване между генерал Лонгстрийт и генерал Джаксън от конфедерационната армия. Уплаши се от новините, дошли няколко дни по-късно, че янките опитват да се придвижат надолу по реката. Отдъхнаха си, когато разбраха, че каруците и топовете на врага са заседнали в калта.

Все още нямаше вести от Колтър.

Нито пък Джена се върна.

Къщата бе пуста без топлото присъствие на Наоми. Ала върху Елизабет се стовари и нов удар, сякаш не ѝ стигаше, че нервите ѝ бяха опънати до крайност. Доби получи заповед да се върне на служба.

— Грешката е моя. Всички тези въпроси, които задавах за Наоми, привлякоха вниманието върху мен. Наредено ми е да се включа в изграждането на защитните позиции около града.

Елизабет едва-едва кимна и изслуша краткото му обяснение как преди време Колтър го спасил от служба. Мъжът дълбоко съжаляваше, задето трябва да я напусне, преди да се е върнал полковникът, който да уреди нещо друго, но бе войник и трябваше да се подчини на заповедта.

— Кога тръгваш, Доби?

— Утре. Но ако това ще бъде от помощ, няма да тръгна, преди да се приберете от работа.

— Това няма ли да ти навлече наказание?

— Не, госпожо. А и ще имате време да уведомите в службата си, че се налага да отсъствате. Може би дотогава ще научим нещо за Наоми...

Елизабет вече не се надяваше на това, но Доби не бе в състояние да продължи да носи бремето на отговорността за тях.

— Не се тревожи за нас. Ще се върна при Емили.

— Знаете, че полковникът...

— Доби — прекъсна го тя, — както ти спомена, полковникът не е тук. Не мога да издържам себе си и своето дете, ако не работя. Ще бъдем в безопасност, уверявам те.

Елизабет приготви багажа си през нощта. Доби обеща да изпрати съобщение на Джош да дойде да ги вземе.

Елизабет седна да напише писмо на Колтър. Когато започна, страхът и копнежът ѝ да го види преминаха в чувствено излияние, което бързо изпълни няколко листа хартия. Когато свърши, ръката ѝ трепереше, пръстите ѝ не усещаха перодръжката, а мастилницата бе почти празна.

Без да прочете написаното, тя накъса листовите и започна отново, като си заповяда този път да бъде кратка.

„Скъпи ми Колтър,

Не знам какви са раните на Андре, но Наоми замина да се грижи за него. Връщам се при Емили, тъй като Доби е извикан на служба и нямам вести от Наоми. Липсваш ни.“

Искушаваше се да добави още нещо, но накрая само се подписа.

Преписа краткото писмо още веднъж, сгъна двата листа и остави единия на полицата над камината във всекидневната, а другия прибра в чантичката си, за да го занесе в хотелската стая на Колтър.

Утрото настъпи прекалено бързо, но ентусиазмът на Никол, че се връщат при госпожица Емили, се предаде и на Елизабет и ѝ даде сили да издържи през деня.

Преди да започне работа, Елизабет помоли да си тръгне по-рано, благодарна, че госпожа Марстънд бе прекалено разсеяна, за да я разпитва. Но не забрави да ѝ напомни, че това ще се отрази на заплатата ѝ.

Елизабет работеше бързо и мълчаливо, като постоянно следеше бавното пълзене на стрелките на часовника. Сега, след като бе взела решение, бе нетърпелива да го изпълни.

Тя потрепери от студ, когато си тръгна, макар да бе с палто. По тротоара бяха разхвърляни плакати и докато чакаше да пресече улицата, младата жена сведе поглед и прочете огромно заглавие: „Свобода за негрите!“. На един плакат някой бе надраскал: „Никога!“. Елизабет потрепери, но вече не от студ, а от обзелото я тревожно чувство. Семейството ѝ не бе притежавало роби, малката им корабна компания осигуряваше удобство и прехрана за всички тях. След смъртта на баща ѝ, двамата ѝ заварени братя бяха поели контрола над трите търговски кораба. Единият бе изчезнал безследно в морето, заедно с брат ѝ, за другия се смяташе, че е конфискуван от войските на Севера, а за съдбата на третия нямаше никакви известия.

Тя отново потрепери. Сигурно Алма се бе погрижила за третия кораб, както бе продала и къщата им. Сломена от мъка, Елизабет бе принудена да вземе прибързани решения. Тя никога не попита Алма за това, след като се съгласи да се омъжи за Джеймс.

Когато прекоси площад „Капитол“, Елизабет видя група мъже, които обсъждаха последните известия за генерал Лий. Брашното вече се продаваше почти по два долара килограм. Хората протестираха срещу скандално високите цени. Друга група обсъждаше на висок глас възможността за облаги при блокадата и спекулата с тютюн; някакъв мъж се хвалеше, че спечелил петнайсет хиляди, като вложил в сделка пет хиляди.

Елизабет не бе удовлетворена от чутото.

Разгорещени спорове се водеха дали на президента Дейвис да му бъдат дадени същите права като на Линкълн. Но ако мъжете, които крещяха за щатски права успеяха, Елизабет знаеше, че президентът никога няма да получи пълномощия, които да засилят властта му.

При цялото това брожение, Елизабет бе изненадана да види жени с широки поли да се разхождат спокойно или пък бавачки да се грижат за малки деца. Тя продължи пътя си, като избягваше улиците, на които бяха завързани бели ленти, които показваха, че има огнище на едра шарка.

Когато най-сетне стигна до хотела, Елизабет изпъна рамене, гордо вдигна глава и влезе. Испита облекчение, че фоайето е празно, тъй като не бе забравила любопитните погледи, които я съпровождаха, когато се появеше непридружена от мъж. Администраторът бе друг. Когато приближи, го завари да чете вестник.

— Бих искала да оставя съобщение за полковник Сакстън.

Служителят протегна ръка, без да откъсва очи от вестника.

— Не, не искам да го оставяте в кутията му. Искam номера на стаята му — обясни Елизабет.

— И вие сте като всички останали — промърмори той отегчено. — Трети етаж, коридора вляво, стаята в дъното.

Елизабет се учуди на забележката му. Кой друг бе питал за Колтър? Не смееше да задава въпроси, но си помисли, странно защо, за Джена.

— Ключът на госпожа Морган все още ли е тук?

Администраторът я изгледа учудено и затвори вестника, за да погледне зад себе си.

— Няма го.

— Благодаря — думите бяха изречени рязко, но Елизабет се съмняваше, че мъжът е усетил недоволството ѝ, тъй като вече се бе задълбочил в четивото си, когато тя тръгна към стълбите.

На третия етаж нямаше никой, освен камериерката. Докато вървеше към стаята на Колтър, Елизабет видя как жената спря и я проследи с поглед, изпълнен с подозрение.

Пренебрегна притеснението си за това какво ли си е помислила. Извади бележката от чантичката си и се наведе да я пъхне под вратата. Отвътре се чу звук на затварящо се чекмедже.

Елизабет застина за миг, огледа коридора, но камериерката си бе отишла. Младата жена бавно приближи до вратата, затаи дъх за момент и после издиша, сърцето ѝ бясно заблъска в гърдите.

Дали Колтър се е върнал? Той ли бе в стаята?

Предпазливо, без да се обади или да почука, тя посегна към дръжката и я завъртя. Вътрешното резе се повдигна. Тихият звук прокънтя в ушите ѝ и тя разбра, макар още да не бе отворила вратата, че който и да бе вътре, явно не беше Колтър, защото всяко движение бе замряло.

Често ставаха кражби, а Колтър отсъстваше от седмици. Тя събра кураж и откряна вратата.

Тежките завеси бяха дръпнати и стаята тънеше в тъмнина. Усети миризма на скоро запалена свещ. Пристъпи крачка напред и спря, за да могат очите ѝ да привикнат е мрака. Легло с балдахин заемаше отсрещната стена. Неясните очертания на голям гардероб до стената вдясно от нея привлякоха вниманието ѝ за момент. Вратите бяха затворени, но Елизабет го погледна с подозрение и си помисли, че от него става идеално скривалище, едно от любимите на Никол, когато си играеха.

Елизабет бавно отвори вратата, докато тя не се опря на стената. Въздъхна с облекчение, че никой не се криеше отзад и не се нахвърли върху нея. Пристъпи във вътрешността на стаята и бавно се обърна — видя писалище между двата прозореца. Едно от чекмеджетата бе отчасти издърпано.

Забрави предпазливостта си, отиде до бюрото и отвори чекмеджето. Някой бе ровил вътре. Листовете бяха разбъркани, а тя бе сигурна, че Колтър никога не би ги оставил така. Дори отгоре върху писалището бяха разхвърляни писма, някои от тях отворени.

Страхът ѝ бе заменен от гняв. Пощата на Колтър трябваше да стои в кутията, докато той не се върнеше и не я поискаше. Прилоша ѝ от мисълта, че нейното чувствено излияние, ако не го бе скъсала и написала отново, щеше да бъде прочетено от друг.

С трепереци пръсти тя посегна към завесата зад бюрото и я дръпна. Сивкава светлина изпълни стаята.

Тихо изщракване на ключалката зад нея я накара бързо да се обърне.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Джена?! — Елизабет се опря на писалището зад себе си. — Какво правиш тук?

— И аз мога да те попитам същото — напълно спокойно отговори другата жена и се облегна на вратата, без да откъсва очи от Елизабет.

— Дойдох да... — Елизабет млъкна. Студенината на Джена я смути. — Не мисля, че ти дължа обяснения — Елизабет се опитваше да подражава на поведението ѝ, отиде до другия прозорец и дръпна тежките завеси. Стаята се изпълни със светлина. Обърна се отново към Джена и посочи писалището. — Ти си претърсвала. Защо?

Джена се усмихна злобно.

— И аз като теб, Елизабет, не искам да давам обяснения. Но ти забравяш, че полковникът е командир на съпруга ми.

— Джена, уморих се от лъжите ти. Няма да позволя да ме правиш на глупачка. Нямах право да ровиш из тази стая, нямаш никакво право дори да си тук! И ако мислиш, че няма да уведомя полковник Сакстън, когато се върне, как съм те намерила в стаята му, жестоко се лъжеш!

— О, малката мишка имала кураж.

Елизабет стисна юмрук и потисна порива си да я зашлеви, но тихият смях на Джена накара кръвта ѝ да закипи от гняв.

— Може би ще пожелаеш да обясниш присъствието си тук на един от офицерите в Министерството на войната — рече Елизабет.

— О, тя знаела и да говори! — Джена безгрижно повдигна рамене. — Престани да ме заплашваш! Ако разпитат мен, бъди сигурна, че ще издам и твоето участие.

— Моето участие?! — Елизабет едва не се задави от възмущение, но си спомни, че Емили я бе предупредила. — Господи, наистина е вярно! Ти шпионираш за янките!

Джена нито отрече, нито потвърди думите ѝ.

— Къде беше, Джена?

— Това не те засяга — отиде до бюрото и започна да рови из писмата, докато намери това, което търсеше. Обърна се към Елизабет с писмото в ръка.

— Как успя да се добереш до пощата на Колтър? — процеди Елизабет.

— Колтър ли? — попита Джена и удивено повдигна вежди. — О, като че ли сме в приятелски отношения с полковника?

— Престани, Джена! Обиждаш ме. И не се опитвай да отклониш въпроса. Как се добра до пощата му?

— Някой казвал ли ти е, че ако упорито продължаваш да се мръщиш, бързо ще се състариш, скъпа? — снизходително рече Джена, но когато Елизабет пристъпи към нея, другата жена побърза да добави: — Добре де! Просто пофлиртувах малко с администратора и когато той се наведе да вдигне пакета, който бе изпуснал, взех пощата от кутията — тя огледа присмехулно Елизабет от глава до пети и отбеляза: — Мъжете са доста лесни за манипулиране, стига да знаеш как.

— Сигурна съм, че владееш това умение до съвършенство, Джена. За себе си мога да кажа, че никога не съм манипулирала когото и да било. И мисля, че този разговор няма да ни доведе доникъде. Ясно, нямаш намерение да ми кажеш защо си тук. Ще си извадя заключения и ще действам съобразно тях — Елизабет се отправи към вратата, но на прага се обърна отново. — За твоё добро те съветвам да се отървеш от боновете, които открадна. Госпожа Марстънд те подозира.

— Предупреждаваш врага ли, Елизабет? Колко мило от твоя страна. Но както виждаш, уморих се от цялата тази вирджинска учтивост и смелост, както и от това да работя за оскъдна заплата. Не тревожи малката си красива главичка с моёто положение.

— Изобщо не се тревожа за теб, Джена! Мислех си за това, че съпругът ти рискува живота си, докато ти предаваш каузата, за която той се бори.

Елизабет се надяваше да долови разкаяние у Джена. Ала другата жена удари писмото в дланта си, докато се взираше изпитателно в Елизабет, присвила очи.

— Преди да си тръгнете, трябва да прочетете това, госпожо Уеринг.

Елизабет пребледня. Объркана, че Джена я нарече с името на съпруга ѝ, тя грабна писмото от нея и побърза да излезе.

— Не, не тръгвай! Прочети го тук, Елизабет.

— Защо?

— Просто го прочети.

Елизабет разгъна писмото с невиждащ поглед. За момент ѝ се стори, че в очите на Джена се мерна състрадание, но разбра, че е сгрешила, когато съзря ехидната ѝ усмивка. Елизабет се втренчи в писмото.

„12 декември, 1862 година.

До полковник Колтър У. Сакстън.

Ричмънд, Вирджиния.

Моля да приемете извиненията, ми за закъснението на отговора на молбата ви за съдбата на Джеймс Уеринг. Едва тази седмица се завърнах от огневата линия, след като бях ранен, и получих пощата, препратена от министъра.

При обстоятелствата, съпровождащи разгрома при Шайло, молбата ви би била невъзможна за изпълнение. Прекалено много наши войници загубиха живота си, но никой не се е запечатал в мислите ми така, както Джеймс Уеринг.

Няма да ви затрупвам с подробности. В нощта на пети април, след непрекъснати целодневни престрелки между нашите военни подразделения под командването на генерал Албърт Джонстън срещу войските на Севера, предвождани от Грант, Джеймс Уеринг, се показва като най-презрян страхливец. В мое присъствие той беше застрелян от мъжете под негово пряко командване, когато се опита да избяга преди настъпващата битка.

Съжалявам, че трябва да ви съобщя този печален и срамен факт, след като двамата сте били близки приятели. Отговарям и на другата част от въпроса ви. Аз самият писах на семейството му, осведомявайки ги за смъртта му и ги попитах как биха искали да се разпоредя след неговата кончина. Не получих отговор. Има безименен гроб в

храсталаците на малък хълм; вярвам, че тялото му още е там. Може би ще ви заинтересуват слуховете, които достигнаха до мен, че оставил вдовица и дете, но не мога да ви уверя в това със сигурност.

С уважение, Лейтенант Борегард.“

— Вярно е, нали? — попита Джена.

Елизабет продължаваше да се взира в писмото. По лицето ѝ се стичаха сълзи, но тя не съзнаваше, че плаче. Джеймс, бедният Джеймс, цял живот бе тъпкан от властната си майка и посмъртно си бе навлякъл позорно петно, обявен за страхливец.

— Нямаше представа, че съпругът ти е мъртъв, нали?

Елизабет вдигна поглед и поклати глава, усетила, че лицето ѝ е мокро от сълзи. Тя потърси в чантичката си ленена кърпичка и се извърна, за да се съвземе.

— Какво ще правиш, Елизабет?

— Какво ще правя ли? — повтори тя и вдигна поглед към Джена. Не можеше да подреди мислите си. Странно спокойствие я обзе и тя потъна във вцепенение.

Джена отиде до гардероба и отвори вратата. От горната лавица взе бутилка бърбън и две чаши.

— Не знам за теб, но аз имам нужда от едно питие — тя наля доста в двете чаши и даде едната на Елизабет. — Изпий го. Пребледняла си.

С трепереща ръка, Елизабет пое чашата. Чувстваше се така, сякаш кръвта се бе оттеглила от тялото ѝ. След първата глътка бърбън у нея забушуваха мрачни спомени. Никога нямаше да изличи от съзнанието си скръбното лице на Алма. Скръбта ѝ бе неподправена, но всичко останало бяха лъжи... Лъжи, които бяха съсипали живота ѝ. През цялото време Алма е знаела, че Джеймс е мъртъв.

Елизабет затвори очи, неспособна да понесе тежестта на спомените, които против волята ѝ пъплека в душата ѝ, заплашвайки да я унищожат.

— Не! Не! — извика тя и разля питието.

— Престани! — просъска Джена, разтърси я и ѝ удари плесница. — Не искаш всички проклети офицери да дотичат тук, нали?

— Ти не знаеш... — простена Елизабет, загубила самообладание.
— Не знаеш какво ми стори тя...

— И не искам да знам.

— Почти ме унищожи. Опита се да ми отнеме детето.

— Дете ли? — повтори Джена. Грабна чашата на Елизабет и я изпи на един дъх. Огненото питие успокои болката ѝ. Загубата на детето ѝ не бе лъжа. Не можеше да позволи миналото да я обезсърчи. Огледа стаята, сви рамене, съзряла безпорядъка и остави чашата на писалището. Утре щеше да напусне Ричмънд. На вратата тя се обърна и погледна Елизабет.

— Ела с мен. Не можем да останем повече тук — ала Елизабет не помръдна и Джена я дръпна за ръката. Затвори вратата и огледа пустия коридор.

Елизабет се отдръпна.

— Джена, в бюрото на Колтър ли намери писмото или в пакета с пощата, която открадна?

— Не съм откраднала пощата му! Кражбата означава да си присвоиш нещо. Аз просто я взех за малко. Да, писмото беше в пакета — отвърна тя рязко, обидена от обвинението, като се питаше защо въобще отговаря. Откъм стълбището се чуха гласове и Джена рязко дръпна Елизабет към стаята си. — Ела! Не можем да останем тук.

— Не! Трябва да видя Алма. Тя се опита да ми отнеме Никол и няма да се примири, докато не изпълни намеренията си. Но тя няма право. Сега имам доказателство.

— Не можеш да обикаляш сама из Ричмънд през нощта — Джена повлече Елизабет по коридора и бутна една врата.

— Не в Ричмънд. В Питърсбърг. Трябва да отида до Питърсбърг.

— Но той е завзет от войските на Севера. О, по дяволите! Влизай! Не знам защо въобще ти помагам.

Елизабет се подчини и влезе. Нямаше сили да спори.

— Дай им каруцата и мулетата, Джош — нареди Емили.

— Но госпожица Елизабет чака...

— Нали чу? Капитан Халък обясни, че трябва да превозват ранените — Емили погледна конния патрул от Конфедерацията. Четирима войници яздеха, съпровождайки ранени.

— Ако имате одеяла, които да ни дадете, госпожо, ще ви бъдем много благодарни.

Емили трепереше, бе наметната само с вълнен шал, но се обърна към Рута.

— Чу капитана. Дай им всичко, от което можем да се лишим — Емили знаеше, че учтивостта му е престорена и той не би се поколебал да вземе всичко, от което имаше нужда за себе си и за хората си, дори да срещнеше съпротива.

Джош отиде в обора, ругаейки, а Рута влезе в къщата, също мърморейки.

— Предполагам, нямате нищо, което да стопли вътрешностите на тези мъже, госпожо?

— Алкохол ли, капитане?

— Би било чудесно да ни предложите по глътка — той вдиша аромата, който се носеше от отворената кухненска врата.

Емили си помисли за бутилката бърбън на Колтър и безмълвно засипа проклетия. Щеше да им даде алкохол, но тенджерата с яхния от еленско месо щеше да им стигне за три дни. А колкото и малки да бяха порциите, едва ли щеше да нахрани всички тези мъже. Но когато се обърна да извика на Рута да донесе бърбъна, тя си представи как Колтър спира при някоя ферма гладен и моли да му дадат нещо за ядене като този капитан.

— Вие и хората ви сте добре дошли да споделите малкото, което имаме.

Те отказаха да влязат и Рута продължи да мърмори, докато пълнеше купи с яхния и ги носеше отвън. Джош вървеше след нея и раздаваше последното им истинско кафе. Но когато привършиха със сервирането, те също си спомниха за Колтър и се усмихнаха, когато получиха сърдечни благодарности за топлата храна.

— Ще направя всичко възможно да ви върнат колата и мулетата, госпожо — каза капитанът, когато се качиха на конете си и потеглиха заедно с ранените, настанени в колата.

Емили се съмняваше в думите му. Тя отхвърли мисълта да му каже, че каруцата и животните са собственост на полковника. Веднъж стигнали в Ричмънд, колата и мулетата щяха да бъдат разпределени в обоза и никой нямаше да се интересува кой е техният собственик.

— Добре, капитане. В замяна ще ви помоля за една услуга. Ще предадете ли едно съобщение на моята племенница? Тя живее на Франклин Стрийт и възнамеряваше да се отбие при мен, но не се появи и аз се тревожа.

— С удоволствие, госпожо.

Емили написа кратко послание и пожела на войниците безопасно пътуване. После последва Рута и Джош в кухнята и залости вратата. Когато се обърна, срещна укорителните им погледи.

— И двамата знаете, че нямах избор. Като им дадох колата и мулетата и като споделих храната ни с тях, поне не взеха нищо насила.

— Но госпожица Елизабет ме чака — напомни ѝ Джош.

— Знам. Мога само да се надявам, че капитанът ще удържи честната си дума и ще ѝ предаде съобщението. Знаеш колко ненавиждам да моля и затова, господин Джош, утре ти ще трябва да отидеш пеша до града. Трябваше да ги помоля да те вземат с тях.

— Добре, че не помолихте. Нямах желание да яздя с тях.

— А и той се страхува да бъде навън в тази тъмница, госпожице Емили — додаде Рута.

— Е, тогава всичко е наред — рязко рече Емили. — Утре тръгваш, щом се зазори. И се моля Елизабет да разбере, че нещо ти е попречило да отидеш, както се бяхме уговорили.

— Госпожица Елизабет не е дете. Няма да направи глупост и да изложи на риск сладката си дъщеричка — рече Рута и сипа последната останала яхния в три купи.

— Права си, Рута. Елизабет е разумна млада жена.

В този момент обаче Елизабет не си даваше сметка дали постъпва разумно. Цялото ѝ същество тръпнеше от мисълта да се изправи срещу Алма Уеринг. Това беше единствената мисъл, която просветваше в изтерзания ѝ мозък, докато се прибираше към вкъщи от хотела. Главата я болеше от непрестанните въпроси, които си задаваше, и невъзможността да намери отговори. Самообладанието съвсем я напусна, когато влезе в къщата и не откри Джош да я чака.

Никол изтича към нея и ѝ каза това, което тя вече бе разбрала. Доби трябваше веднага да тръгва, а Джош още не бе дошъл. Изненада се, когато Доби я попита къде е била.

— Работих — отвърна тя. — Имаме липса на работна ръка — но не намери смелост да срещне погледа му след тази лъжа, която дори не знаеше защо изрече.

— Не мога да си обясня какво се е случило с Джош. Знам, че е получил съобщението ми.

— Как можеш да бъдеш сигурен? — попита тя, овладявайки паниката в гласа си.

— В една ферма малко по-нагоре от тази на Емили, на около четири-пет километра, отглеждат шопари, и един ефрейтор, който отиваше натам, обеща да го предаде. Преди не повече от четири или пет часа той се отби тук и взе писмото.

— Може би е паднала подковата на някое муле или се е счупило колело. Не се тревожи, Доби.

— Не мога да не се тревожа, но не мога и да чакам повече.

Елизабет го прегърна приятелски, отстъпи назад и го предупреди да се грижи за себе си.

— Непременно. Ще опитам да намина и да ви видя в скоро време.

— Ще ни липсваш, Доби — промълви Елизабет, сложила ръце на раменете на Никол пред себе си. Знаеше, че няма да са тук, дори той да успее да се измъкне.

Доби се наведе към малкото момиченце.

— Няма да забравиш онова, на което те научих, нали?

— Няма — отвърна тя и поклати главица.

Той хвана нежно брадичката ѝ и забеляза, че устничките ѝ треперят, но продължи:

— Ти си смело момиче и аз имам нужда от твоята усмивка, която да отнесе със себе си.

Никол положи доста усилия, но не можа да се усмихне истински. Обви ръчички около врата му и се вкопчи в него, докато той не я свали на земята.

— Кажете на полковника...

— Ще му обясня — прекъсна го Елизабет, разтревожена той да не закъснее още повече. — И не се тревожи за нас.

Доби взе раницата си, кимна рязко и тръгна.

— Мамо, сега сме сами.

Елизабет погледна дъщеря си с премрежени от сълзи очи. Знаеше какво трябва да направи, за да осигури спокойствието и бъдещето на дъщеря си, своето и на Колтър. Но не бе помислила, че трябва да вземе и дъщеря си.

— Вечеряла ли си, Никол?

— Да, мамо. С господин Доби вечеряхме заедно.

— Добре. Сега искам да си легнем, защото рано сутринта ще предприемем пътешествие.

— До госпожица Емили ли?

— Не, миличко. Ще се качим на влака. За да се срещнем с един човек, който... — Елизабет замълча и поклати глава. — Няма значение. Но ти трябва да си много послушна. Заради мен.

— Влак ли? Никога не съм се качвала на влак.

— Не. Никога не си се качвала.

Елизабет побърза да сложи Никол да си легне. Бе нетърпелива, защото трябваше да чака Джена и пропуските, които тя й бе обещала, ако при нужда се наложеше да преминат през територията, контролирана от янките.

Мина й през ум, че или Джена е отличен фалшификатор, или в Ричмънд бяха плъзнали много повече шпиони на Севера, отколкото някой подозираше.

Елизабет крачеше из всекидневната и се опитваше да анализира опасността, пред която изправяше себе си и Никол. Но един дяволски глас вътре в нея й обещавахе, че ако се изправи лице в лице срещу Алма и лъжите, които бяха объркали живота й, ще извоюва свободата си.

Ще бъде свободна да обича Колтър без угризения. Свободна да признае Колтър за баща на Никол. Свободна от ужасната вина, която разяждаше сърцето й, задето не бе обичала Джеймс, който е бил просто пионка ръцете на Алма.

Джена дойде, но отказа да влезе. Поговориха приглушено. Елизабет взе документите и преди да успее да й благодари или да я попита какво възнамерява да прави, Джена бе изчезнала.

Елизабет затвори вратата и осъзна, че е захлопнала още една врата, в съзнанието си. Ако Джена напуснеше Ричмънд, Елизабет се бе заклела да мълчи за това, което знаеше.

Младата жена бе твърде неспокойна, за да заспи, затова приготви една кошница с храна за следващия ден, тъй като не възнамеряваше да остават при Алма повече от необходимото.

С тази единствена мисъл, тя седна и зачака да настъпи утрото. Щом се развидели, Елизабет прегърна заспалата си дъщеричка и напусна къщата.

В същия час призори Джош, загърнат в одеялото, което Емили бе настояла да наметне върху вълнения си сюртук, пое към Ричмънд, за да доведе Елизабет и Никол във фермата.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Колтър спря изтощен в северните покрайнини на Ричмънд до едно поточе, за да може измореният му жребец да пийне вода, а сам напълни канчето си и го подаде първо на Наоми, а после на Андре. Обърна се, за да види дали младата жена държи здраво Андре, преди да продължат по пътя към града.

Обвиняваше себе си за раняването на Андре. Бдителността им бе отслабнала, след като няколко дни не бяха спали и накрая сънят ги бе оборил.

Вече почти не си спомняше деня, когато се раздели с Елизабет, като възнамеряваше да се върне веднага щом свърши работата си в Министерството на войната. Но заповедите, които го очакваха там, не му дадоха възможност да я види отново. Андре и Брайс вече го чакаха, когато той се присъедини към тях в главната квартира на генерал Лонгстрийт на левия фланг на войските под командването на генерал Лий.

Цялата информация, която бяха събрали преди почти шест седмици, се бе оказала вярна. Брайс го бе заместил при позициите на стрелците от Мисисипи, които бяха разпределени по протежение на южния бряг при всички възможни укрития, за да обстрелват янките, които се опитваха да направят мостове, за да може Бърнсайд да премине реката. Както генерал Лий предрече, не можеха да удържат още дълго, но едва по обяд врагът успя да довърши мостовете. Генерал Бърнсайд подложи на обстрел Фредериксбърг, но опитните стрелци на Юга заеха нови позиции и когато инженерните подразделения на янките се опитаха да продължат работата си на други мостове, се оказаха подложени на смъртоносен огън.

В хода на битката, както по-късно Брайс разказа, редици янки падали като подкосени, докато цялото поле се бе покрило с трупове.

Съотношението било дори повече от двама убити янки за всеки убит войник на Конфедерацията. Но бе необходима информация какво възнамеряват да предприемат янките след това поражение. Тримата

разузнавачи се преоблякоха в униформи на Севера и преминаха реката, за да съберат сведения.

Сключено бе примирие, за да могат янките да погребат убитите си. Нощта бе ужасно студена и злокобно тиха.

Напрежението във войските на Конфедерацията бе твърде голямо. Небето откъм север се озаряваше от време на време от сигнални ракети. Андре доложи на Колтър и Брайс какво бе дочул да си говорят войниците. Някои мислеха, че това са фойерверки в чест на победата на Юга, но други твърдяха, че не е така — все пак ракетите бяха в небето над северните територии. Брайс се усмихваше победоносно, но Колтър бе обзет от мрачни мисли. Докато се промъкваша в нощта през гори и полета, до слуха им достигаха стенанията на умиращи войници, които караха сърцето на Колтър да тръпне. Безсмисленото клане на хора го ужасяваше.

Спомни си думите на генерал Лий, когато говореше за загубите на Севера, както и за техните собствени. „Добре че войната е толкова ужасна, иначе щеше да ни хареса да играем на криеница.“

Тайно се промъкнаха по улиците на Фредериксбърг и се заслушаха в разговорите на малките групички от мъже, които изобщо не обърнаха внимание на тримата янки пехотинци.

— Постоянното съсредоточаване на чужди войски действа демобилизиращо на нашите войници.

— Тринадесето поделение от Ню Хампшир помете онези бунтовници! Те пресякоха железопътната линия малко по-надолу от Хейзъл Рън...

— Да — прекъсна го друг — и проклетите бунтовници откриха огън срещу нас. Когато излязохме от клисурата и помирирахме барута на пушките им, трябваше да се оттеглим.

— Бъди благодарен, че си доживял да направиш това — промърмори Брайс на себе си, когато отминаха.

Колтър ги водеше по Каролайн Стрийт към центъра на града. Повечето от къщите на тази улица бяха пълни с ранени, защото местните хора бяха избягали в зоната, контролирана от Конфедерацията, за да бъдат в безопасност.

От една къща излязоха няколко офицери от войските на Севера и Колтър сви в близката пресечка, следван от Брайс и Андре.

— Искам да вземем един от тях с нас — промърмори Колтър, докато наблюдаваше петимата мъже.

— Имате ли предпочитания към ранга, приятелю?

— Не се шегувай, Андре!

— Никога не се шегувам. Брайс, охранявай полковника — прошепна Андре и безшумно изчезна надолу по уличката.

— Върви след него — нареди Колтър на Брайс. Съжаляваше, че бяха изпратили Хю да помага на генерал Браг в Кентъки. Андре беше безразсъден, а Хю го отрезвяваше и обуздаваше.

Колтър успя да огледа петимата мъже, когато наближиха пресечката, където той се бе спотаил. Реши, че капитан на артилерийско поделение ще му свърши работа.

Когато минаваха покрай него, той се прилепи до стената и остана скрит в сянката. Беше използвал успешно и преди номера с куриера и нямаше причина да смята, че сега ще се провали. Колтър започна да брои наум, за да даде на другите време да се отдалечат нагоре по улицата, преди той да изтича след тях. Намаза лицето и гърдите си със саждите, полепнали по стената на тухлената сграда, издърпа козирката си напред, за да прикрие лицето си и тръгна.

Андре изруга с пиянски глас от другата пресечка и блъсна групичката мъже.

Чуха се няколко незлобиви ругатни и тогава се появи Брайс да спаси пияния си приятел, който поде романтична балада и успя да привлече вниманието на офицера, на който Колтър се бе спрял. Молейки се за още няколко минути, за да успеят, Колтър извади ножа си и се промъкна зад тях.

Не разбра какво ги издаде, но капитанът се разкрещя:

— Бунтовници!

Чуха се изстрели. Брайс бутна капитана към Колтър и му извика да бяга, докато двамата с Андре задържат останалите офицери.

Колтър опря ножа си в гърлото на капитана, притисна коляно в гърба му и го принуди да върви. Трябваше да положи доста усилия, за да не се обърне да види какво става отзад. Мисията бе по-важна от приятелството. Но когато наближи кордона при понтонния мост в края на града, чу още изстрели.

Щастието се усмихна на Колтър и той успя да преведе пленника до предните позиции на Конфедерацията. Но не дочака похвала от

генерал Лонгстрийт или генерал Лий, тъй като у капитана откриха заповед за подновяване на битката на следващия ден. Колтър се върна за Брайс и Андре в униформата на пленения капитан.

Цяла вечер слуша различни версии на бягството. Приятелите му бяха успели да се измъкнат. Как, янките не знаеха, но на него самия като офицер му бе наредено да участва в търсенето на бунтовниците от къща на къща. Вече се развиделяваше, когато Колтър реши, че трябва да се върне. В противен случай рискуваше да го хванат. Когато пое по обратния път, се натъкна на иглу. Ако сетивата му не бяха тренирани да долавят и най-лекия шум, той щеше да пропусне Андре и Брайс.

Бяха почти премръзнали при опита си да преплуват реката. Андре бе пострадал сериозно — имаше дълбока рана на бедрото и куршум в рамото. Брайс бе леко ранен и бе успял да издърпа приятеля си в иглуто.

Вече бе в покрайнините на Ричмънд. Изнемощял, Колтър се олюляваше на седлото, а конят му едва тътреше копита, готов всеки миг да се строполи от изнемога. Мъжът опита да си припомни какво се бе случило в часовете, след като бе открил Брайс и Андре. През целия ден се криха в иглуто, докато не дойдоха няколко янки, които се опитаха да извлекат замръзналите тела на техни приятели, за да ги погребат. Смесиха се с тях и успяха да избягат.

Но през следващите дни Андре изпадна в треска. Бълнуваше името на Наоми и, получил разрешение от генерал Лонгстрийт, Колтър изпрати Брайс да я доведе, тъй като неговите рани не бяха сериозни. Полковникът почти му завиждаше за шанса да отиде до Ричмънд, но бе получил заповед да занесе телеграма на генерал Браг в Кентъки.

Най-сетне водеше Андре вкъщи и копнежът му да види Елизабет и дъщеря си бе на път да се осъществи. Той потри наболата си брада, покриваща бузите и брадичката му, и се усмихна. Как ли щеше да го посрещне Елизабет? Дали носеше коледния му подарък?

В същото време Елизабет говореше тихо на Никол, но Колтър не напускаше мислите й. Бе приела да я закарат с каруца до гарата, защото се умори да носи дъщеря си. Когато погледна високите куполи

на църквите, които ясно се открояваха на развиделяващото се небе, тя мислено се помоли за здравето на Колтър. Дано Бог го закриля, където и да се намира той.

Каруцата зави към реката и младата жена въздъхна. Искаше час по-скоро да види гарата. Голяма лодка пренасяше бъчви по реката. Лодкарят и кочияшът се поздравиха и от краткия им разговор Елизабет разбра, че карат вода към склада на господин Либи, където били затворени повечето пленени офицери.

На остров Бел малко по-надолу по реката имаше още пленници.

Ако съдбата се покажеше жестока и някога пленяха Колтър, Елизабет се надяваше да се отнасят по-човешки с него, отколкото с мъжете зад стените на южняшките затвори.

— Злокобно място, госпожо — рече кочияшът, когато минаха покрай склада.

— Да, да, наистина — отвърна тя и покри с ръка очите на Никол.

— Чух, че янките дори не се осмеляват да доближат до прозорците. Часовите имат заповед да стрелят, ако някой от пленниците го стори. Един приятел се хвалеше, че получил едномесечен отпуск, задето застрелял един от тях, уж беглец.

Елизабет не се впусна в спор. И тя бе чувала подобни истории. Искаше да спрат да говорят за това, но не знаеше как да накара непознатия да млъкне. Не желаше да си припомня жестокостта на генерал Нортроп, който наредил на капитана, отговорен за снабдяването на затворниците с провизии, да изхвърли всичко в река Джеймс.

Забеляза, че пред вратата на затвора бяха натрупани кутии и извърна глава да не гледа плякосването им. Часовите стояха невъзмутимо и не се намесваха.

Смяташе себе си за лоялна южнячка, но тази гледка я разстрои.

— Жалка гледка, нали? Складовете малко по-надолу са пълни с брашно, ала никой не може да припари до тях, госпожо, а в същото време тези нещастници измират от глад.

Елизабет измърмори нещо и се опита да не мисли за това. Никол се въртеше и беше неспокойна. Елизабет започваше да се плаши от приближаващото пътуване с влака. Тя тихо подвижна на коня да засили ход.

Най-сетне стигнаха гарата. Елизабет благодари на мъжа, че я бе докарал. Побърза да купи билет, промъквайки се през тълпата. Гарата бе препълнена с ранени войници и техни приятели или роднини, които се опитваха да им помогнат.

Благодари на Бога, че не се наложи да чакат дълго, защото Никол постоянно ѝ задаваше смущаващи въпроси с широко отворени очи.

— Къде е кракът му, мамо? — попита тя, докато един войник минаваше, подпрян на други двама.

— Да, Джони — пошегува се добронамерено един от тях, — кажи ни къде е?

Ужасена, Елизабет видя как мъжът спря и се обърна към тях. Дори не осъзна, че е придърпала Никол по-близо и инстинктивно я е прегърнала в защита, докато войникът не я заговори.

— Не се бойте, госпожо. Дадох го на един янки, мило дете.

— Но това е глупаво. Той не може да използва три крака — отговори Никол и му се усмихна.

Жените наоколо се разсмяха при тези думи, някои по-високо, други по-тихо, а няколко войника запяха „Земята на Дикси“. Елизабет винаги бе намирала за странен и нелеп факта, че песен, написана от янки, бе избрана за химн на Юга.

Влакът Ричмънд-Питърсбърг пристигна, изпускайки големи бели кълба пара в студения въздух. Няколко войника помогнаха на Елизабет да се качи по стълбата, която кондукторът свали и когато се увериха, че двете с Никол има къде да седнат, се отдалечиха.

Развълнувана, че за първи път се вози на влак, Никол подскачаше на мястото си. Елизабет опита да я успокои, но я остави да се порадва, докато срещу тях не седнаха две намусени дами.

Елизабет нервно извади парче пшеничен хляб и салфетка и подаде на Никол, като се надяваше, че след като хапне, Никол ще заспи.

Вонята, която се носеше из вагона, пълен с войници, накара стомаха ѝ да се преобърне. Мъжете се блъскаха по пътеката между седалките, викаха, пиеха и плюеха по пода. Офицерите се преструваха, че нищо не забелязват.

Когато влакът набра скорост, Елизабет затвори очи. Не обичаше да пътува с влак. Струваше ѝ се, че се движат с бясна скорост.

Местностите, през които минаваха, бяха същинска пустош — тук-там дървета и никаква жива душа.

Колкото повече влакът приближаваше към Питърсбърг, толкова по-силно се изопваха нервите на младата жена. Правилно ли постъпваше? Ами ако Алма не беше в „Туин Пайнс“? Не, каза си тя след миг, нямаше къде другаде да бъде. До последния си дъх Алма Уеринг щеше да брани скъпоценната си земя и дома си. Беше там, както винаги. И чакаше.

А в Ричмънд в главата на Колтър се въртяха същите предположения. Елизабет го чакаше. Нямаше къде да отиде. Ала минути след като влязоха в къщата, в която Елизабет и Никол бяха живели с Наоми, той откри, че любимата му не е тук. Стаите тънеха в тишина. Щом настаниха Андре в леглото, Колтър претърси къщата и откри писмото на Елизабет.

Безпокойството му се стопи и той увери Наоми, че се е наложило Елизабет да отиде при Емили.

— Веднага щом купя всичко, от което се нуждаеш, ще отида да я видя.

— Първо си почини — рече загрижено Наоми. — Остани тук с Андре, аз ще изляза.

Колтър зърна отражението си в огледалото над бюрото. Изглеждаше окаяно, сякаш бе пил в продължение на дни. А и вонеше ужасно. Той кимна и се усмихна тъжно.

— Добре, иди ти, Наоми.

Когато младата жена излезе, Колтър запали камините във всички стаи, за да стопли изстиналата къща. Увери се, че Андре е настанен добре и отиде в кухнята, където също запали огън. Извади вода от кладенеца, напълни чайника и започна да крачи напред-назад, докато водата заври. Отново се качи да провери как е Андре. Когато се върна и видя, че водата още не е завряла, се почуди как ли една жена би се справила, ако трябва да чака толкова дълго. Прибави още дърва в огъня.

Когато за трети път се върна в кухнята, зърна Джош да стои на задната порта. Колтър нададе радостен вик, който стресна стареца.

— Вие ли сте, полковник?! — едва го позна той.

Колтър се втурна да го посрещне по средата на двора.

— Какво правиш тук? Току-що пристигнах и намерих бележка от Елизабет, че се връща при госпожица Емили.

— Наистина ли? — Джош го гледаше объркано.

— Да не би да си дошъл да я вземеш? — Колтър усети как безпокойството му нараства.

— Да, сър. Вижте, капитанът ни взе...

— Какъв капитан?

— Капитан... Халък. Точно така. Появи се тъкмо когато впрягах мулетата, за да дойда да взема госпожица Елизабет. Каза, че колата му трябва да прекара ранените. И госпожица Емили... му даде колата заедно с мулетата.

— Тогава къде е Елизабет?

— Ако не е тук, полковник, нямам представа...

Колтър ядосано прокара пръсти през косата си. За малко да излее яда си върху Джош, но се овладя навреме. Старецът трепереше, явно бе извървял пеш целия път дотук.

— Ела в кухнята, Джош. Запалил съм огън. Сигурен съм, че ще се намери нещо, което да те сгрее отвътре.

— Но госпожица Елизабет...

— Ще говорим вътре.

Джош разказа какво се бе случило. Колтър нямаше представа къде би могла да отиде Елизабет с Никол. Знаеше, че тя никога не би тръгнала пеша към Емили с детето. Доби също бе изчезнал и Елизабет нямаше на кого да остави Никол, а Колтър бе сигурен, че не би взела детето със себе си в службата си.

— Джош, подполковник Лорънт е в къщата. Ранен е и някой трябва да остане при него, докато... — как, по дяволите, трябваше да нарече Наоми? Негова любовница? Дамата на сърцето му... — Една жена ще дойде да се грижи за него, но аз не мога да я изчакам. Трябва да намеря Елизабет.

Колтър не тръгна с жребеца си. Горкото животно едва не бе издъхнало от умора и сега дремеше в обора. Не можеше да иска повече от това, което конят вече му бе дал. Тръгна пеша, макар да си даваше сметка, че привлича погледите на минувачите с отвратителния си външен вид. Ако Елизабет беше на работа, той не можеше да влезе, за да я види. Щяха да го помислят за луд.

Заобиколи по страничните улички към хотела си.

Намери втория екземпляр от писмото на Елизабет под вратата и безпокойството му прерасна в страх. Безпорядъкът на писалището веднага привлече вниманието му. Първоначално си помисли, че стръвта, която бе оставил, е захапана. Не забеляза двете чаши и гарафата, защото го стресна припряно почукване на вратата. Носеха му гореща вода, както бе поръчал във фойето.

Остави съда и започна да разкопчава куртката си, когато забеляза двете чаши. Въпреки необходимостта да бърза, Колтър се спусна към писалището. Трескаво прерови писмата, разхвърляни отгоре, като четеше датите.

Повечето бяха служебни и трябваше да го чакат в кутията му на рецепцията на хотела.

Не виждаше смисъл в това някой да си направи труда да вземе пощата му, да я донесе в стаята му, очевидно да я прочете и после да не направи нищо, за да прикрие това, което е сторил...

Освен ако всичко не е било оставено така нарочно, за да го намери и да си направи заключение. Умът му трескаво работеше.

Да не би Елизабет да е влязла в стаята му, когато са претърсвали писалището му? И ако го е направила, какво ѝ се е случило?

Изпълнен с гняв, Колтър се насили да запази спокойствие и да обмисли всичко трезво. Другата сцена, която си представи, бе как Елизабет влиза в стаята му, оставя бележката си... Не, тя никога не би си позволила да чете писмата му! Възпитанието нямаше да ѝ позволи.

Колтър грабна шапката си и се втурна навън. Знаеше много добре кой е бил в стаята му. И цялата армия на Севера нямаше да я спаси, ако Елизабет бе пострадала!

Елизабет се помоли никой да не я познае, докато влакът забави ход и спря на гарата.

Младата жена опита да се отърси от мрачните си предчувствия, събуди Никол, като изчака да слязат войниците и двете дами, преди да свали дъщеря си от влака.

Каретите и каруците, дошли да посрещнат пътниците, бързо се напълниха с багаж. Елизабет потърси градски превоз, който да ги откара от Покахонтас до мястото, откъдето започваше покрития с

настилка път. „Туин Пайнс“ бе на петнайсетина километра югоизточно от Питърсбърг, между железопътната линия Норфолк-Питърсбърг и линията Питърсбърг-Уелдън. Мисълта, че трябваше да извърви целия път, ѝ напомни колко необмислено бе решила да предприеме това пътуване.

Скоро щеше да завали сняг. Тя шепнешком увери Никол, че не след дълго ще бъдат на топло. Трябваше спешно да намери превоз.

Огледа се и накрая приближи до възрастна двойка чернокожи с фермерска конска кола. Не я разпитваха, за което им бе благодарна, нито пък взеха за странно искането ѝ да я оставят недалеч от „Туин Пайнс“. Ала вместо да я успокоят, я изплашиха още повече, като споменаха, че из областта се навъртат групи янки и крадат каквото намерят. Но Елизабет бе уплашена повече от мисълта, че скоро ще види отново къщата, навяваща ѝ ужасяващи спомени.

Младата жена прегърна Никол, докато колата скрибуцаше по неравния път и опита да си вдъхне кураж. Спомни си обещанието, което бе дала на Никол да не позволи на никого да я откъсне от нея, нито да я нарани.

Трябваше да намери сили и смело да се изправи лице в лице с жената, която в нейните очи, олицетворяваше всичкото зло на света.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Колтър изтича по коридора и зави към стаята на Джена. Не си направи труда да почука. Ритна вратата и тя с трясък се отвори. Първо си помисли, че е закъснял и Джена е заминала, защото плотът на писалището бе чист, а вратите на празния гардероб зееха. Едва когато влезе в стаята, видя зад вратата куфара на младата жена. Въздъхна с облекчение.

Нямаше какво да направи, освен да се помъчи да затвори повредената врата и да седне. Надяваше се Джена да не го накара да чака прекалено дълго. Щеше да бъде в нейна полза.

Почти час по-късно той чу гласа ѝ по коридора. Търпението му бе започнало да се изчерпва.

Джена, от чието набито око не убягваше нищо, забеляза разбитата врата и бързо се обърна към носача, който я следваше.

— Моля ви, почакайте ме във фойето, няма да се забавя повече от минута — мъжът кимна, а Джена пое дълбоко дъх, изпусна го бавно и влезе, като затвори вратата зад себе си.

— Полковник, не очаквах да ви намеря тук...

— Без игри, Джена! — той можеше само да се възхити на самообладанието ѝ. Взря се изпитателно в младата жена и осъзна, че тя въобще не е изненадана от появата му.

— Игри ли, полковник? Не разбирам какво имате предвид...

Колтър се засмя горчиво.

— Скъпа моя, няма смисъл да упражняваш чара си върху мен. Напразно би било. Аз не съм Хю.

— Не сте моят съпруг, но той е ваш скъп приятел. Мисля, веднъж споменахте, че цените честта повече от всичко друго. Винаги съм се чудила дали това е вярно.

Колтър я погледна втренчено. Долови как умът ѝ трескаво работи и по преднамерените забележки усети, че го подготвя, за да му разкрие нещо.

— Джена, къде е Елизабет? Знам, че е била тук в хотела.

— Защо мислите, че аз знам? — сведе поглед жената. — Може би е дошла тук, за да се срещне с друг джентълмен.

Полковникът побесня. Понечи да се спусне и да я разтърси, но се овладя.

— Предупредих те, не играй! Знам, че е била тук, но не за среща. Оставила е писмо в стаята ми. Мисля, че е изненадала някой, който е претърсвал бюрото ми.

— Обвинявате ли ме, полковник? — попита Джена с медено подигравателен глас.

— Не, Джена, не те обвинявам. Констатирам какво се е случило. Не е нужно да казвам повече, нали? Ти си била там. Факт, не обвинение. Факт, ти редовно си предавала информация на...

— Отивате твърде далече, полковник! Предлагам ви да помислите сериозно, преди да кажете каквото и да било. Съпругът ми ще ви извика на дуел, ако разбере какво сте дръзнали да сторите. Да разбиете вратата на стаята ми и да ми отправяте подобни...

— Вярваш ли, че заплахите ти ще ме спрат, Джена? — Колтър пристъпи към нея и забеляза как тя потрепери. — Искам да знам къде е Елизабет! Ако е пострадала, ще се погрижа да платиш за всичко. Ти и твоят любовник янки!

Тя пребледня и се облегна на вратата.

Колтър се усмихна.

— Вероятно ще ми простиш, че не се държа като джентълмен, но нямам време за губене. Трябва да ми кажеш...

— А в замяна?

— Престани с долното си изнудване, Джена!

Тя гордо вирна брадичката и го изпепели с поглед.

— Какво знаете вие! Бях принудена да се омъжа за човек, когото не обичах. Нито веднъж не дойде да ме види, след като загубих детето ни. Какво право имате да ме съдите?

— Хю не можеше да дойде. Войната бе обявена и той бе мобилизиран. Знаеш това. Писа ти. И не ме интересува защо си станала предателка. Разбираш ли? — процеди той и приближи към нея. — Знам точно какво си правила през цялото време. Редовно ти беше предоставяна фалшива информация. Всъщност ти работеше за нас срещу янките, Джена!

— Не, не е възможно да знаете всичко! — заяви тя с отчаяна смелост.

— Къде е Елизабет? Знам, че имаш нещо общо с изчезването ѝ.

— Няма да научите нищо, освен ако не сключим сделка.

Той я удостои с презрителен поглед, но младата жена дори не трепна.

— Ще се споразумеем ли, полковник?

— Кажи ми условията си, Джена — рече той и се усмихна студено, — но помни, аз не съм Хю! Не разчитай да се държа като джентълмен.

— Уредете ми пропуск за Вашингтон. Само това искам. Не, почакайте... — тя се озърна, избягвайки пронизателният му поглед. — Трябва да измислите какво ще кажете на Хю, за да не тръгне след мен.

— Висока цена. Къде е Елизабет?

— Приемате ли?

— С най-голямо удоволствие ще отърва приятеля си от теб — процеди той.

Джена потрепери под хладния му поглед. Опита да се отдръпне, но той опря ръка на стената и ѝ попречи да се измъкне.

— Сред пощата ви имаше писмо за Джеймс Уеринг. Елизабет го прочете. Тогава реши да отиде в Питърсбърг да се срещне с майката на Джеймс.

— Господи! — Колтър затвори очи. Какво ли не си бе мислил, какво ли не бе очаквал, но това не бе му хрумнало. — Кога? — извика той и прониза с поглед Джена.

— Трябваше да тръгне призори. А сега, моите условия.

Колтър се обърна и се отдалечи. Чувстваше се отвратително.

Какво щеше да каже на Хю? Той обичаше Джена толкова, колкото Колтър обичаше Елизабет. Полковникът прокара пръсти през косата си и спря пред писалището.

— Имаш ли хартия и мастило?

— В горното чекмедже — отговори тя. Страхуваше се да помръдне от вратата. Безмълвно проследи как мъжът бързо надраска няколко реда, обърна се и сгъна листа.

— Занеси това в Министерството на войната. Ще ти издадат пропуск. Познават подписа ми и няма да имаш никакви проблеми.

— Ами Хю? — попита тя, взе бележката, но не я разгъна да я прочете.

— Не ми ли вярваш?

— Не, не ви вярвам! Рискувах живота си, напразно както се оказва. Но има някои неща, които успях да направя и за които съм сигурна, че не знаете, полковник.

— Хвалиш се, след като получи това, което искаше.

— Не. Не се хваля. Откраднах съкровищни бонове от Министерството на финансите. И мога да кажа, че успях да фалшифицирам доста от тях.

— Защо ми казваш всичко това, Джена? — нетърпеливо попита Колтър.

— Искам да се уверя, че няма да промените решението си. Нали разбирате, Елизабет ми помогна...

— Мръсница! — Колтър заплашително тръгна към нея, но спря.

— Трябваше да ви кажа... Просто исках да узнаете, че всяко разкритие за мен, ще засегне и Елизабет — Джена разгъна листа и се усмихна. — Отивате да я търсите, нали?

— Веднага щом се отърва от теб — хладно заяви той и сви юмруци.

Тя се засмя подигравателно.

— Постарайте се Хю да не ме последва, полковник. Моят любовник янки е доста ревнив. Той много би се зарадвал на възможността да убие Хю.

— Стой настрана! — процеди Колтър през зъби.

Джена подхвана поли и понечи да направи точно това, но когато Колтър отвори вратата, жената добави:

— Между другото, полковник, може би не сте чули, но групи янки върлуват из района около Питърсбърг. Бих ви посъветвала да побързате.

Колтър не отговори. Дори не затръшна вратата. Но поне можеше да оправдае пред себе си лъжата, която щеше да изрече пред Хю — да смята отсега нататък Джена за мъртва. Приятелят му заслужаваше нещо по-добро.

Джена го проследи с поглед как изчезва по коридора. Планът ѝ бе успял, макар че в душата ѝ остана горчива утайка. Южняшката чест на Колтър щеше да го накара да удържи думата си. Той щеше да

намери начин да каже на Хю да я забрави и тя най-сетне щеше да бъде свободна.

Колата отдавна бе отбила от главния път и Елизабет усещаше болезнено всяко тръскане. Знаеше, че приближават алеята водеща към „Туин Пайнс“. Между дърветата съзря полускрити къщи, встрани от пътя. Страхът бе свил стомаха ѝ в студена твърда топка. Когато завиха по странична по-тясна алея, очертана с борове, Елизабет разбра, че само след минути двете с Никол ще трябва да слезат от колата.

Всичко стана прекалено бързо. Тя благодари на хората, които я бяха докарали дотук, изслуша предупрежденията им да внимава за патрули на янките, вдигна Никол, макар да я боляха ръцете, и тръгна.

Всичко около нея навяваше самота и тягостни чувства. Тя опита да се разсее, като се вгледа в пейзажа. Денят бе облачен и преплетените в свод клони на дърветата над алеята сякаш таяха мрачни предупреждения в играта на сенки. Елизабет потрепери и притисна Никол към себе си. Препъна се и Никол извика уплашено, но Елизабет бързо я успокои с нежни думи.

Пътят завиваше и Елизабет спря за момент да прегърне по-добре Никол. Въздухът бе топъл и младата жена долавяше влажния мирис на идващия сняг. Тези закътани гористи места, където някога бе намерила убежище, вече не предлагаха сигурност. Елизабет бе обзета от чувство за надвиснала невидима опасност.

Тя си даде кураж и продължи да върви.

Скоро зад няколко високи бора се показва къщата и Елизабет отново спря. Постройката бе солидна, макар и дървена. Масивни колони поддържаха широките веранди и на двата етажа. Младата жена се огледа и се намръщи. Нямаше и следа от живот. Дворовете и стопанските постройки бяха оттатък възвишението, близо до рекичката, а точно зад къщата се намираха помещението за опушване на месо и кухнята, заедно с жилищата на слугите. Но всичко наоколо бе безлюдно и пусто.

— Мамо, гладна съм.

— Да, любов моя, знам. И ти обещавам, че скоро ще бъдеш нахранена и ще се стоплиш — но докато уверяваше детето си, Елизабет започна да се чуди дали Алма е тук. Тя продължи напред,

забеляза зейналите порти на обора, почти откачени от пантите си, както и други признаци за занемареност. Оградите, някога бели, сега или липсваха, или в тях зееха големи дупки. Когато зави по алеята за каретите, видя олющената боя на къщата, голите пръти на храстите и лозите, обвили верандата на първия етаж.

Елизабет нямаше сили да продължи. Вече не се страхуваше от Алма, а от това какво ще намери зад затворените врати. Остави Никол да стъпи на земята, здраво хвана малката ѝ ръчичка и остави кошницата.

Никол бе притихнала, но щом погледна дъщеря си, Елизабет осъзна, че трябва да събере смелост за това, което я очаква, и да окуражи момиченцето.

Заедно изкачиха големите стълби и приближиха вратата. Елизабет почука, почака малко и пак потропа.

— Мамо, тук няма никой. Искам да си отида вкъщи.

Елизабет не отговори. Натисна бравата и за нейна изненада вратата не се оказа заключена. Отвори я и двете влязоха. Младата жена потрепери при спомена за изживените мъки в този дом.

Сводестото антре беше точно както си го спомняше с колоните и ламперията. Широкото вито стълбище водеше към стаята, където я бяха държали като затворничка и тя потръпна веднъж, два пъти, и после неудържимо се разтресе.

— Алма! — извика тя.

Отговор не последва. Вратите на всекидневната бяха затворени и Елизабет се поколеба за момент, преди да пристъпи вътре. Стаята бе точно както си я спомняше — мраморната полица над камината, отрупана със статуетки, английските тапети, старите опушени семейни портрети, богато украсените с дърворезби мебели. Обстановката я потискаше, но в кошницата до камината имаше дърва и тя побърза да запали огън.

Когато пламъците лумнаха, Елизабет настани Никол в голям люлеещ се стол, придърпа го към огъня и уви момиченцето в одеяло. Насили се да се усмихне, прибави още дърва и започна да говори на дъщеря си, за да разсее мрачната атмосфера.

— А сега бъди добро момиче и стой тук, докато намеря нещо за хапване. Ще си устроим чудесна вечеря на топло.

— Тази къща е лоша, мамо!

— Не. Къщата не е лоша, Никол. Мама няма да...

— Спомням си! Ти плачеше тук...

Елизабет не смееше да погледне дъщеря си. Затвори очи, като се чудеше дали не бе проявила непростимо безразсъдство, като бе дошла тук. В този момент всички доводи ѝ се сториха безсмислени.

— Мамо...

— Не, не, Никол. Ще ти покажа, че къщата не е лоша. Само хората могат да бъдат лоши. Тук няма никой, който да ни нара ни. Вече не. А сега стой тук и чакай мама.

Елизабет претърси всички стаи на долния етаж. Не откри нищо, което да не бе на мястото си, но имаше чувството, че стаите не са били обитавани от дълго време. Не съдеше само по слоя прах по мебелите, а и по застоялия въздух. Тя застана напред антрето, взирайки се в стълбите, но нищо, никаква сила не можеше да я накара да ги изкачи. Решително тръгна към задната част на къщата, излезе и пое към кухнята.

Тлеещите въглени в огнището я обнадеждиха, че някой все пак е останал тук. По дървената маса имаше трохи, но лавиците в кухненския килер бяха празни.

Тя не спираше да вика Алма, но не получаваше отговор. Извади вода от кладенеца и я сложи да заври, след което се върна в къщата и реши да надникне в мазето.

Напъна с всички сили да отвори дебелата врата и когато тя изскърца и се откряна, отвътре лъхна непоносима воня.

Елизабет надникна в тъмнината. Тръпки полазиха по гърба ѝ и младата жена си помисли дали не е по-добре да се върне в кухнята за свещ. Единствено мисълта за Никол, която бе гладна, я накара да слезе по стъпалата. Вонята бе нетърпима. Елизабет повдигна полите си и покри устата и носа си с ръка, като се опитваше да не диша дълбоко. Сумрачната светлина на облачния ден не проникваше през тесните прозорчета на мазето. Младата жена се обърна към полиците, вградени в стената, и опипом потърси дали има нещо по тях.

След първите няколко стъпки, които направи, намери само празни лавици и продължи напред в тъмнината, като внимателно опипваше с крак пътя. Почти извика, когато докосна някакъв вързоп и пусна полата си, за да го хване. Сложи го под мишница. Бе или боб,

или ориз, но още веднъж протегна ръка към лавиците, без да обръща внимание на лепкавите паяжини, които се оплитаха в пръстите ѝ.

При всяко вдишване ѝ прилошаваше, докато накрая не издържа. Отвратителната воня я задави и когато се обърна, младата жена загуби равновесие и падна.

Изпусна пакета, сграбчи лавицата и усети дървени трески да се забиват в дланите ѝ. Извика, когато се удари в нещо голямо и твърдо, което я накара да се превие от болка.

За момент остана да лежи неподвижно. После повдигна глава и вдиша едновременно. Очите ѝ се разшириха от ужас, когато усети на какво е паднала.

В гърлото ѝ застина вик.

Търсещите ѝ пръсти напипах леденостудена ръка. Тя се обърна на другата страна, неспособна да спре гаденето. Човешко тяло! Беше паднала върху нечие мъртво тяло. Краката не я държах и Елизабет запълзя. Всяко движение, с което се стремеше да избяга от този ужасен гроб, забиваше все по-дълбоко в дланите ѝ дървените трески. Ала тя не усещаше болката. Трескаво пълзеше по пода, по-далече от трупа.

Трябваше да се махне оттук. Залитаща, Елизабет успя да намери стълбите и се опита да ги изкачи. Свлече се на земята навън, гадеше ѝ се.

Застанала на колене, с наведена глава, Елизабет отказваше да мисли за мъртвеца в мазето. Тя изтри уста с опакото на ръката си. Трябваше да се добере до Никол.

Дъщеря ѝ бе права. Тази къща беше лоша. И Елизабет явно съвсем бе загубила ума си, щом се бе върнала тук.

Преглътна, изправи се и вдиша чистия въздух, след което затича, залитайки, към къщата. Отвори вратата и отново я прониза болка, дланите ѝ кървяха.

— Никол! Никол! — извика тя, водена от безименна заплаха, която бе усетила и толкова глупаво бе пренебрегнала.

Коридорът сякаш се бе издължил през няколкото минути или часове, откакто бе оставила детето. Или собствените ѝ крака отказваха да я заведат до стаята?

Елизабет спря внезапно. Вратата на всекидневната бе отворена.

— Никол? — прошепна тя. Не чу нито звук. — Господи, не! Не! Отговори ми, Никол! Отговори ми...

Тя бавно се извърна към стълбите и опита да преглътне буцата, заседнала в гърлото ѝ. Устата ѝ бе пресъхнала. За момент се олюля, неспособна да се подчини на заповедта на ума да изкачи стълбите.

Единствено мисълта, че Никол можеше да е там, изплашена, нуждаеща се от нея, ѝ даде сили да преодолее ужасните спомени.

— Мама идва... — прошепна тя едва чуто.

— Никол не може да те чуе, Елизабет.

— Алма?! — промълви Елизабет и застина.

Страхът, който я парализираше, се разби на парченца. Отчаяно се вкопчи в мисълта, че Алма няма да нарани Никол. Странно спокойствие обзе тялото ѝ и Елизабет бавно се извърна.

Почувства се така, сякаш срещаше Алма за първи път. Виждаше я като през мъгла. Изглеждаше царствено всемогъща. Високата ѝ стройна фигура, правилните черти на лицето ѝ — всичко издаваше изключително присъствие на духа, въпреки че Алма не бе красива. Заради млечнобялата си кожа, която ревностно пазеше от слънцето и съвсем леко побелялата ѝ руса коса, свита на кок, жената изглеждаше доста по-млада от годините си.

Лед. Смразяващ лед. Също като диамантените обеци, които просветнаха, когато Алма наклони глава и се взря в Елизабет с бледосините си, почти безцветни очи.

— Ела! Чаках те прекалено дълго.

Елизабет проследи как Алма влезе във всекидневната. Парализирана, тя не бе способна да ѝ се противопостави както някога.

Нали затова дойде, напомни си тя. Вярвай, че Никол е в безопасност. Но не помръдна.

Погледна ръцете си, но ѝ се сториха като чужди. Бавно ги обърна и се взря в изранените подпухнали длани, без да може да спре треперенето на тялото си.

Страхливка! Страхливка...

Молитвата против страх, която често си бе повтаряла по време на затворничеството си тук, както и изщракването на ключалката, отекнаха в съзнанието ѝ.

Не! Не беше страхливка, но не трябваше да подценява Алма. Майката на Джеймс бе олицетворение на злото. С тази мисъл Елизабет влезе в стаята.

Потърси с очи Никол.

— Къде е тя, Алма?

— Почива си. Сложих я в старата ти стая.

Елизабет пренебрегна жеста на Алма да седне до огъня. Никол бе на горния етаж и явно бе заключена. Елизабет отхвърли прекалено познатата ѝ роля на жертва, в която Алма обожаваше да я вижда.

— Алма, наистина ли изпитваш удоволствие да разиграваш надмощие? Знам за Джеймс. Знам как е умрял. Заклеймен като страхливец. Бил е застрелян от собствените си подчинени, когато се опитал да избяга преди битката — Елизабет замълча. Всяка дума, която изричаше, я изпълваше с чувство на сила и свобода. Гласът ѝ бе твърд, нападнаше жената срещу себе си, без да се разкайва за опустошението, което предизвиква у нея.

— Лъжи, само лъжи — продължи тя. — От самото начало си използвала всички ни, за да постигнеш целта си — мен, Джеймс, Колтър и дъщеря ми. Как можеш да живееш в мир със себе си? Скърбиш ли истински за сина си? Или и това е лицемерна лъжа?

— Джеймс не бе достоен за скръбта ми.

— Господи, безчувствена вещица! Той те обичаше. Джеймс бе готов да направи всичко, за да те зарадва — Елизабет пристъпи напред, взирайки се в Алма, като се надяваше да открие знак, малка пукнатина в леденото ѝ спокойствие. Нищо. — Наистина ли мислиш, че щях да ти позволя да изваеш дъщеря ми по свой образ и подобие? Само през трупата ми!

— Виж, това е идея, Елизабет — Алма вдигна ръка, скрита досега в диплите на полата. Усмихна се и насочи към Елизабет дългото дуло на пистолет. — Мисля, че трябва да се оттеглиш, скъпа моя. Имала си дълго пътуване.

— Кой е мъртвецът в мазето, Алма?

— Това не те засяга.

— Кой е мъртвецът в мазето? — повтори Елизабет и повиши глас, като отчаяно се мъчеше да остане спокойна.

Алма грациозно се изправи и все още с пистолет в ръка тръгна към нея. Елизабет нямаше друг избор, освен да отстъпи назад.

— Къде са слугите, Алма?

— Избягаха с един проклетник янки, който ги подмами с обещания за свобода. Какво знаят те? Свободата носи отговорности!

— Да, да, права си — Елизабет отстъпи в коридора и си помисли как да избяга, но Алма ускори крачка и приближи към нея.

— Ще бъдеш послушна, нали, Елизабет?

— Да, да, разбира се.

— Добре. Радвам се да го чуя.

Елизабет не изпускаше от поглед дулото на пистолета. Опита да прецени силата на Алма и се зачуди дали би могла да ѝ отнеме оръжието.

Сякаш прочела мислите ѝ, Алма изкрещя:

— Качвай се в стаята, Елизабет! Вече го използвах и открих, че съм доста точен стрелец. Трябваша ми само три изстрела, за да довърша Билингс.

— Билингс?! — повтори Елизабет, ненавиждайки треперенето на гласа си. Кракът ѝ се удари в най-долното стъпало и, без да се обръща, тя повдигна полата си и гърбом започна да изкачва стъпалата. За момент си помисли, че Алма е забравила за присъствието ѝ. Майката на Джеймс бе втренчила празен поглед в пространството. Но само след миг бавно тръсна глава и отново насочи вниманието си към Елизабет.

— Билингс е мъжът, когото наех да доведе Никол тук, където ѝ е мястото.

— Ти... ти си го убила?! — в този миг Елизабет осъзна, че Алма е луда. Не обезумяла от стремежа да си присвои нещо, което смяташе, че ѝ принадлежи, а наистина луда.

— Той ме провали, скъпа моя! Аз не понасям провалите. По-добре, че Джеймс умря. И той също ме провали.

— Джеймс те обичаше, Алма. Спомняш ли си как ти носеше подаръци, когато се връщаше от пътуване? Ти харесваше подаръците му. Ти...

— А ти ревнуваше.

Омразата в гласа ѝ разколеба Елизабет. Не знаеше дали да се съгласи. Как да възпре Алма? Как да вземе Никол и да се махнат оттук?

— Как те провали Джеймс? — попита тя, като се надяваше да отклони вниманието ѝ.

— Глупакът прихвана заушки. Възстанови се, но загуби единствената си способност — да има деца. И тогава се спряхме на теб. Слаба, отегчителна, глупава наивница. Много бързо повярва, че

Колтър те е предал. Тогава убедих Джеймс да ти предложи женитба. Глупакът имаше скрупули. Бяхме намерили смисъл в живота пред нас, а синът ми се осмели да постави приятелството си с Колтър над моята любов. Бе готов да ме изхвърли от къщи. Радвам се, че е мъртъв, чуваш ли? Радвам се, че не се наложи сама да се отърва от този некадърник, както направих с баща му.

Елизабет слушаше онемяла.

Алма се изхили.

Налудничавият ѝ смях ужаси Елизабет. Тя се обърна и побягна. Най-сетне бе научила защо Джеймс е излъгал Колтър.

Един куршум се заби в стената над главата на Елизабет.

Един куршум, който накара капитанът янки да спре отряда си на пътя и да даде заповед на войниците си да обкръжат „Туин Пайнс“.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Колтър препускаше на юг към мелницата на Стърдивант. Изпробваше издръжливостта на откраднатия жребец, а и собствените си сили. Гъстият мокър сняг беше разкалял пътя и колите затъваха в дълбоките коловози. По здрач Колтър се отклони към покрития с настилка път.

Докато пресичаше улицата и минаваше край къщи с осветени прозорци, Колтър се мъчеше да не заспи.

Уорън, Ейвъри, Гуин — назоваваше той собствениците на земите, покрай които яздеше. Така се бореше с умората.

Браун, Роланд, Амбри...

Напрягаше се да си спомни какви добиви имаха, кои бяха най-добрите им коне или кога за последен път бе виждал някого от семейството. Каквото и да е, само да го държи буден.

След като пое на юг, премина няколко потока и попадна на малко използвани пътеки. Остави големия жребец да избира сам пътя си и така преминаха край дома на Лий и мелницата. Колтър не обърна внимание на ледените водни пръски, когато конят пресече потока Пиджън, изкачи се по брега и навлезе отново в гората.

Яздеше с наведена глава. Периферията на шапката го предпазваше донякъде от гъстия сняг. Мъжът се надяваше, че Елизабет е на топло в „Туин Пайнс“. Не смееше и да мисли за безопасността ѝ.

С коленете си усещаше как мускулите на коня се напрягат и отпускат. Чувстваше, че животното притежава огромна скрита сила — да го докоснеш и ще я освободи.

Колтър се зачуди дали ще издържи. Дали силите щяха да му стигнат?

Снегът се топеше върху мундира му и пропитата с влага тъкан затрудняваше движенията на мъжа. Снежинките, попаднали върху потните хълбоци на коня, мигом се стопяваха.

Ала Колтър продължаваше да го пришпорва.

Въпросите, които досега не смееше да си зададе, внезапно нахлуха в ума му. На най-важните обаче нямаше отговор. Защо Елизабет бе решила сама да се опълчи срещу Алма? Защо бе рискувала да дойде тук с Никол? Какво ли бе прочела за Джеймс в писмото?

Жребецът изпръхтя. Беше предупреждение за приближаващи ездачи. Колтър едва успя да се прикрие зад храсталаците. Приведе глава, сви натежалото си изморено тяло и хвана ноздрите на жребеца, като тихо му прошепна да не издава присъствието им.

С бузата си усети топлината на мократа кадифена шия и затвори очи. Искаше да остане така, да си почине... Но конят изобщо не бе изморен и неспокойните му движения окончателно разбудиха ездача.

Потеглиха отново. Колтър търсеше път през гората и се проклинаше, че не видя дали конниците бяха приятели, или врагове.

Сигурен бе, че „Туин Пайнс“ не е далече. Там можеше да се освободи от тежките, просмукани от влага, дрехи и да поспи. Запита се дали жребецът не е прочел мислите му, защото животното наостри уши и препусна по-бързо.

— Предполагам, би се зарадвал на топла каша и дебела сламена постеля — прошепна Колтър.

През оредяващите дървета забеляза пътя, но нещо го възпря да подкара жребеца в галоп по завоите на „Туин Пайнс“...

Докато не чу изстрелите.

Вече нищо не можеше да го спре. Той пришпори буйното животно и жребецът препусна вихрено през дупките, калта и тъмнината.

Единствената мисъл на Колтър бе за Елизабет и Никол. Вече знаеше отговора на един от въпросите си — имаше достатъчен резерв от сили.

— Огън! — заповяда капитан Майкъл Тортън на малкия патрул.

Куршумите се посипаха по долния етаж и залпът разби стъклата на прозорците.

Тишина.

Капитанът бавно вдигна ръка към хората си да прекратят стрелбата.

— Проклетите бунтовници до един са луди — измърмори един от войниците.

Капитанът споделяше мнението му. Когато чу първия изстрел, заповяда на хората си да се разпръснат и да обкръжат къщата откъм гората и откъм откритото поле, като използват всяко възможно прикритие. Предполагаше, че някой е стоял на пост, защото едва напуснаха прикритията си и се оказаха под обстрел. Стори му се странно, че във всяка от предните стаи беше запален огън. С бинокъла огледа долния етаж. Надяваше се да зърне поне сянката на стрелеца.

Не забеляза никого. Миризмата на гъстия дим, излизащ от масивните тухлени комини го подсети, че всъщност войниците му търсеха подслон, а бяха въввлечени в схватка с още един непоколебим бунтовник.

— Мислите ли, че го улучихме, капитане?

— По всяка вероятност, но инстинктът ми подсказва, че може да греша. Вземете двама души и огледайте къщата от всички страни.

Докато чакаше, се сети за топлината, от която неговите премръзнали, изморени хора имаха нужда и се зачуди дали бунтовникът, който стреля по тях не е луд. Тези огънове бяха предупреждение за нещо, но за какво — нямаше представа.

В напрегнатата тишина се чу изплашеният плач на дете.

Къс залп дойде от далечния десен прозорец.

— Огън!

Елизабет чу командата отново и притисна силно Никол. Бяха се свили в далечния ъгъл на някогашния ѝ затвор. Докато бягаха от Алма, Елизабет не бе успяла да забележи, че мебелите са изнесени от стаята и сега няма с какво да подпре вратата.

Ако Алма не беше изпищяла: „Янки!“, нямаше да знае кой е отвън. Не можеше да мисли за тях като за врагове. Държаха Алма далеч от нея и детето.

Никол проплака отново и куршумите се посипаха, като разбиха остатъците от стъкла на долния етаж. Елизабет сподави собствения си писък. Чуха се още няколко изстрела. Помисли, че идват откъм Алма. След тях настана сгъстена от напрежение тишина. Ами ако Алма реши да се качи при тях? И ако е достатъчно безразсъдна да стреля по янките от тези прозорци?

— Мамо, страх ме е!

— Знам, миличко, знам! — Елизабет не можеше повече да рискува живота на детето си. — Слушай, хайде да играем на една игра.

Така ще избягаме далеч оттук. Прави като мен, съкровище, не говори, само ме следвай.

Отметна завивката, с която беше увила детето, легна на пода и изчака Никол да направи същото. С изгарящите си от болка длани и с бузата си усети, че масивните дъски на пода са нагорещени. Но без да обръща внимание, запълзя по пода.

— Ето така, Никол. Все едно, че сме змии и пълзим към дупката си.

— Не искам да съм змия. Аз съм червей.

— Каквото искаш, миличко, каквото искаш, само дръж главата си ниско.

Елизабет не обръщаше внимание на откъслечните изстрели. Вече беше почти до прозореца.

— Не се изправяй и чакай мама.

Вдигна ръка да опипа перваза. Пръстите ѝ се плъзнаха по дървото. Помоли се да не улучи малките дървени клинове, с които някога заковаваха прозорците.

Господ не чу молбата ѝ. По средата на перваза налетя на първия клин. Отчаяно въздъхна и отпусна ръка. Обхвана я пълно безсилие.

— Горещо е, мамо! Подът е горещ.

Елизабет вдигна глава. Усети миризма на дим.

Сатанинският глас на Алма отекна:

— Цялата къща е построена от стволове на дървета, отсечени и обработени в нашите гори.

Никол пропълзя до Елизабет и младата жена я взе в скута си.

Смолистите борови подове и стени щяха лесно да пламнат и накрая огънят щеше да ги погълне.

Прозорците! Трябваше да разбие най-близкия прозорец. С една ръка обърна лицето на Никол към рамото си, за да я предпази, а със сгънатия лакът на другата счупи едно от малките стъкла. Нахлу студен нощен въздух. Елизабет обърна детето така, че да вдишва от него.

— Кракът ви никога няма да стъпи в моя дом! — изкрещя Алма отдолу, докато подпалваше завесите в гостната.

Първото нещо, което Колтър видя, щом стигна къщата, бяха бълващите огън прозорци на долния етаж. Мъжът рязко дръпна

поводите и жребецът се изправи на задни крака.

— Капитане, още един проклет бунтовник!

— Прекратете огъня! — заповяда Тортън.

— Елизабет! — извика Колтър, без да обръща внимание на неприятеля зад гърба си.

Когато чу гласа му, Елизабет пусна Никол. Изправи се и извика. Омота ръка в края на полата си и започна да разбива останалите стъкла на прозореца.

Капитанът притича приведен към Колтър и му изкрещя да се прикрие. Над главите им изсвистяха куршуми и Тортън се хвърли на земята.

— Залегни, глупако! Вътре има луд мъж!

— Жена е — извика Колтър, като се опитваше да овладее полуделия жребец. Конят ту се изправяше високо на задни крака, ту се мятеше встрани. Така бяха много трудна за улучване мишена.

Пожарът се разрастваше — голямо червено сияние, от което по двора затанцуваха сенки. Няколко минути двамата мъже се взираха в огъня, след което Колтър се обърна към капитана:

— Бихте ли заповядали на хората си да ме прикриват? Вътре са съпругата ми и детето ми.

— Господи! А кой стреля по нас?

— Една луда жена — рече Колтър и вдигна поглед. — Елизабет, изкърти прозореца! Счупи с нещо рамката.

— Не мога! Тук няма нищо!

— Дръжте коня ми — нареди Колтър и хвърли поводите. Започна да шепне на жребеца и да го потупва успокояващо по гърба, като го пришпори с колене към верандата.

Тортън хвана здраво поводите и заповяда на хората си да прикриват него и Колтър. Пропълзя край копитата на жребеца и предупреди:

— Не можеш да се изкачиш по колоните. Няма за какво да се хванеш, бунтовнико.

Колтър не отговори, хвърли шапката си, свали куртката, освободи краката си от стремената. Искаше му се да не чува шума, с който Елизабет разбиваше дървената рамка над главата му. Подпря длани на седлото.

— Дръж го здраво, янки!

Усещаше как жребецът потръпва. Бавно вдигна десния си крак и стъпи на седлото. Един куршум профуча над рамото му и той се сниши, като едва успя да запази равновесие.

— Нареди на хората си да поддържат силен продължителен огън, янки!

При други обстоятелства Тортън би се усмихнал на повелителния тон, с който бунтовникът му заповядваше, но сега чуваше все по-силния плач на детето и жалостивото му сърце го накара да се подчини. Бунтовникът отново започна да се изправя, стъпил здраво върху седлото. С успокоителни думи, капитанът се опита да завърже жребеца неподвижен.

Елизабет остана без сили. Беше избила малък отвор в дървената решетка, която съдържаше четирийсет и осем дървени правоъгълника. Спомни си как ги броеше, когато самотата и отчаянието я завладяваха по време на пленничеството ѝ.

— Никол, ела да ти помогна да излезеш. Колтър те чака, съкровище, той ще те измъкне.

— Не, мамо, не! Не искам да те оставя.

— И аз ще дойда с теб.

Димът се сгъстяваше. Елизабет усети силната горещина, проникваща през пода и чу дивия смях на Алма да приближава към тях.

— Побързай, Никол!

Нямаше време да пази детето от стъклата и парчетата дърво. Вдигна я и я избути на верандата.

Елизабет отдавна бе забравила разкъсващата болка в дланите. Хвана здраво дървената решетка, наклони глава и тласна с рамене полуразбитата рамка. Дървото не поддаде.

— Елизабет, Елизабет, къде си? — извиси глас Алма.

Колтър вдигна поглед и дъхът му секна. Видя изплашеното лице на дъщеря си. С върха на пръстите си едва достигаше ръба на пода на верандата, а горещината от неудържимия ад, бушуващ долу, растеше всеки миг. Дочу виковете на хората в двора и забеляза, че вече няколко души едва удържат жребеца неподвижен.

— Можеш ли да се прехвърлиш през перилата, Никол?

Гласът му прозвуча отчаяно. Когато момиченцето поклати глава, стомахът му се сви на топка.

Един от войниците предупреди, че пламъците започват да ближат пода на верандата.

— Побързай, Елизабет, побързай!

Елизабет заблъска с тяло отново и отново, докато дървото поддаде и тя се строполи на верандата.

Грабна Никол, прехвърли я през перилата и я спусна към Колтър, като хвърляше обезумели погледи през рамо. Видя пламъците да нахлуват по стълбите, а в рамката на вратата се появи силуетът на Алма.

— Не можеш да си тръгнеш, Елизабет! Никога няма да бъдеш свободна, никога!

— Хванах я! — извика Колтър и подаде Никол на протегнатите отдолу ръце. — Побързай, любима, прехвърли се през перилата — умоляваше той Елизабет.

— Алма е там. Не мога да я оставя да изгори, Колтър!

Колтър видя как младата жена се отдръпва от перилата и от дъното на душата му се изтръгна вик:

— Не! Остави я!

Непрестанно чуваше остроото прашене, с което огънят поглъщаше дървото. Цялата лява страна на къщата бе в пламъци.

— Елизабет!

— Мамо! Мамо! — пищеше Никол, докато един от войниците я отнасяше. Той се опита да закрие гледката от борещото се дете, но едва успя да я задържи.

Елизабет пристъпи към прозореца.

— Алма — повика я тихо, — ела, ще се спасим. Никой няма да те нарани. Но побързай. Пламъците...

— Не! Трябва да намеря Джеймс!

— Джеймс е мъртъв, Алма! Той е мъртъв...

— Не! — изпищя Алма. — Никога няма да изоставя дома си! Никога!

Оръжието с трясък падна от ръката ѝ.

— Безполезен се оказа синът ми — промърмори Алма. — Слабак! Къде си?

— Алма, недей! — извика Елизабет, щом видя как възрастната жена се извърща към пламъците. — Алма?

Стълбището се срути с грохот. Елизабет се отдръпна до перилата и закри лице от силната горещина и задушливата миризма на изгоряло. Усети, че някой я дръпна за полата и погледна надолу.

— Колтър... О, Господи, Колтър, ти се върна!

— Ела при мен, любима. Само ела при мен...

Той се опита да изтегли тялото си нагоре, но не успя да се задържи.

Без да обръща внимание на режещата болка в дланите си, Елизабет се прехвърли през перилата. Не можеше да скочи, а Колтър не можеше да я поеме.

— Обърни се! — нареди той. Рукналата по челото му пот го заслепяваше. Сърцето му се сви, докато я гледаше как стои вцепенена.

— Обърни се, дявол да те вземе! Довери ми се!

Тя се подчини, обърна се и спусна крака. Колтър я хвана здраво.

Дланите ѝ кървяха. Не можеше повече да се държи за перилата. Тих писък се изтръгна от пресъхналото ѝ гърло и тя се пусна. От внезапното ѝ падане Колтър изгуби равновесие. Едва успя да склучи ръце около кръста ѝ. Изви тяло, за да поеме удара при падането. Но войниците се приближиха плътно и поеха със силните си рамене тежестта на Колтър и Елизабет. Щом двамата стъпиха на земята, се дочу силно прашене и всички побягнаха. Колтър повлече Елизабет за ръката. Само след миг верандата се срути с трясък.

Елизабет се отскубна и падна на колене. Притисна изранените си ръце към гърдите. Колтър коленичи до нея, неспособен да говори. Прегърна я и се почувства защитена в обятията му.

— Никол — прошепна тя.

— Тук е, госпожо — отговори един от войниците и доведе детето.

Елизабет не можеше дори да заплаче. Гърлото на Колтър също бе свито и той не можа да пророни и звук. Разтвори ръце и прегърна детето си.

— Какво ще правим с бунтовника, капитане?

Тортън не отговори веднага. Погледна зад гърба си. Къщата бе пламтящ ад. Беше виждал много пожари. Някои от тях запалени по негова заповед. Други бяха погълнали домовете на хора, верни на каузата на Юга. И двете страни изгубиха много имущество, отнет бе животът на толкова млади войници. Капитанът погледна отново към

Елизабет и Колтър, коленичили на подгизналата земя с детето помежду им, и се запита дали не отправят благодарствени молитви към небето.

В този момент Колтър вдигна глава и срещна открития поглед на младия капитан.

— Ако ме оставите още няколко минути със семейството ми, господине, после ще ви се подчиня безпрекословно. Само моля да ми позволите да ги подслоня някъде.

— Всички имаме нужда от подслон, господине — отвърна Тортън. — Ефрейтор Бек, намерете подходящ заслон, колкото може по-далече от този ад. Ще споделим с нашите гости каквото се намери.

— Благодаря, капитане. Няма да забравя вашата добрина и помощ.

— И аз, господине, се надявам, че тази война няма да ме накара да изгубя честта си дотам, та да взема като пленници жена и дете. На тях предложих закрила тази нощ.

Колтър разбра, че офицерът иска да остави без последствие неговата поява и е готов да го освободи.

Той бавно вдигна ръка и я протегна към офицера. След миг колебание Тортън я стисна.

— Колтър — прошепна Елизабет, — Алма беше убила човека, когото бе изпратила след Никол. Той е... Тялото му е в избата. Тя беше луда. Изобщо не скърбеше за Джеймс. Наричаше го слабак, безполезен...

Искаше да я накара да замълчи, но осъзна, че не би могъл. Младата жена имаше нужда да говори, а той — той имаше нужда да я изслуша. Научи за смъртта на някогашния си най-добър приятел, за срама, който бе хвърлила върху Джеймс собствената му майка заради неспособността му да стане баща, за лъжите, разделили ги завинаги и за постоянния ужас, в който Елизабет бе живяла.

Когато свърши, Елизабет отпусна глава на рамото му, а той събра сили само да я целуне по слепоочието. Осъзна, че много по-важна е силата, която извира от сърцето на човека, а не физическата. Накара Елизабет да се изправи. Хвана малката ръчичка на Никол и обгърна раменете на младата жена.

— Любав моя — развълнувано прошепна той, — спомни си библейската история с жената на Лот. Знаеш, че тя била предупреждана да не поглежда назад. Ако погледнеш назад, ще попаднеш във властта

на миналото. Ела с мен! На жената на Лот е бил обещан рая. Нямам какво друго да ти предложа, само едно кътче от рая. Докато не свърши тази проклета война... — после добави закачливо: — Ако ти и нашето дете сте склонни да ме понасяте.

В очите на Елизабет блестяха сълзи, когато младата жена срещна пълния му с молба поглед. Тя вдигна ръка и докосна устните на мъжа.

За миг пламъците на горящата къща се отразиха в очите му. Но после огньовете избледняха под великолепието на любовта и всички нейни обещания, които грейнаха в погледа му.

— Обичам те, Колтър — прошепна Елизабет.

— И аз! — извика Никол и го дръпна за ръката. — Аз също те обичам най-най-много...

Издание:

Тереза Майкълс. Приютени в рая
ИК „Арлекин-България“, София, 1995

Редактор: Ирина Димитрова

ISBN: 954-11-0314-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.